JUDY GILL

Acea noapte magică

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română de: FILOFTEIAISCRU

Capitolul 1

“în clipa asta mă aflu în plin vis sau mai exact în mijlocul şirului de birouri în care îşi are sediul revista *Dream,* situată la etajul şapte al clădirii al cărui proprietar este Editura Dhelton, din centrul Manhattanului. Suntem la numai câţiva kilometri de sala de curs dezafectată din subsolul Universităţii Columbia, unde un grup de studenţi cu spirit de iniţiativă se lansau în aventura înfiinţării unei gazete clandestine în urmă cu exact cincisprezece ani. Ea are acum acelaşi titlu, dar în timp ce privesc în jurul meu la cadrul elegant şi modern al sediului central al revistei *Dream,* nu pot să mă abţin să nu mă gândesc că a fost parcurs un drum foarte lung de către tânăra echipă de odinioară.”

Julianne aruncă o privire de jur-împre jurul sălii de recepţie. Ziarişti, editori, directori de colecţii discutau aprins, bând şampanie şi ronţăind aperitive. Invitaţii de onoare nu se aflau încă acolo şi Julianne realiză faptul că dacă se întorcea spre uşă la fiecare două minute, nu-i făcea să sosească mai repede.

Connie Simmons, reporter la *Lumea Actualităţii şi Spectacolelor* stătea în picioare în faţa mesei pe care trona un tort imens în care erau înfipte cincisprezece lumânări. în spatele acestuia se găsea o fotografie mărită în alb-negru care o înfăţişa pe Julianne ceva mai

tânără, împreună cu colegii ei de la *Dream,* făcând giumbuşlucuri pe pajiştea campusului universitar. Troy făcuse poza cu un declanşator cu întârziere. Cei trei băieţi stăteau cu un genunchi în pământ, Julianne era întinsă peste ei, sprijinindu-se într-un cot, Kimberly era cocoţată pe umerii lui Seth şi Laura îşi încolăcise braţele în jurul gâtului lui Andrew. Fusese o minune că Julianne şi Kimberly nu căzuseră, deoarece toţi se prăpădeau de râs. Purtau obişnuitele lor tricouri şi blugi aveau părul lung şi priveau fix spre aparat.

De obicei, Julianne păstra fotografia agăţată pe un perete din biroul ei. Ochii le străluceau şi păreau atât de idealişti ... Timpul trece repede, îşi spuse Julianne. Trebuie pur şi simplu să se resemneze cu acea idee, fără niciun regret.

Văzu în prietena ei Connie îi făcu semn. îşi netezi rochia albastră cu mâneci bufante şi se duse la ea. De la înălţimea ei de un metru şaizeci şi şase, deoarece purta tocuri înalte, Julianne o domina cu mult pe prietena ei, care ridică ochii spre ea.

- Eşti emoţionată? o întrebă Connie.

- Pentru că apar la televizor? Nu, nu prea.

în schimb, gândul că-l va întâlni pe Troy o făcea să fie uşor indispusă.

“Mă aflu alături de Julianne Robinson, redactorul-şef al revistei *Dream,* recită Connie întorcându-se cu faţa la camera de luat vederi. “Ea este una din cei şase studenţi ai Universităţilor Columbia şi Barnard, fondatorii revistei care a devenit în prezent una lunară de o sută de pagini, cu distribuţie internaţională şi circa 5oo.ooo de cititori. Spune-mi, Julianne, totul s-a petrecut

ca în filmele cu Judy Garland şi Mickey Rooney? Adică cineva exclamă deodată: « Hei! dar unchiul meu are un hambar pe care sunt sigur că ni-l va împrumuta ... ce-ar fi să punem în scenă un spectacol? »"

- N-a fost chiar aşa, răspunse Julianne. Totul a început cu un memoriu pe care a trebuit să-l pregătim. Ne-am hotărât să ne unim forţele şi să ne concentrăm studiul asupra câtorva clădiri din Morningside Heights, care erau proprietatea Universităţii. Unul din noi s-a ocupat de locatarii bătrâni, altul de copii şi de modul în care folosesc aceştia spaţiul din zonă, al treilea s-a axat asupra relaţiei dintre studenţi şi locatari etc. Troy Bennettt, unul din membrii fondatori, avea un aparat de fotografiat, de care s-a folosit din plin. începând de atunci, am tipărit memoriul nostru în atelierele Universităţii Columbia, l-am distribuit gratis şi am avut oarecare succes.

-Titlul original era *The Dream* şi nu *Dream.* Cum aţi ales acest nume?

- Ne-am inspirat din unul din jurămintele pastorului Martin Luther King. “Am avut un vis ..” Eram simpatizanţi ai lui Luther King.

Connie se întoarse din nou către cameră.

-Pentru a sărbători a cincisprezecea aniversare a revistei *Dream* , Julianne Robinson i-a invitat pe cei cinci cofondatori care ar trebui în mod normal să asiste la gală. Ce s-a întâmplat cu ei?

Se răsuci spre Julianne.

-Au sosit?

-Nu încă, dar sunt sigură de prezenţa a cel puţin patru dintre ei, care m-au sunat şi mi-au spus că vin.

Troy era singurul care nu dăduse niciun semn de viaţă. Oare aruncase invitaţia fără măcar s-o citească?

-Vor veni, o asigură ea cu însufleţire, ca şi cum ar fi vrut să se convingă şi pe ea că e adevărat.

-Mamă! Doar n-o să porţi aşa ceva! exclamă Rita.

Laura se admiră în oglinda din dormitorul ei şi în ciuda protestelor fiicei sale, era totuşi mulţumită de ceea ce vedea. Purta o fustă dintr-o ţesătură indiană pe care o avea de pe vremea studenţiei şi o bluză strâmtă din dantelă albă cam din aceeaşi perioadă.

-Nu-ţi place?

-Eşti groaznic de demodată!

Laura aruncă o privire spre adolescenta de treisprezece ani care stătea lungită pe patul ei. Rita era îmbrăcată cu un pulover roz tricotat cu ochiuri mari care-i venea până al genunchi - pe vremea Laurei îi putea servi drept rochie - şi nişte pantaloni destul de largi, lungi până la glezne. Părul Ritei era tuns în stil punk şi în urechi purta nişte cercei imenşi de formă triunghiulară. în aceste condiţii, dacă Ritei îi plăcea cum îi stătea îmbrăcată, Laura era încântată că nu era prea entuziastă cum arată mama ei!

-Ştii de câţi ani am fusta asta? o întrebă ea luând o perie de pe măsuţa de toaletă.

-Probabil că e mai bătrână ca tine, îi răspunse Rita uitându-se cu o privire nemulţumită la una din unghiile ei vopsite în verde cu picăţele, care se cojise.

-Nu exagera! Am cumpărat-o pe când eram studentă. Era pentru prima oară când nu eram îmbrăcată în minijupă.

-Aşa, parcă ai fi o ţigancă.

- Exact, şi e minunat!

De fapt avea ceva de ţigancă în părul ei creţ şi ciufulit, ochii negri şi pielea oacheşă de la natură. îşi puse cercei în ureche şi nişte brăţări la mâini.

- Gata.

Apoi se învârti şi spuse:

- Mi se pare că îmi stă bine aşa.

- Nu eşti prea mofturoasă.

Se auzi soneria de la intrare şi Rita alergă să deschidă uşa. Peste câteva secunde se întoarse împreună cu Courtney Gonzales care locuia la trei etaje mai jos, era de origine portoricană şi crescuse într-un mediu la fel de nonconformist ca şi cel al Ritei. Cele două adolescente erau nedespărţite.

- Eşti superbă, Laura, exclamă Courtney.

-Bine că eşti aici ca să-mi mai ridici şi mie un pic moralul! glumi Laura râzând.

îşi aruncă un şal croşetat pe umeri.

- Fetele mele, eu n-o să mă întorc decât după miezul nopţii. Dacă vi se face foame, aveţi îngheţată degresată din fructe în congelator.

- De ce nu putem să mâncăm şi noi îngheţată normală, ca toată lumea? se plânse Rita.

- Cea degresată e mai sănătoasă şi, în plus, e nevoie să slăbim, interveni Courtney.

îi dădu un cot Ritei. Cele două adolescente erau slabe ca nişte scobitori.

Doamne Dumnezeule, îşi spuse Laura, ce dificil e să ai treisprezece ani!

- Vreţi să vă sun peste o oră sau două ca să văd dacă totul e în ordine? le întrebă ea în timp ce-şi lua geanta.

-Mamă! se răţoi Rita.

-Bine, am şters-o! Să fiţi cuminţi!

Boeingul ateriză lin. Seth deschise ochii şi îşi căută ochelarii de soare în buzunarul interior al sacoului. Era aproape şapte seara, dar ochelarii rotunzi erau doar o jucărie cu lentile-oglindă.

Nu-şi mai dădu osteneala să-şi strângă cravata. Atunci când porţi un costum alb şifonat şi o cămaşă de culoarea oului de raţă, n-are rost să te mai sugrumi cu o cravată. Se uită la oamenii de afaceri îmbrăcaţi sobru şi îşi spuse că aceştia erau lipsiţi total de eleganţă. Recepţia trebuia să înceapă la ora şapte, aşa că nu mai avea timp nici măcar să treacă pe la hotel. Avionul se învârtise mult timp peste Long Island, ceea ce-l făcuse să întârzie enorm.

Coborî primul pasarela, îmbrâncind din neatenţie stewardesa care saluta pasagerii cu o faţă radiind de fericire pentru a le mulţumi că aleseseră United Airlines. Acest fapt îi aminti de un poster pe care-l avea în camera lui de la Universitate. Acesta înfăţişa două gâşte care se îmbrăţişau în văzduh, sub care era scris: “Zburaţi cu United Airlines”. îi plăcea foarte mult acel poster, ca şi jocul de aruncat la ţintă cu săgeţi pe care era figurat chipul preşedintelui.

Limuzina albă era parcată în faţa aeroportului. O închiriase în glumă. De ce să se lipsească de ea, dacă avea cu ce s-o plătească? Şoferul, care părea că abia ieşise din adolescenţă, stătea cu fundul pe capotă. Când Seth se apropie de el, se dădu repede jos.

- Sunteţi domnul Stone? îl întrebă el punându-şi rapid şapca pe cap.

- Da.

Seth îşi puse valiza în portbagaj şi urcă în maşină fără să mai aştepte să i se deschidă uşa.

- Nu mai trecem pe la Sheraton, îi spuse Seth când bărbatul se aşeză la volan. Mergem direct la Shelton Building.

- Bine, domnule Stone.

Domnule Stone ... Seth zâmbi.

- Conduci de mult maşina asta? îl întrebă el.

- De un an, domnule.

- Câţi ani ai?

- Douăzeci.

Exact la vârsta aceea, Seth intrase în echipa revistei *Dream.* Ce treabă mai aveau acum tinerii, în afară de a merge la cinematograf şi a conduce limuzine?

- Ce ai de gând să faci pe viitor?

- Studiez să devin actor, i se confesă şoferul. Urmez nişte cursuri la “Neighbourhood Play House”.

- Ah, da? îţi urez succes. Şi eu lucrez în domeniul cinematografiei. Scriu scenarii.

- Serios? E grozav!

Tânărul părea încântat.

-Aţi colaborat la vreun film de care să fi auzit?

- Numai dacă îţi plac cele de serie B, răspunse Seth cu un aer modest. “Victoria femeilor Ninja”, “O vară fierbinte”, “întoarcerea bărbatului cu pumnal” ...

- Credeam că personajul principal a murit, observă băiatul. A sărit pe o mină, dacă îmi aduc bine aminte.

- Dar în ziua de azi ştiinţa poate să facă minuni, îi răspunse Seth râzând, încântat să-şi descopere un admirator. în altă ordine de idei, chiar crezi că o să

ajungem în Manhattan anul ăsta?

-E vineri seara, se scuză şoferul. O să încerc să accelerez.

-Bine, atâta vreme cât respecţi viteza legală, îi răspunse Seth. Nu ţin neapărat să mă trezesc în vreun spital.

Necazul cu genul acela de întâlniri, îşi spuse Kimberly, era că ele se transformau într-un calvar atunci când aveai impresia că viaţa ta era un eşec total. Studentele din generaţia ei, la Barnard, se adunau o dată la cinci ani. Ultima oară fuseseră foarte mândre de succesul lor. Sally Boston îşi deschisese un cabinet medical, Cathy Beck era jurist, Doreen O'Connell publicase de curând o carte despre Irlanda, Brenda Slavin era pe punctul de a-şi deschide al doilea magazin, Melania Fierberg, expertă în faună marină, se căsătorise şi radia de fericire. Când Kimberly subliniase viaţa exemplară a colegelor lor, Julianne îi spusese că cele care îşi rataseră viaţa veneau rareori la genul acela de petreceri.

Si Kimberly fusese dată drept exemplu. în urmă cu puţin timp prezenta toate caracteristicile succesului. Era fericită în căsnicie şi cariera ei în firma de relaţii publice pentru care lucra era în plină ascensiune. Din nefericire, acum totul se schimbase şi Kimberly se simţea stânjenită de faptul că trebuia să participe la aniversarea revistei *Dream.*

Oricum, era prea târziu să se întoarcă acum la Washington. Bătu nervoasă în volan cu degetele ei cu unghii lungi şi vopsite cu grijă.

îşi verifică machiajul în oglinda retrovizoare, în care

văzu imaginea unei tinere frumoase şi agreabile, fără niciun rid pe faţă. Cu toate astea, se simţea bătrână şi obosită.

“întotdeauna trebuie să vezi latura pozitivă a lucrurilor”, îi spusese Julianne. Ai o meserie de prestigiu de care ar trebui să fii mândră”. Aşa e, îi răspunse Kimberly în gând, lucrez câte zece ore pe zi, sunt prost plătită şi ce importanţă are că-i spun senatorului pe numele mic ?” Deşi senatorul Milford o rugase să-i spună “Howard”, în sinea ei rămăsese “Senatorul”. Aşa îl numea echipa ei. Apartenenţa la acel grup părea foarte măgulitoare, dar de fapt Kimberly nu participa cu adevărat la elaborarea unei politici anume, ci se mulţumea să-i dea o formă şi pregătea discursurile senatorului.

Se simţea epuizată şi plictisită de lupta permanentă pentru putere care se dădea la Washington, de faptul că nu reuşea să lege două-n trei ca să-şi poată plăti chiria apartamentului din Georgetown, ca să nu mai pună la socoteală şi onorariile avocatului, deoarece fusese nevoită să accepte în cele din urmă că de fapt căsnicia ei se terminase. De când se mutase în Chevy Case, Whitney Brannigan îi făcea o curte asiduă, ceea ce o enerva la culme pe Kimberly. în sinea ei nu-şi pierduse total speranţa că îşi va rezolva problemele cu Todd, fostul ei soţ, şi o va lua de la capăt pornind de pe baze noi.

Din nefericire, şansele erau destul de slabe. Oare ajunsese fără să-şi dea seama în tabăra rataţilor? Data viitoare când va trebui să completeze un formular oarecare, va fi nevoită să scrie la rubrica respectivă

“divorţată”. Se dojeni în sinea ei. Ar face mai bine să-şi schimbe starea de spirit înainte să ajungă la Shelton Bulding. Avea de gând să intre în sală cu capul sus, ca şi cum ar fi avut o viaţă perfectă, mergând din succes în succes, aşa cum i se prezisese de fapt. Nu fusese ea aleasă în ultimul an de liceu “Fata cu cele mai mari şanse de reuşită în viaţă”?

înaintând precum o regină învingătoare, aşa cum părea să fie considerată, va face totul să pară veselă. Julianne era singura care-i cunoştea temerile şi atunci când o va însoţi la ea acasă, unde urma să rămână peste noapte, îşi va lăsa în sfârşit garda jos şi-i va povesti prietenei sale toate detaliile murdare ale primei sale întâlniri cu omul legii.

Nu-ţi uita jacheta, strigă Edith întinzându-i haina maro de catifea reiată lui Andrew, şi lasă-mă să-ţi aranjez cravata. Aşa, acum e bine. Eşti superb! Sunt sigură că o să te distrezi foarte bine.

- Evident, o aprobă Henry, stând în picioare în spatele lui Edith.

- Si mie îmi place genul ăsta de întâlniri, spuse Edith. Sunt foarte bucuroasă că s-a ivit ocazia să ne vizitezi. Nu te vedem prea des, Andrew.

Acesta din urmă schiţă un zâmbet forţat. Nu din cauză că nu-i plăcea să vină pe la părinţii lui, ci pentru că de fiecare dată când o făcea, ei păreau întotdeauna extrem de trişti. Deşi râseseră şi glumiseră tot timpul, ochii lor erau aburiţi de lacrimi. Pentru ei, el nu era un om matur, ci în primul rând un fiu şi această realitate era uneori dificilă.

- Masa a fost delicioasă, Edith, spuse el cu un

zâmbet afectuos, potrivindu-şi ochelarii pe nas. O să încerc să nu mă întorc prea târziu.

- Nu fi ridicol, protestă Henry întinzându-i cheia. Oricum, n-o să te aşteptăm. Probabil îţi vei petrece o parte din noapte stând la taifas cu prietenii tăi. Mâine o să te lăsăm să dormi.

- îţi mulţumesc, Henry.

- Eşti superb, dragul meu! exclamă Edith. Sper că totul va fi bine.

Andrew coborî pe alee fără să se uite înapoi. Stia că Edith şi
Henry erau pe verandă şi se uitau după el cum pleacă. îi iubea foarte mult, dar uneori îl cam sufocau cu dragostea lor, ceea ce îi dădea o impresie de claustrofobie.

După ce dădu colţul străzii pe care se înşirau frumoasele case joase înconjurate de grădini, începu să se mai relaxeze. Până la urmă era mai uşor să-i iubească pe Edith şi Henry de la o anumită distanţă, fără să fie obligat să se confrunte cu melancolia lor latentă, care nu va dispărea niciodată.

Nu voia să se mai gândească la acest subiect şi îşi alungă tristeţea încercând să se concentreze asupra prietenilor pe care urma să-i întâlnească. Julianne, Seth, Troy şi Laura. Uitase de Kimberly, superba Kimberly, cu zâmbetul ei provocator şi veşnicul ei optimism. încercă să ghicească ce le rezervase soarta foştilor lui colegi. Laura adoptase probabil unul sau doi orfani din Asia şi începuse să pună pe picioare o fermă. Seth? Dacă nu se lenevise prea tare, poate se apucase de vreo afacere neserioasă, de genul comerţului cu aparate video sau

CD-uri. Troy locuia singur în Sierra Nevada făcând fotografii superbe, reîncarnând personajul lui Ansel Adams. Cât despre Julianne ... Andrew citea în mod regulat *Dream.* Dar Kimberly Belmont, frumoasa din Sud? Era cu siguranţă măritată, avea doi copii, trăia într-una din acele minunate case cu coloane din Atlanta, fiind foarte activă în tot soiul de comitete şi conducând vreo organizaţie de genul Crucea Roşie sau Amnesty International.

Stând la volanul maşinii lui, Andrew îşi imagină că prietenii lui n-ar fi deloc surprinşi de profesiunea lui. Cu toate astea, ei îl ştiau purtând barbă dintotdeauna şi nimeni nu-i văzuse vreodată faţa fără păr pe ea. Se ducea rareori la New York, dar pe când trecea graniţa invizibilă care despărţea cartierele Westcheter şi Bronx, se simţea ceva mai stânjenit. Poate că petrecuse prea mult timp în bârlogul lui din Massachusetts sau poate că se cam sălbăticise. Până la urmă însă, Andrew se bucură că avea ocazia să se afunde din nou în oraşul acela uriaş, animat şi zgomotos în care locuise patru ani. Călătoriile în trecut nu erau întotdeauna încărcate de tristeţe. Traversă podul Manhattan cu zâmbetul pe buze.

Troy îşi strivi ţigara cu vârful pantofului şi privi speriat zgârie-norii de pe partea cealaltă a străzii. Undeva în clădirea aceea nişte oameni beau, mâncau şi se felicitau. Cinci din ei erau colegii lui de la *Dream,* din rândurile cărora făcea parte şi Julianne.

Era aproape ora opt. Acum trebuia să se hotărască dacă se ducea să li se alăture acestora sau se întorcea imediat la Montreal.

-Mai vreţi cafea? îl întrebă chelneriţa, care ţinea în mână o tavă cu o ceaşcă plină pe ea.

Se întoarse de la fereastră, clătină din cap şi scoase o altă ţigară din pachet. în jurul lui se vorbea cu accent american, dar nu putea să scape de impresia că era într-o ţară străină. Asta deveniseră Statele Unite pentru el din acea faimoasă zi de 4 iulie 1972, Ziua Independenţei, îşi spuse el zâmbind cu tristeţe.

îşi aprinse ţigara, îşi sprijini bărbia în mână şi se uită din nou spre Shelton Building. Geanta de voiaj era pe un scaun, lângă el. Aranjase să doarmă la Peter în cazul în care ar fi rămas în oraş. Dacă Peter nu i-ar fi transmis invitaţia sau dacă Julianne i-ar fi trimis-o părinţilor lui, n-ar fi primit-o niciodată şi la ora aceea n-ar fi nevoit să-şi facă probleme de conştiinţă în cafeneaua aceea mizerabilă.

Julianne nu l-ar fi invitat dacă nu l-ar fi iertat. Plecase în urmă cu cincisprezece ani şi ea nu era genul de femeie care să lase la o parte resentimentele. Acum probabil era măritată cu un domn foarte serios şi foarte onorabil. Pe toţi dracii! De ce oare n-o sunase ca să afle cum stăteau lucrurile, în loc să stea acolo ca un tâmpit, neştiind ce surpriză îl aştepta?

Văzu o limuzină albă oprind în faţa uşii zgârie-norului şi se întoarse furios. Dacă era vorba despre genul acela de “party”, era convins că va face într-adevăr senzaţie cu blugii lui vechi, ghetele uzate şi jacheta din piele. Purta acele haine pentru că erau confortabile ... cu o menţiune specială pentru ghetele de film western pe vare le adoptase odinioară ca s-o imite pe Julianne.

Toate astea se întâmplau în urmă cu multă vreme.

Acum probabil că ea purta tocuri înalte, o rochie provenită de la o mare casă de modă şi era machiată cu foarte mare artă. Astăzi se prezenta ca o femeie de afaceri temută şi respectată, care trimitea invitaţii pentru recepţii stupide pe hârtie de lux, având drept antet numele şi funcţia ei.

Fir-ar să fie! De ce naiba venise aici?

Dând colţul străzii, Laura observă limuzina şi rămase pe loc, întrebându-se curioasă ce celebritate urma să-şi facă apariţia. înainte însă ca şoferul să apuce să iasă ca să deschidă portiera, un bărbat ţâşni afară. Era subţirel, deşirat şi purta nişte ochelari caraghioşi de formă rotundă. Avea părul blond şi ciufulit tuns scurt şi purta un costum din in alb şifonat şi o cămaşă cu sclipici. Era convinsă că acea ţinută ar fi încântat-o pe Rita.

Atunci când bărbatul o zări pe Laura, se opri brusc, apoi un zâmbet îi lumină faţa:

- Laura? Laura Brodie? Tu eşti? strigă el cu o voce tremurătoare.

- Seth!

El o strânse tare în braţe, după care se uită mai atent la ea.

- Ştii că nu te-ai schimbat deloc? Am impresia însă că o s-o ţinem aşa toată seara.

- Nu pot să spun şi eu acelaşi lucru despre tine, exclamă ea râzând.

Ultima oară când îl văzuse, pe umeri îi cădea o coamă încâlcită de păr şi garderoba lui consta de obicei în tricouri inscripţionate de el cu sloganuri, blugi plini de ecusoane şi diverse decoraţii, şi veşnicele lui sandale din piele pe care le purta şi iarna şi vara. Ea lăsă ochii în

jos şi observă că de data asta era încălţat cu nişte ghete de un roşu-intens. Crezu că o să moară de râs. El îşi scoase ochelarii şi se uită la ea cu un aer calm.

- Spune-mi, Brodie, mi s-au schimbat ochii?

- Nu, Seth.

Redevenind serioasă, ea îi zâmbi cu afecţiune.

- De fapt, ţi s-au schimbat. Nu mai ai faţa obosită şi pleoapele îngreunate de somn .

-Asta e din cauză că dorm mai mult.

- Nu la asta mă refer.

El schiţă o grimasă:

-Ai dreptate. Acum sunt un om cumpătat. Aş putea să trec orice test sanguin fără nicio problemă. Dar tu ... tu eşti superbă.

- Mincinoasule! M-am mai îngrăşat.

-Doar cu vreo trei kilograme. Foarte bine! Erai prea slabă. Si uite ce păr ai!

El îi atinse părul buclat.

- Măcar unul dintre noi se vede că n-a trecut pe la frizer să se tundă.

Ea îi luă ochelarii şi-i încercă.

- Iar ăsta e un accesoriu total stupid, spuse ea. Ce te-a apucat să-ţi iei o limuzină?

-Am închiriat-o pentru petrecere. E amuzant, nu?

- Unde locuieşti?

- La Topanga Canyon, în împrejurimile Los Angelesului.

Se întoarse spre şofer şi-i spuse:

-Ascultă, amice, du-te şi ia-ţi o cafea. M-am îndrăgostit brusc şi asta o să dureze ceva timp.

O prinse de mijloc pe Laura şi o conduse spre uşa lui

Shelton Building.

- Mă simt măgulită de accesul ăsta de pasiune, Seth Stone.

- Te rog să mă crezi, draga mea, că intenţiile mele sunt total necinstite.

Scoase invitaţia din buzunar şi liftierul îi conduse la etajul şapte.

- Ascultă, exclamă deodată Seth, ce-ar fi să intru în salon
strigând: Salut prieteni, am venit din Los Angeles doar ca să vă strâng mâna. Ce părere ai?

- Dat fiind modul în care te-ai îmbrăcat, cred că ar fi mai bine să nu mai spui nimic!

- De fapt, din ce oraş al Statelor Unite vii?

- Brooklyn. Eu şi fiica mea locuim într-un apartament din Flatbush.

- Fiica ta?

Ea dădu din cap zâmbind.

- Şi soţul tău unde este?

- Nu ştiu.

- Eşti divorţată?

- Nu.

Seth înălţă din sprâncene.

- Foarte interesant! Mor de nerăbdare să aflu continuarea poveştii.

Dar ajunseseră în faţa uşii duble care dădea în sala de recepţie. Aceasta se deschise în faţa lor şi dădură cu ochii de un grup de trei persoane. Printre acestea ieşea în evidenţă o tânără cu părul negru, de o frumuseţe rară, îmbrăcată într-o rochie foarte elegantă din mătase albastră. Ea stătea de vorbă cu o blondă cu părul coafat

în stilul anilor 192o, căreia îi venea extrem de bine taiorul crem şi bluza albă. Lângă ele stătea un bărbat înalt ras proaspăt, îmbrăcat într-un sacou de catifea maro şi pantaloni kaki.

- I-am mai văzut pe oamenii aceia undeva, şopti Seth.

- Laura! Seth!

Kimberly se desprinse din grupul de trei şi alergă spre ei.

- Aţi venit împreună?

- Nu chiar, glumi Laura. El a sosit în limuzină şi eu cu metroul.

- Nu, nu! Stai puţin! protestă Seth.

Luă o poză teatrală şi spuse tare:

- Salut, prieteni, vin direct de pe coasta de Vest!

- Stiam deja, spuse Kimberly. Ne-a spus Julianne.

- Andrew Collins! exclamă Laura, eşti pur şi simplu de nerecunoscut!

- Pe vremuri mă ascundeam în spatele bărbii ... Laura, arăţi nemaipomenit!

- Si mai are şi o fată, spuse Seth. Vă vine să credeţi? Laura e mămică.

- Evident, spuse Kimberly. în urmă cu mulţi ani, ea ne ţinea loc de mamă tuturor.

- Mă duc să vă aduc ceva de băut, le propuse Julianne.

Zâmbi când văzu ochelarii lui Seth.

- Sunt ... caraghioşi de nu se poate! Sper că-i vei purta atunci când o să-ţi ia interviu Connie Simmons.

- Cine naiba e Connie Simmons? întrebă Seth.

- E reporter de televiziune, răspunse Andrew în timp

ce Julianne pleca. O să apărem în emisiunea “Lumea actualităţii şi spectacolelor”.

-Ah, da? Unde e Troy?

-încă n-a sosit, îl informă Kimberly. Julianne nu e sigură că o să vină,deoarece n-a răspuns la invitaţia ei. I-a trimis-o editorului său, care-i publicase un album de fotografii făcute de el în urmă cu câţiva ani.

-Sunt foarte impresionat, spuse Seth. Andrew, ce poţi să ne spui ca să faci concurenţă performanţelor lui?

-Ei bine, aflaţi că şi eu am scos o carte, răspunse Andrew înainte de a sorbi o înghiţitură de şampanie.

- Probabil că sunt un analfabet, se plânse Seth, întorcându-se spre Laura. N-am auzit nimic despre ea. Tu ştii ceva despre asta?

-Nici eu. Despre ce e vorba în carte, Andrew?

- E un studiu de economie politică despre America Latină. E
foarte plictisitor subiectul.

-Eşti profesor?

-Da. La Amherst College.

- Asta-i bună! exclamă Seth, care părea încântat de succesul fostului său coleg. Amherst College! Şi eu care voiam să impresionez oamenii cu ochelarii mei hoolywoodieni!

Julianne luă două cupe de pe o tavă. Spiona cu coada ochiului micul grup care râdea şi pălăvrăgea în faţa intrării. Kimberley sosise prima, frumoasă ca întotdeauna, dar în ochii ei se citea o uşoară nelinişte. O trăsese pe Julianne într-un colţ.

- Să nu sufli nicio vorbă referitor la mine şi la Todd, ne-am înţeles? Suntem pe cale să ne împăcăm şi viaţa

mea e un calvar. O să vorbim mai târziu despre asta, dar să nu spui nimic celorlalţi.

Julianne jurase să păstreze secretul. în momentul acela îşi făcuse apariţia Andrew, distant şi rezervat. Kimberly îşi revenise imediat, afişând o siguranţă demnă de o profesionistă, după care se grăbise să-l întâmpine pe vechiul ei prieten.

Julianne găsise adresa părinţilor lui Andrew la administraţia Universităţii Columbia. Aceştia o informaseră că el preda la Amherst College. în ceea ce-l privea pe Seth, ea era la curent cu cariera lui de scenarist, deoarece *Dream* publica în mod regulat articole despre cultura contemporană şi implicaţiile ei sociologice, în stilul analizelor pe care le făcea însuşi Seth pe vremea când scria pentru *Dream.* Apoi, dăduse de urma Laurei scriind Universităţii Barnard. Se bucurase când aflase că locuia în Brooklyn şi că puteau să se vadă mai des. Cât despre Troy ...

în clipa aceea îşi făcu apariţia, îmbrăcat în blugii lui vechi şi geaca din piele. Ochii lui negri erau temători şi se vedea că se simte stânjenit. O geantă veche de voiaj zăcea la picioarele lui.

Venise Troy.

Capitolul 2

- Eşti sigur că nu te deranjez? întrebă Laura.

Seth izbucni în râs şi deschise portierele limuzinei.

- Nu fi ridicolă. Maşina asta e plătită dinainte, aşa că de ce să mai pierzi timpul chemând un taxi? în plus, când ai intrat în aşa ceva ultima oară?

- Poate într-o viaţă anterioară, dar nu sunt sigură nici de asta.

Până la vârsta de treizeci şi cinci de ani, Laura nu fusese
proprietara niciunei maşini. De fapt, bunurile materiale n-o interesaseră niciodată prea mult. Cu toate acestea, aprecia luxul atunci când n-o costa nimic. Soferul lăsă din mână cartea pe care o citea şi îşi puse chipiul pe cap.

- Unde mergem, domnule Stone? La *Sheraton?*

- Nu, în Brooklyn. Ne ducem mai întâi s-o însoţim pe prietena mea până acasă la ea.

Seth apăsă pe un buton şi se ridică un geam între ei şi şofer, oferindu-le mai multă intimitate. Laura făcu ochii mari de uimire.

- Dacă ai vrut să mă dai gata, să ştii că ai reuşit. Dar ... unde e televizorul?

- Unele femei nu sunt niciodată mulţumite, bombăni Seth, prefăcându-se supărat. Imaginează-ţi că atunci când am închiriat maşina asta, am făcut precizarea: "fără televizor", de teamă să nu dau peste vreun film făcut după un scenariu de-al meu, ceea ce mi-ar fi stricat orice plăcere.

- Să nu-mi spui că or să facă un film după "O vară fierbinte" pe micul ecran!

- Pentru postul WC3 am scris “Drumul sclavilor”, “Legături primejdioase”, “Seniorii războiului” ...

-Ce subiecte educative! îl necăji Laura. Sper că eşti bine plătit ca să scrii tâmpeniile astea.

El dădu din umeri.

-O să te miri, dar nu mă plictisesc nicio clipă.

-Mă bucur.

Era sinceră. Seth avusese întotdeauna o latură copilărească ce îl îndemna să se amuze mereu. I-ar fi părut rău să afle că muncea ca un mercenar, fără nicio plăcere, doar de dragul banilor. Se ghemui pe bancheta din piele şi suspină mulţumită.

-Eşti obosită?

Ea clătină din cap.

-Noaptea e abia la început, iubirea mea, glumi el.

-Poate în California, noi suntem însă pe coasta de est. Trebuie să te obişnuieşti repede cu asta.

-Nu cred că o să am timp s-o fac.

-Când pleci înapoi?

-Duminică după-amiază. O să dorm în avion, câteva ore îmi vor fi de-ajuns.

-Ca la facultate.

Compara în minte băiatul plin de viaţă, pletos, atât de preocupat de tot ce se întâmpla în jurul lui încât reuşea cu greu să se concentreze, cu bărbatul calm care stătea lângă ea. Avea acelaşi simţ al umorului şi purta părul blond la fel de ciufulit ca înainte.

-Seth, şopti ea. Mi-a fost dor de tine. Ar fi trebuit să rămânem în
legătură toţi anii aceştia.

El dădu din cap şi întinse mâna să-i dea la o parte o

şuviţă de păr care îi căzuse pe frunte. Acest gest încălzi din nou inima tinerei femei. Fuseseră întotdeauna foarte apropiaţi şi i se părea normal să se afle alături de el în acea limuzină.

- Scriu foarte rar scrisori, se scuză Seth. Oamenilor care trăiesc din scris în viaţa de zi cu zi, le vine greu să facă aşa ceva.

-Am fi putut să ne sunăm. Mă rog, de fapt tu ar fi trebuit să mă suni, deoarece bugetul meu e destul de slăbuţ.

- Bineînţeles, dar cât timp ai stat în comunitatea aceea care n-avea nici măcar curent electric?

- Ai dreptate, cedă Laura, dar cinci ani fără nicio veste e cam mult. A fost grozav că ne-am revăzut cu toţii.

Ochii îi străluceau de plăcere.

- Fiecare din noi a făcut adevărate minuni. Tu eşti la Hollywood...

- Producând tâmpenii ... îi aminti Seth.

- Si distrându-te la nebunie! Julianne are revista, Andrew e profesor, Kimberly lucrează pentru senatorul Milford, Troy şi-a deschis un studio ...

- Si tu le ajuţi pe femeile singure. Si asta e extrem de interesant.

- Nu, e emoţionant şi satisfăcător din punct de vedere uman, dar nu e deloc interesant.

In clipa aceea, n-avea chef să vorbească despre meseria ei. Voia să se lase în voia acelor clipe fericite şi amintirilor de pe vremea când era lipsită de griji. îndatoririle ei profesionale extrem de dure erau adesea frustrante şi deprimante. Când descoperise că ea însăşi

era însărcinată, era suficient de matură ca să-şi asume responsabilitatea faptei sale. Făcuse o facultate şi îşi dorea copilul. Majoritatea mamelor pe care le consilia erau adolescente provenite din medii defavorizate şi total lipsite de experienţă. Se agăţaseră de gâtul primului venit din nevoia firească de a iubi, dar ignoranţa şi problemele lor personale nu le permiteau niciodată să dăruiască iubire.

Pe undeva, îi invidia pe prietenii ei.

- Nu-i aşa că arătăm bine pentru vârsta noastră? Mi s-au părut toţi în plină formă fizică, continuă Laura. Kimberly e mai frumoasă ca niciodată.

- Era regina promoţiei ei, dar mă mir că se numeşte şi acum tot “Belmont”. Nu mi s-a părut a fi genul de femeie care să insiste să-şi păstreze numele de fată.

- Am ştiut întotdeauna că era feministă, observă Laura.

- Da, dar ce iniţiale şi-a inscripţionat pe tacâmurile din argint? Acesta este cu adevărat genul de probleme care o preocupă foarte mult pe Kim.

- O subestimezi, îl certă Laura, tu şi ceilalţi băieţi. Nu din cauză că s-a măritat cu un prieten din copilărie nu e independentă.

- Hmm ... Şi despre ce vorbeaţi voi, feministele independente, în timp ce eu, Andrew şi Troy îi dădeam interviuri acelei scumpe Connie Simmons?

- Discutam despre ochelarii tăi şi lipsa bărbii lui Andrew.

- Şi Troy?

- El avea un aer rătăcit, Seth. Eu şi cu Kim am observat imediat tristeţea din ochii lui. Julianne a

refuzat să comenteze acest subiect. Spunea întruna: măcar a venit, asta e cel mai important. Ştii că, în seara asta, Kim doarme la Julianne? Mâine iau masa de prânz împreună cu ele. Mă bucur foarte tare că au revenit în viaţa mea. Mi-au lipsit teribil de mult.

- Dar ştiai că Julianne locuieşte în New York atunci când te-ai mutat în Brooklyn. De ce n-ai luat legătura cu ea?

Laura îşi schimbă poziţia, simţindu-se stânjenită. Mutarea de la Buffalo fusese obositoare. Trebuise s-o înscrie pe Rita la o şcoală nouă şi să-nceapă să lucreze într-un domeniu total necunoscut pentru ea. Julianne era o femeie de succes care frecventa o pătură socială superioară ei. Laura nu-şi făcea cumpărăturile la "Bloomingdale", nu achiziţiona antichităţi şi nu-şi petrecea week- endurile în Catskills. Persoanele care ocupau poziţia Juliannei nu păreau s-o înţeleagă în general şi, în consecinţă, le evita.

- Sper că mâine vom recupera timpul pierdut. Dar voi, băieţii, despre ce discutaţi atunci când noi eram capete de afiş?

- Despre starletele cu care am legături.

- Oho!

- Am glumit. De fapt, amândoi au trecut prin momente grele. Troy nu e prea fericit la Montreal. L-am sfătuit să se întoarcă în Statele Unite, dar refuză cu încăpăţânare. în ceea ce-l priveşte pe Andrew ...

- Ce zice?

- Ne-a vorbit despre soţia lui. A murit în urmă cu câţiva ani, într-un accident mi se pare ... Mă rog, n-am înţeles prea bine ...

- Doamne păzeşte ... mie nu mi-a spus nimic
- Ce-ai fi făcut în cazul ăsta?
- L-aş fi strâns tare de tot la pieptul meu.
- Nu pot să-i ţin eu locul?

Ea se lipi de pieptul lui şi Seth o prinse cu braţul după umeri. Acea atingere caldă şi amicală îi risipi tristeţea pe care o simţise atunci când aflase despre doliul lui Andrew.

- îi stă mult mai bine fără barbă şi cu ochelarii aceia noi, observă ea.

- Da, are un aer mai puţin distant. Dar n-are rost să-ţi faci griji pentru el. Se descurcă foarte bine. în plus, şi tu ai pierdut o mare iubire. Si eu de altfel am păţit la fel. Au fost cel puţin vreo cincisprezece. Aşa e viaţa ...

- Dacă te referi cumva la tatăl Ritei, să ştii că de fapt nu l-am
pierdut, ci a plecat.

Neil nu era totuşi, un om rău, ci doar unul slab, îşi spuse Laura în sinea ei. Se lipsise de bucuria de a creşte un copil, dar numai el avusese de pierdut. De altfel, ea îl iertase de mult. Laura obişnuia să ierte însă foarte uşor. N-avea însă chef să i se confeseze lui Seth. Se temea ca el să nu aibă aceeaşi reacţie ca şi ceilalţi. “De ce nu-l dai în judecată ca să obţii pensie alimentară? Pe astfel de bărbaţi nu trebuie să-i laşi să scape fără să-i faci să plătească.”

Laura nu era însă răzbunătoare şi nu ştia nici măcar dacă Neil mai era în viaţă.

Din fericire, Seth nu-şi continuă investigaţiile.

- Rita o să fie trează atunci când o să ajungem acasă la tine? se mulţumi el s-o întrebe.

Rita se uită la ceasul de la mâna lui Seth.

- E ora unu. Dacă încă nu e în pat, o să aibă de-a face cu mine!

Şoferul îi făcu semn lui Seth şi acesta lăsă geamul în jos.

- Care e adresa, domnule Stone?

- Uite cum vorbeşte tipul ăsta, îi şopti el Laurei. Parcă ar veni din alt secol.

- Tu l-ai achiziţionat, comandându-l împreună cu limuzina, îl necăji Laura.

Apoi ea îi dădu indicaţiile necesare tânărului, după care se ghemui din nou în braţele lui Seth.

- Şi acum, vorbeşte-mi despre starletele tale.

- Toate sunt la picioarele mele.

- Eu vorbesc serios. Ce viaţă duci tu, Seth?

- Ştii, merg rar cu limuzina, dar am totuşi un Porche 944, un adevărat bolid, pentru a-mi oferi senzaţii tari.

- Şi casa ta cum arată? Ai baie cu jacuzzi?

- Nu, n-am pat cu saltea umplută cu apă, nici oglindă în tavanul dormitorului, nu prizez cocaină, nu joc tenis, nu le sărut pe gură pe tinerele cărora nu le-am fost prezentat, n-am iaht şi nu port smoching. Si refuz să mă adresez oricui cu, “scumpa mea” sau “iubirea mea”. Mai ai şi alte întrebări?

- Tot nu mi-ai spus cum arată casa ta.

- Să vedem ... are opt camere, e modernă şi se află pe coasta unui deal. Plus un coteţ uriaş pentru câinele meu şi un garaj pentru maşină.

- Si grădina?

El scutură din cap.

- începusem să mă ocup de ea, dar pământul e prea

arid. Dacă aş apela la serviciile unui grădinar, m-ar costa o avere. De aceea, mă mulţumesc doar cu un petic de iarbă şi câteva tufişuri.

O strânse în braţe pe Laura şi-şi lipi obrazul de faţa ei.

- Ar trebui să vii să-mi faci o vizită în California.
- Vorbeşti serios?
- Bineînţeles. Ai putea să înoţi în Pacific, să te alegi cu un bronz pe care ţi-l vor invidia toţi şi să te plimbi cu mine în Porche.
- Ar fi nemaipomenit! exclamă ea, preferând să dea uitării pe moment bugetul ei sărăcuţ şi vacanţele prea scurte de care avusese parte până atunci. Soferul o trezi la realitate, întrebând-o:
- Suntem pe Ocean Avenue. Unde se află casa dumneavoastră, doamnă?
- E clădirea aceea de lângă hidrant.

Seth ridică ochii spre construcţia decorată cu buloni în stil rococo. Tencuiala faţadei era scorojită şi clădirea părea părăsită.

- Nu te deranjează dacă urc şi eu puţin? o întrebă brusc.
- Sigur că nu, de ce mă întrebi?
- Nu ştiu. Cum reacţionează fiica ta atunci când aduci necunoscuţi în casă?

Laura izbucni în râs.

- Acum e mare, Seth. în plus, tu eşti un prieten vechi, deşi
trebuie să recunosc că arăţi cam ciudat.
- Bine, dacă aşa stau lucrurile, o să am grijă să te fac să te simţi stingherită în faţa Ritei.

- Oh, asta n-o să fie atât de greu, îl necăji ea. Nu trebuie decât să fii tu însuţi.

Seth îşi puse din nou ochelarii pe nas, după care îi deschise protocolar Laurei uşa de la intrare. Apoi aşteptă răbdător ca ea să găsească cheile ca să intre în clădire. în timp ce intrau în lift, Laura se simţi un pic jenată de lipsa de stil a imobilului în care stătea. De obicei însă, acest lucru îi era indiferent. Dacă ar fi să ia viaţa de la capăt, ar proceda exact la fel.

Ar trăi în comunitate, şi-ar creşte fiica şi şi-ar lua licenţa în sociologie, după care s-ar muta în Brooklyn. Numai că ... i-ar fi plăcut ca intrarea să fi fost ceva mai puţin tristă.

Când ieşiră pe palierul de la etajul cinci, fură întâmpinaţi de un miros puternic de ceapă prăjită. Doamna Cobb obişnuia să gătească la nişte ore foarte ciudate. Laura încercă să facă abstracţie de acest amănunt neplăcut, în timp ce-l conducea pe coridor pe Seth şi deschise uşa.

Era lumină în camera de zi şi Laura auzi că merge televizorul. Nu era vreo maniacă a disciplinei, dar i se păru că fetele cam exagerau. Se încruntă şi intră brusc, cu Seth în urma ei. Rita şi Courtney dormeau duse pe pernele canapelei. Pe măsuţa joasă zăceau două farfurii murdare de îngheţată de fructe.

- Care e a ta? o întrebă Seth calm.

- Cred că cea care stă să cadă de pe marginea canapelei.

închise televizorul şi tăcerea care se lăsă brusc le trezi pe cele
două adolescente, care deschiseră ochii bombănind.

-Bună, mamă, îngăimă Rita cu vocea răguşită.

Apoi Seth intră în câmpul ei vizual şi fata se ridică brusc în capul oaselor, studiindu-l cu atenţie, după care se întoarse spre Laura.

-Cine e dânsul?

Laura îl luă pe Seth de braţ.

- Seth Stone, un coleg de facultate. Seth, ea e Rita şi ea e Courtney, prietena ei.

Seth fixă cu un aer amuzat oja verde de pe unghiile adolescentei şi Rita aruncă o privire admirativă spre ţinuta nou-venitului. Mama ei aducea rareori acasă persoane îmbrăcate în felul acela. Cele două fete schimbară o privire şi începură să râdă pe înfundate. Apoi Courtney se ridică şi spuse:

-Trebuie să plec.

îşi duse mâna la gură şi râse din nou.

-Aşteaptă puţin, interveni Laura, te conduc eu acasă. E foarte târziu.

-Pot s-o duc cu limuzina, propuse Seth.

Laura nu mai apucă să-i explice că fata locuia la etajul doi, pentru că fetele scoteau deja strigăte entuziaste:

-O limuzină! Mamă! Are într-adevăr o limuzină?

Laura ridică ochii în tavan.

-Uite ce ai făcut! bombăni ea.

-De ce nu vrei să te însoţesc? protestă Seth

-Dar are de coborât doar câteva scări.

Era însă prea târziu. Fetele strigau, chicoteau, îl implorau să le lase măcar să se uite la maşină.

-Mamă, n-am mai văzut decât o dată aşa ceva la înmormântarea bunicului, dar asta nu se pune pentru că

era totuşi o înmormântare.

- O să facem doar o tură scurtă prin cartier, spuse Courtney.

Laura vru să protesteze, dar se răzgândi văzându-le pe puştoaice
năpustindu-se spre uşă. Se întoarse spre Seth.

- Să mergem, mămico, îi şopti el luând-o de mână.

A doua zi era duminică şi fetele ar fi avut timp să doarmă mai mult, îşi spuse Laura nepăsătoare. Cuprinsă de un puseu de
generozitate, se hotărî să cedeze în faţa capriciilor celor două fete.

Şoferul îşi lăsă cartea deoparte şi zâmbi atunci când fetele ajunseră în faţa maşinii.

- Uite, Rita, e complet albă! observă Countrey. E o maşină proletară.

- Ce vrea să spună? întrebă Seth. Eu am crezut întotdeauna că o maşină proletară e un Volkswagen cu semnul păcii pictat pe acoperiş.

- Proletară înseamnă “mişto”, îi explică Laura.

- Ah! Şi eu care credeau că numai oamenii din Hollywood vorbesc într-un mod ciudat.

Deschise solemn portiera şi lăsă în jos cele două scăunele pliante pentru copii.

- Poftiţi în caleaşca mea, frumoasele mele.

Rita şi Courtney pufniră din nou în râs.

- Când o să-i povestesc mamei! ... exclamă Courtney.

- Asta nu-i nimic, îi spuse Rita. Aşteaptă numai să-i relatezi lui Becky LoCaffio!

- Oh! Am putea să trecem pe lângă casa lui Becky?

imploră Courtney.

- La ora asta sunt sigură că doarme, spuse Laura.

- Şi ce dacă? Să mergem totuşi, o încurajă şi Rita. Maşina asta e trăsnet, Seth. Cu ce te ocupi? Cu traficul de droguri sau ceva asemănător?

- Nu prea. Mama ta obişnuieşte să frecventeze persoane din lumea interlopă?

Rita înălţă din umeri.

-Atunci, cum ai reuşit să ţi-o cumperi?

- A închiriat-o, interveni Laura, care apoi îi dădu indicaţiile necesare şoferului referitoare la traseul pe care să-l urmeze.

-Ai închiriat-o numai pentru petrecere?

Rita era uluită.

- Ţi-am zis eu să te îmbraci cu ceva mai elegant, îi spuse ea mamei sale.

- Dar ţinuta Laurei îmi place foarte mult, protestă Seth. Ce te deranjează la ea?

- Păi ... Deci tu şi mama eraţi iubiţi în facultate?

întrebarea Ritei îl amuză pe Seth.

-Zvonul acesta era total lipsit de temei. Eram doar simpli colegi.

-Mă bucur, pentru că mama mi-a spus că n-a avut parte de nicio mare dragoste pe vremea studenţiei. Vorbea numai cu băieţi foarte cuminţi.

-Totuşi, nu l-aş descrie astfel pe Mark Hofkiss, se miră Seth.

-Nu, ai dreptate, recunoscu Laura, dar relaţia mea cu Mark a fost foarte scurtă şi majoritatea “iubiţilor” mei erau nişte tineri fermecători, dar cam neinteresanţi. în privinţa asta, Rita are dreptate.

Courtney apăsa pe toate butoanele din portieră. Geamul se ridica şi cobora, spoturile pentru citit se aprindeau şi se stingeau. Muzica porni brusc şi apoi se opri. Seth şi Laura începură să râdă.

Laura era încântată de acea excursie care-i permitea să mai rămână câteva clipa în plus în compania lui Seth. Acum, după ce-l întâlnise, nu voia să se mai despartă de el.

- S-a întâmplat într-un autobuz, spunea vocea lui Seth.

Laura deveni din nou atentă la ce se discuta.

- Se îndreapta spre Washington şi fusese închiriat de Universitatea Columbia. Nu-i aşa, Laura?

- Da, acolo ne-am cunoscut.

El o cuprinse cu braţul după umeri.

-Mergeam la Moratoriu, în noiembrie 1969. Stătea lângă mine şi înainte să ajungem la Newmark, a aţipit pe umărul meu. Nu mă văzuse niciodată până atunci şi deja ne culcam împreună.

îi făcu Laurei cu ochiul.

- Crezi că am şocat-o pe fiica ta?

- Oh, Rita nu se formalizează aşa uşor!

- Ce e acela un Moratoriu? întrebă Rita.

- Nu pot să cred că nu ştiţi! Este marşul asupra Washingtonului pentru a opri războiul, exclamă Seth.

- Războiul din Vietnam, preciză Laura. A fost un miting uriaş la care au participat oameni din toată ţara. Pe clădirile federale fuseseră aşezaţi soldaţi înarmaţi ai gărzii naţionale.

Seth clătină din cap.

- Era un frig ameţitor. Peter, Paul şi Mary cântau

Blowing in the Wind . Am parcurs cel puţin cincisprezece kilometri bând bere şi strigând lozinci.

Apoi ne-am întors la New York.

- Si războiul a mai continuat încă patru ani, oftă Laura.

- Cu ocazia asta am avut totuşi prilejul să ne întâlnim.

Seth o strânse amical de umăr pe Laura.

- Peste câţiva ani, ne-am trezit înscrişi la acelaşi curs de retorică şi ne-am hotărât să lucrăm la acelaşi proiect.

- *The Dream,* spuse Rita căscând. Mama mi-a povestit deja totul despre faza asta.

- E foarte normal, se justifică Laura. Eram atât de emoţionată că mă întâlnisem cu vechii mei prieteni ... dacă tu şi Courtney v-aţi vedea după cincisprezece ani, şi ţie ţi s-ar părea nostim ...

- Nouă n-o să ni se întâmple aşa ceva, o asigură Courtney. După terminarea liceului o să închiriem un apartament împreună. Am aranjat deja totul.

Laura nu spuse nimic. Era convinsă că săptămâna viitoare acel plan va fi înlocuit de un altul. De exemplu, să se alăture unei trupe de circ, să se mute în Puerto Rico şi să locuiască la bunicul lui Courtney, sau să deschidă un magazin de haine în East Vilage ca să câştige mulţi bani.

-Aşadar, cum ai făcut, Seth? îl întrebă Rita pe nepusă masă.

Laura zâmbi.

- O să vă placă ce o să auziţi, fetelor. El scrie scenarii.

Puştoaicele se uitară una la alta, mirate.

- Pentru care filme? întrebă Rita.

- De exemplu, “Bărbatul cu pumnal”.

- Nu se poate! exclamară fetele într-un glas, după ce rămaseră câteva clipe cu gura căscată de admiraţie.

Apoi Courtney se întoarse spre prietena ei şi-i şopti la ureche:

- îmi place grozav de prietenul mamei tale.

Seth şi Laura se uitară unul la altul, amuzaţi.

- După cum vezi, cunosc drumul care duce la inima femeilor, îi şopti Seth Laurei. N-am nevoie decât de o limuzină albă şi de un ucigaş psihopat.

Laura izbucni în râs. Maşina opri în clipa aceea în dreptul gurii de incendiu.

- Spectacolul s-a terminat, fetelor, le anunţă Seth.

Apoi coborî să le deschidă portiera. Rita şi Courtney îl copleşiră cu mulţumiri.

- Plăcerea e de partea mea, le răspunse Seth serios.

La etajul doi, aşteptă în lift ca Laura s-o conducă acasă pe Courtney.

- Dacă vrei, poţi să dormi aici, îi propuse Laura când ajunseră în faţa uşii ei.

- îţi mulţumesc, dar am rezervat o cameră la hotelul Sheraton din Manhattan.

Laura dădu din cap. Evident că atunci când eşti obişnuit cu un anumit stil de viaţă, o canapea veche dintr-o sufragerie nu ţi pare prea ispititoare.

- Cred că a sosit vremea să ne despărţim, spuse ea pe un ton
trist.

Seth avea un aer extrem de posac. Se uită îndelung la Laura, ca şi cum ar fi vrut să-şi întipărească în minte

trăsăturile senzuale şi delicate, părul negru şi ochii ei plini de nostalgie. Deodată, faţa i se lumină.

- La toţi dracii cu Sheraton, exclamă el. Rămân la tine! Mă duc să-mi iau geanta de voiaj şi să-i dau liber şoferului.

încântată, Laura deschise uşa şi se întoarse spre Rita.

- Ai zece secunde să te duci la culcare, îi spuse ea cu aerul cel mai sever.

Rita n-o luă în seamă.

- Eşti sigură că o să doarmă pe canapeaua asta oribilă? o întrebă ea cu un aer bănuitor.

- Bineînţeles. Seth nu glumea deloc atunci când a spus că am fost doar buni colegi.

- Ar trebui să te gândeşti mai bine, mamă, spuse Rita în timp ce se îndrepta spre camera ei. E un tip care a scris "Bărbatul cu pumnal" şi se plimbă cu limuzina. Pentru prima oară e vorba despre un individ interesant. în plus, mai are şi nişte ochi frumoşi.

După ce îi dădu acest sfat, închise încet uşa.

Era adevărat că Seth avea farmec, îşi spuse Laura în timp ce aranja bolurile murdare de îngheţată şi linguriţele în bucătărie, şi mai avea şi o sclipire aparte care-i juca în ochi, chiar dacă petrecuse o noapte albă sau băuse prea mult.

îi deschise uşa atunci când auzi soneria interfonului şi-i aşternu patul. Atunci când el îşi făcu apariţia în încăpere, se înclină uşor şi o întrebă:

- Scuzaţi-mă, mă aflu cumva la hotelul Sheraton?

- Mai exact, într-o debara din cartierul Flotbush. Camera dumneavoastră este gata, domnule.

El puse jos geanta de voiaj şi se aşeză într-un fotoliu.

- îţi voi părea indiscret dacă te voi întreba unde dormi tu? o întrebă el cu un aer poznaş.

- De ce întrebi?

- Nu uita că tu ai trăit într-o comunitate, o tachină el. Eu însă nu cunosc absolut deloc acest gen de viaţă.

- Nici pe vremea aceea n-am practicat amorul liber, domnule Stone.

- Păcat. Atunci, cât costă amorul în captivitate?

Ea se strâmbă la el. Seth o prinse de mâini şi o trase spre el, după care o strânse în braţe şi o sărută pe frunte.

- O să fiu cuminte, promise el, dar nu pot să nu observ că toţi aceşti ani care au trecut ţi-au reuşit din plin. Eşti mai frumoasă ca niciodată.

Cu capul sprijinit pe pieptul lui, Laura se simţea foarte bine. Se dezlipi apoi de el şi-l sărută scurt pe gură, într-un gest impulsiv, de parcă ar fi vrut să sigileze mai bine prietenia lor. în ochii lui Seth se aprinse imediat o scânteie şi el o strânse şi mai tare în braţe.

-Oh, şopti el, să înţeleg că e pe cale să apară la orizont pasiunea?

Ea începu să râdă.

- Hai să ne purtăm ca nişte oameni maturi, Seth.

- Dar tocmai asta făceam.

Ea inspiră adânc aer în piept.

-Acum, o să te duci să te culci pe canapeaua aceea şi eu să merg în camera mea. Dacă te gândeai la altceva, eu zic s-o laşi baltă.

- Eşti prea dură, se plânse el. Mereu ai fost atât de realistă?

-Da!

El reflectă timp de câteva secunde.

-Probabil ai dreptate. Te deranjează dacă o să plec? Altfel n-o să pot în veci să mai ajung în patul meu.

Ea îl sărută pe obraz şi-i dădu drumul din îmbrăţişare. Când ajunse în faţa uşii, se întoarse spre el.

- Sper că ţi-ai adus o pijama cu tine. Rita e la o vârstă cam ciudată.

-Si eu sunt la fel. Nu-ţi face griji, Laura, am devenit un exemplu de moralitate şi bun-gust.

Ea ridică ochii în tavan şi dispăru în spatele uşii.

Capitolul 3

Simţea că îl priveşte cineva.

Fusese o vreme în existenţa lui Seth când credea că paranoia era la fel de importantă pentru modul în care percepea viaţa ca şi cunoaşterea pe dinafară a cuvintelor cântecului “Positively Fourth Street” de Bob Dylan sau a textului lui Dennis Hopper din “Easy Rider”. Era pe vremea traiului în comunitate şi a pantalonilor cu labă de elefant. Atunci când fumezi marijuana. Erai bănuit că urăşti tot ce ţinea de respectarea ordinii publice. Când se gândea la aceste lucruri, i se păreau extrem de plictisitoare. în prezent însă, le vorbea poliţiştilor cu “domnule sergent” şi se simţea mai liniştit când îi vedea plimbându-se seara prin cartierele pustii. Acum, avea rareori impresia că era urmărit.

îşi aminti brusc că se afla în apartamentul Laurei. Toată noaptea visase că se întorsese la facultate şi scria articole, cântece şi scenarii pentru revista *The Dream.* Si Laura era prezentă peste tot. Trecerea anilor o făcuse să capete un plus de echilibru, voluptate, nasul părea mai puţin proeminent, avea ochii mai mari şi mai întunecaţi. Nu semăna cu o starletă de la Hollywood, dar era mai bine aşa. Starletele erau precum cartofii prăjiţi: crocante şi gustoase, dar după ce le mâncai rămâneai tot flămând ... Laura reprezenta pentru el soliditate şi maturitate, era puternică, independentă, generoasă, o femeie adevărată, maternă şi împlinită.

Dar unde naiba era pătura? Probabil o aruncase la picioarele patului. Acasă la el, în California, îi plăcea senzaţia de aer curat pe care o simţea pe piele dimineaţa. Seth îşi dădu seama că se află întins pe

burtă pe canapea, complet dezbrăcat. Deschise ochii şi se rezemă într-un cot.

Rita se sprijinea de canatul uşii. Purta nişte pantaloni foarte largi în talie, în stil arăbesc, un tricou şi o jachetă tricotată de un verde-aprins, cu epoleţi. Părul negru era dat cu gel şi stătea ridicat în creştetul capului. De urechi îi atârnau nişte triunghiuri uriaşe, argintii. Avea aceiaşi ochi ca Laura, îşi spuse Seth, negri, atenţi şi fixaţi asupra lui.

- Ce faci, Rita, iei lecţii de anatomie?

Adolescenta pufni în râs. Seth se acoperi cu pătura pe care o luase în sfârşit de pe jos.

- O să-ţi explic imediat ce ai văzut adineauri, continuă el fără să se fâstâcească: un bărbat stânjenit.

- N-are rost să faci mutra asta, îi răspunse Rita, doar nu eşti primul bărbat gol pe care-l văd în casa asta.

- Ah, da?

Seth îşi imaginase într-adevăr că probabil Laura primea din când în când vizite, dar gândul acesta îi deveni brusc dezagreabil.

- O să-ţi arăt ceva, spuse deodată Rita.

Se îndreptă spre un dulap care conţinea o cabină muzicală şi nişte discuri. Luă unul de treizeci şi trei de turaţii şi i-l întinse lui Seth. Era albumul Woodstock. într-una din fotografii se puteau vedea un bărbat şi o femeie scăldându-se sub crengile unui copac, în costumul lui Adam şi al Evei.

- Mie mi se pare că e mişto să dormi fără nimic pe tine, spuse Rita pe un ton serios, dar mama vrea să port pijama până la vârsta de
şaisprezece ani.

Seth abia îşi stăpâni râsul. îi venea greu să creadă că Laura avea o fată care era deja adolescentă. Ca orice părinte, ea stabilea regulile şi interdicţiile.

- De ce neapărat şaisprezece ani, Rita? Ce se va întâmpla atunci când o să ajungi la vârsta asta?

Ea dădu din umeri.

- Habar n-am, dar cu ocazia asta vreau să organizez o mare petrecere. Sora unei prietene chiar a închiriat un restaurant cu DJ.

în timp ce stătea înfăşurat în pătură, Seth se întreba cum ar putea să ajungă în baie fără să pară din nou indecent.

- Unde e mama ta? o întrebă el.

- A plecat să facă nişte cumpărături pentru micul dejun. Tu ai fost la Woodstock?

-Aproape.

Era imposibil să se elibereze înainte de sosirea Laurei.

- Cum adică?

- Eu şi prietenii mei am ajuns până la Goshon şi acolo ne-am hotărât să renunţăm. Toată lumea spunea că Woodstock a fost concertul cel mai minunat al secolului, dar în realitate a fost vorba de cel mai mare ambuteiaj din istoria omenirii. Eram blocaţi pe şosea, în ploaie. Ne plimbam de la o maşină la alta ca să discutăm cu oamenii. Acolo am dat peste un camion plin cu piersici. Soferul voia să se ducă să le vândă într-o piaţă, dar când a înţeles că n-o să mai ajungă acolo în timp util, a început să le împartă oamenilor. Eram câteva sute de persoane care mâncau piersici, blocaţi pe şoseaua 17.

- Mama nu s-a dus la Woodstock. Mi-a zis că era prea departe.

- Ea e din Philadelphia, nu-i aşa?

- Mai precis din King of Prussia. Bunica mea încă mai locuieşte acolo. Ciudat nume King of Prussia, nu-i aşa? Dar tu unde stai? Cunoşti multe vedete?

- Eu sunt scriitor, nu actor. îmi petrec majoritatea timpului în birou, în faţa maşinii de scris. Uneori sunt dus în locurile unde se filmează atunci când trebuie să rescriu o scenă, dar oricum, actorii care joacă în filme de genul "Victoria femeilor Ninja" sunt rareori prezenţi la decernarea premiilor Oscar.

- Mama nu mă lasă să văd scene violente, se plânse Rita.

- N-o condamn deloc.

Seth zâmbi.

- Când o să ai şaisprezece ani, o să poţi să te scalzi în bani, să duci o viaţă de desfrâu şi să vezi meciuri de box, *lovely Rita.*

Fata sări în sus şi-l fulgeră cu privirea.

- Ajunge!

- Ce s-a întâmplat? o întrebă Seth uimit.

- Nu pomeni de melodia asta. Din cauza ei mama mi-a dat numele de Rita, pe care-l urăsc!

- Ah! *Lovely Rita* ... Totuşi, acesta e unul din cântecele cele mai frunoase ale Beatles-ilor.

începu s-o fredoneze şi Rita ieşi din încăpere trântind uşa în urma ei. Drumul spre baie era acum liber, îşi spuse Seth, bucurându-se că Rita se înfuriase. îşi scoase lenjerie curată din geanta de voiaj, nişte blugi şi un tricou. în clipa aceea auzi o cheie răsucindu-se în

broască şi se trezi nas în nas cu Laura, care ţinea o pungă din hârtie în braţe.

- Salut, bătrâne, exclamă ea.

Seth fu cuprins de un val de plăcere de care şi el fu surprins, când o văzu pe Laura cu ochii strălucitori şi obrajii roşii, îmbrăcată în nişte pantaloni mulaţi din catifea verde şi o bluză albă. Observă din nou că cele câteva kilograme pe care le dobândise o prindeau de minune.

- Am şocat-o pe fiica ta, o anunţă el cu un aer spăşit.

- Te ascult.

- Stii că există oameni atât de egoişti în pat, încât se înfăşoară în pături şi-şi lasă partenera să moară de frig?

- Asta e o întrebare retorică?

- în realitate, eu mă comport exact pe dos.

- E de-a dreptul pasionant ...

- Sunt atât de generos, încât mă dezvelesc de cearşafuri şi pături foarte rapid. Pe scurt, i-am oferit o lecţie de anatomie Ritei. Dacă acest copil, ca urmare a acestei experienţe, va avea nevoie de câţiva ani de psihiatru, sunt gata să plătesc eu şedinţele.

Laura izbucni în râs.

- Du-te şi spală-te, înainte să provoci nişte ravagii irecuperabile.

Seth mâncă încântat bagheta pe care Laura se dusese s-o
cumpere, fu entuziasmat de calitatea dulceţii făcute în casă şi bău trei căni de cafea ca să se trezească. în timpul ăsta, Laura stătea cu el la taifas, amintindu-şi de vremurile trecute. îi plăcea cum evoluase Seth. Era de zece ori mai simpatic şi mai inventiv decât majoritatea

bărbaţilor pe care-i cunoscuse. Din păcate, nu se afla acolo decât pentru weekend. Si chiar dacă s-ar fi dus să-şi petreacă în California câteva zile, relaţiile lor ar fi fost destul de limitate. O aventură sentimentală transcontinentală n-o prea atrăgea.

Laura îşi aduse aminte de comentariile lui Seth referitoare la amorul liber, ceea ce o făcea să se întoarcă la vremurile în care trăia într-o comunitate şi despre care avea nişte amintiri foarte plăcute. învăţase acolo arta grădinăritului şi lucra pentru un profesor de la Universitatea Cornell, descifrând benzi înregistrate şi corectând manuscrise. După naşterea Ritei, renunţase la acea ocupaţie pentru a se dedica creşterii fiicei sale, plăcându-i viaţa aspră, peisajul înverzit şi spiritul de familie. Acolo trăise aventura cu Neil. Pasiunea, furtunile, uneori dorinţa de singurătate ... După ce Neil o părăsise, niciun bărbat nu-i mai luase locul.

- Rămânem înţeleşi, Laura. Trebuie să-mi rezervi mie seara asta!

exclamă Seth, în timp ce îşi luau rămas-bun, pentru ca ea să se întâlnească la masa de prânz cu Kimberly şi Julianne.

- Cu cea mai mare plăcere, îi răspunse ea sărutându-l cu afecţiune pe obraz. Am renunţat deja la toate planurile pe care mi le făcusem pentru tine.

Atunci când ieşi din metrou, soarele strălucea intens. Julianne locuia într-un apartament situat în zona East Seventies, unul din cartierele cele mai luxoase ale New Yorkului. Un portar în uniformă îi deschise uşa imobilului, introducând-o în holul în care aştepta un recepţioner. Laura îşi potrivi mai bine geanta pe umăr şi

îşi spuse numele. Bărbatul îi anunţă sosirea prin telefon şi-i arătă unde se află liftul.

Oare ce salariu avea un redactor-şef al unei reviste? se întrebă Laura în timp ce se privea în oglinzile care tapetau pereţii cabinei care urca fără zgomot până la etajul şaptesprezece. Nu era prea interesată de subiect, dar nu se putea abţine să nu se gândească la locuinţa sordidă în care luase fiinţă *The Dream.* Cât de lung era drumul parcurs de atunci!

Julianne îşi aştepta prietena cu uşa larg deschisă. Laura grăbi pasul ca să ajungă la ea cu zâmbetul pe buze, uitând, din pricina bucuriei pe care o simţea pentru că se întâlnea cu Julianne, de mediul luxos în care trăia.

- Intră repede! excalmă Julianne, conducând-o pe Laura în camera de zi.

Modul cum era decorat apartamentul dovedea un gust desăvârşit. Mobila era puţină, dar fusese aleasă cu mare grijă, ţesăturile erau odihnitoare pentru ochi, în tonuri de bej şi albastru, şi lumina care intra în valuri prin uşile mari din sticlă punea în valoare tablourile agăţate pe pereţi. O vază cu şase lalele albe stătea în mijlocul unei măsuţe joase de formă elipsoidală. Privirea Laurei fu atrasă de flori. Semănau cu Julianne, prin frumuseţea, graţia şi simplitatea lor de bună calitate.

- Felicitări! exclamă Laura întorcându-se spre Julianne.

Aceasta din urmă era îmbrăcată într-o bluză din poplin alb cu o
croială bărbătească şi nişte pantaloni din stofă cu o dungă călcată impecabil.

- Fiind invitată să iau masa de prânz la tine, am brusc senzaţia că am căpătat statutul de persoană importantă, glumi Laura.

Julianne izbucni în râs.

- Si eu m-am întors azi-dimineaţă în vremea copilăriei. Eu şi Kim ne-am petrecut timpul cocând prăjituri cu ciocolată şi ne-am bătut care să lingă castroanele!

- Super! Mă dau în vânt după prăjituri făcute în casă. Dar unde e Kim? Ai încuiat-o în bucătărie?

în clipa aceea, Kimberly ieşi din baie. încerca să se poarte normal, dar avea ochii umflaţi şi obrajii palizi.

- Salut, Laura, spuse ea pe un ton prefăcut vesel, în momentul în care intră în camera de zi. A trebuit să mă duc să mă spăl, pentru că aveam cremă de ciocolată până şi în păr!

- Dar ... ai plâns.

Laura îşi dădu imediat seama că făcuse o gafă şi încercă s-o dreagă printr-o glumă.

- Ceea ce ne-ai pregătit de mâncare e chiar atât de lipsit de gust?

Kimberly zâmbi forţat şi dădu din umeri.

- în ultima vreme m-am transformat într-o adevărată fântână, recunoscu ea. Să mergem la masă ... Si să nu uităm să şi bem. Julianne are un vin de Burgundia excelent, care sunt sigură că-mi va prinde foarte bine.

O luă de umeri pe Laura şi o conduse în bucătăria utilată foarte modern.

- Julianne are toate ustensilele ce reprezintă ultimul răcnet al modei, Laura. Ia uite, seturi pentru masă cu

ştergare şi suporturi rotunde asortate. Probabil citeşte revista “Casa şi grădina” în fiecare lună.

- E adevărat? o întrebă Laura, în timp ce Julianne scotea o salatieră din frigider.

- Sunt obligată să fac asta, recunoscu Julianne. Trebuie să-mi studiez concurenţii ca să pot lupta cu ei pe piaţă.

- Totuşi, *Dream* n-are nicio legătură cu “Casa şi grădina”, protestă Laura. în revista ta nu am văzut niciodată vreun articol despre arta de a aşeza masa.

- O să existe unul în numărul din iulie, o anunţă Julianne râzând. De fapt, e vorba despre un eseu referitor la obiceiurile noastre culinare care reflectă parţial prejudecăţile noastre. E destul de interesant. Am pus pariu că o să primim o mulţime de scrisori pe acest subiect.

Toate trei îşi încărcară braţele cu diferite feluri de mâncare şi le duseră în camera de zi. Masa era pusă într-un colţ al sufrageriei şi totul strălucea.

Laura suspină.

- Si tu serveşti mâncarea din veselă de lux? o întrebă ea pe Kimberly. Eu mi-am închipuit întotdeauna că dintre toţi membrii grupului nostru tu o să fii gospodina perfectă.

- Oh, asta se întâmpla cu mult timp în urmă, şopti Kimberly cu lacrimi în ochi. îşi luă privirea de la colegele ei şi se concentră asupra scoaterii dopului unei sticle.

- Si când s-a schimbat totul? o întrebă Laura.

Nu mai vedea necesitatea de a se purta cu tact cu cineva care era pe punctul de a izbucni în plâns.

- E o poveste lungă, spuse Kimberly.

- Ba e una foarte scurtă, interveni Julianne pe un ton aspru. Kimberly e pe cale să divorţeze.

- Oh ...

Laura îşi puse mâna pe braţul lui Kim.

- îmi pare sincer rău ...

- îţi mulţumesc că îţi manifeşti compasiunea faţă de mine, spuse Kimberly cu un zâmbet forţat.

- Parcă ţi-aş fi prezentat condoleanţele mele. Vroiam doar să-ţi spun că sunt din tot sufletul alături de tine.

- Dat fiind că eşti asistentă socială, mi-a fost teamă că ai spus-o din deformaţie profesională.

- Ce prostuţă eşti ...

Se uită la Kimberly în timp ce aceasta turna vin în pahare, dar brusc atenţia îi fu atrasă de o fotografie care trona ieri în sala de recepţie şi care acum se afla pe o etajeră. Se ridică s-o ia.

-Julianne, nu-mi vine să cred că ai dezgropat de la naftalină poza asta pentru aniversarea revistei tale.

- Dar n-am dezgropat-o. Stă în permanenţă agăţată în biroul meu.

Laura se uită cu atenţie la cei şase tineri care abia ieşiseră din adolescenţă, imortalizaţi pe hârtie pentru vecie. Julianne părea prospeţimea întruchipată, simbolul viu al fetei sănătoase din Middle West. Părul îi ajungea până la brâu şi pe tricoul ei era imprimat un pumn închis peste un cerc, sigla feministelor. Blugii şi bluza lui Kimberly păreau că abia ieşiseră din vopsitorie. Ţinuta băieţilor era mult mai puţin îngrijită, iar în ceea ce o privea pe Laura, ea părea mai slabă, avea trăsăturile obosite şi o claie de păr negru şi creţ pe cap.

- Dacă aş fi în locul tău, Julianne, aş arde poza

împreună cu negativul!

- Nici nu mă gândesc! Cred că e important să-ţi aminteşti de tinereţea ta, de originile tale.

- Sunt lucruri de care aş prefera să nu-mi aduc aminte, exclamă Laura râzând, după care puse poza la loc.

Apoi ridică paharul şi propuse:

- Să bem pentru libertatea cea nou dobândită a lui Kim!

Kim schiţă o grimasă, dar ciocni cu fostele ei colege.

- Ca să fiu sinceră, fetelor, aflaţi că nu mă simt prea eliberată, spuse ea.

Tinerele gustară din vin şi începură să mănânce.

- Nu ştiu cum a fost despărţirea de tatăl fetei tale, Laura, dar bănuiesc că ai mai puţin de suferit atunci când nu eşti silit să treci prin toare etapele unui proces. Pentru mine a fost un chin să fiu nevoită să-mi expun problemele sufleteşti în faţa unui necunoscut pe care-l mai şi plătesc să facă acest lucru.

înghiţi puţină salată cu crab.

- Hai să nu mai vorbim despre mine, se hotărî ea. Sunt foarte deprimată. Ce-ar fi să-i bârfim pe băieţi?

- Te ascultăm, spuse Julianne.

în ochii mari şi căprui ai lui Kimberly apăru o sclipire poznaşă.

- Ce v-a sărit în ochi cel mai mult atunci când a sosit Seth?

- Ghetele lui roşii, răspunse Laura fără nicio ezitare.

Julianne clătină din cap.

- De acord, acestea adăugau o notă absolut indispensabilă ţinutei lui şi schimba total stilul recepţiei.

-Foarte bine, continuă Kimberly. Dar atunci, ce nu v-a plăcut la Seth?

-Faptul că scrie nişte tâmpenii, răspunse cu răceală Laura.

- îl judeci foarte aspru, se miră Julianne. Ai văzut serialul "Bărbatul cu pumnal"? După părerea criticului de cinema de la *Drem,* scenariul are anumite calităţi care amintesc de tradiţia filmului de groază.

-Ajunge! bombăni Laura. Scenariile lui Seth n-au nicio valoare şi el însuşi recunoaşte acest lucru. îţi aminteşti de articolele pline de pasiune pe care le scria pentru *Dream?* Cum analiza implicaţiile politice ale fiecărui film, ale fiecărui cântec. Eu ţin foarte bine minte un text antologic referitor la *Viaţă de familie* , filmul lui Ken Loach, în care studiase în amănunţime sistemul psihiatriei şi funcţionarea "analizei" cu un talent care ne uluise pe toţi. Pe când acum scrie scenarii despre câte un nebun paranoic care ţine un cuţit în mână.

- Ceea ce-l face să câştige sume enorme de bani, observă Kimberly cu un aer gânditor.

- Si ce-i cu asta? Banii nu sunt chiar atât de importanţi, spuse Laura cu un aer sfidător.

Apoi îşi muşcă buzele cu ciudă. De fapt, stătea la masă într-un mediu luxos, mânca nişte feluri alese de mâncare şi bea un vin de calitate în compania a două femei care purtau haine extrem de scumpe. Toate astea o impresionau şi i-ar fi plăcut să beneficieze mai mult de plăcerile materiale ale vieţii. Cu toate astea ... Probabil n-avea dreptul să-l judece pe Seth, dar era dezamăgită că îşi abandonase idealurile pentru câţiva dolari în plus. După ce trase această concluzie, preferă să schimbe

subiectul.

- Si ce v-a impresionat cel mai mult la Andrew? le întrebă ea pe colegele ei.

- Lipsa bărbii, spuse foarte repede Julianne.

-Are fălcile cam mari, observă Kimberly.

- Ochelarii îi dau un aer de intelectual sadea.

- Doar pentru asta n-are nevoie de ochelari, glumi Kimberly. Chiar şi când se află în baie, probabil nu poate fi confundat cu un boxer sau un muncitor în construcţii.

Laura sorbi o înghiţitură de vin. Andrew şi Kimberly se dondăniseră mereu în legătură cu diverse subiecte. Andrew o învingea adesea pe Kimberly, pe care el o considera cam necultivată. Kimberly era o fată inteligentă, dar avea un spirit prea practic ca să-şi piardă timpul reclădind din temelii lumea în care trăia sau făcând paradă de cunoştinţele ei. Era mereu optimistă, plină de viaţă, apărând ziarul aşa cum susţinuse echipa de fotbal din liceu. Cu ea, orice discuţie devenea o joacă. De aici şi toate calităţile, dar şi toate defectele sale.

- Si ce nu ţi-a plăcut la Andrew? continuă Laura.

- Indiferenţa lui, mărturisi Kimberly.

- Ce înţelegi prin asta?

- Nu arată niciodată nimic, îi explică Kimberly. Aşa a fost întotdeauna. E foarte zgârcit pe plan emoţional. Nu eşti şi tu de aceeaşi părere, Julianne?

- Să zicem că e cam rezervat.

- Stiai că e văduv?

Cele două tinere se întoarseră spre Laura.

- De unde ai aflat? o întrebă Julianne.

- Seth mi-a spus, dar se pare că Andrew a refuzat să

vorbească despre asta.

- Doamne Dumnezeule, dar e îngrozitor! suspină Julianne. Nu suntem oare prea tineri ca să ne pierdem partenerul de viaţă?

- Aş prefera să fiu văduvă decât divorţată, şopti deodată Kimberly. Evident că nu doresc să moară Todd, dar Andrew ... n-o să înveţe niciodată s-o urască pe femeia pe care a pierdut-o. O va iubi mereu, îşi va aminti mereu de ea ca fiind tânără, frumoasă şi îndrăgostită. îmi pare rău pentru Andrew, dar ...

-Ţie ţi-e mai milă de tine însăţi, trase concluzia Julianne. Mai bea un pahar, Kim. Eşti foarte simpatică atunci când eşti un pic ameţită.

- Dacă insişti ...

Kimberly o ascultă. Privirea ei o întâlni pe cea a Laurei şi izbucniră toate trei în râs. Julianne era născută să fie şefă. întotdeauna ea era cea care dădea ordinele şi avea mereu dreptate. Nu era de mirare că acum se afla în fruntea revistei.

- Si Troy? spuse Laura.

- El e minunat, exclamă Kimberly. Nu sunteţi de acord cu mine?

- El a avut un farmec aparte întotdeauna, o aprobă Laura. Ce părere ai, Julianne?

-Aceeaşi cu a ta.

- Dar atunci, ce nu vă place la Troy?

Julianne se uită la prietenele ei, apoi se ridică şi se îndreptă spre o etajeră. Se întoarse apoi la ele cu o carte pe care o deschise în faţa lor, pe masă. Se aplecară toate trei asupra volumului care purta titlul de *Portrete.* Era vorba despre nişte poze în alb-negru care

înfăţişau nişte pescari, plugari, copii slăbănogi şi femei obosite într-un mediu actual sau în mijlocul unor peisaje cu tente mitologice. Fiecare imagine era şocantă, rece şi emoţionantă în acelaşi timp.

- E albumul lui, şopti Laura, cel despre care a pomenit Kim aseară.

Julianne dădu din cap.

-Majoritatea fotografiilor au fost făcute în insula Cape Breton.

- Ce minunăţie! exclamă Laura. Cum poţi să spui că asta reprezintă ceva rău la Troy?

-Da, pentru că ...

Julianne făcu o pauză. Tăcerea ei era încărcată de o emoţie reţinută, ceea ce era nobişnuit la o femeie atât de stăpână pe ea.

-Omul acesta, care e un adevărat artist, e obligat să facă poze la nunţi ca să aibă din ce trăi.

-Si ce-i cu asta?

Kimberly dădu din umeri.

- Seth scrie “Bărbatul cu pumnal” şi Troy e martorul unor petreceri în familie, bine ai venit în realitatea de zi cu zi!

- Seth se bucură de nişte compensaţii, sublinie Julianne. El câştigă bani mulţi şi nu se plictiseşte nicio clipă. E exact opusul lui Troy. Troy ar fi putut să lucreze ca fotoreporter, dacă ar fi vrut. *Dream* i-ar plăti de zece ori mai mult decât câştigă în Canada.

-Atunci, angajează-l! îi propuse Laura.

-Ar refuza din mândrie.

Laurei îi venea să pună nişte întrebări, dar se abţinu. Cu Kimberly era totul mai uşor, dar la Julianne simţea o

suferinţă adâncă, ce-i impunea respect.

în cele din urmă Kimberly, căreia vinul îi dezlegase limba, se hotărî să abordeze problemele divorţului ei. Julianne îi dădu nişte sfaturi înţelepte şi luă apărarea punctului de vedere al avocaţilor. Laura scoase în evidenţă forţa interioară a lui Kimberly şi resursele ei emoţionale. I se părea că e minunat că discutau ca între femei, despre viaţă şi dificultăţile ei.

La ora patru, se ridică în picioare ca să-şi ia rămas-bun, deşi nu prea avea chef să plece. Cele trei tinere promiseră să se revadă în curând. Laura avea impresia că se desparte de două surori pe care le regăsise de puţin timp. îşi propuse să nu le mai scape din vedere niciodată. Până atunci, se pregătea să-şi petreacă seara cu Seth, care era şi el un vechi coleg, dar cu siguranţă nu un frate. După sărutul lor scurt de mai devreme, înţelesese că el ar putea reprezenta cu totul altceva pentru ea.

Capitolul 4

- Ei bine, acum pot să scoată revista din program, glumi Laura pe când ieşea din teatru împreună cu Seth, deoarece am văzut-o. N-are rost s-o mai joace.

Seth izbucni în râs şi-şi ridică gulerul de la geacă, după care o urmă pe Laura prin mulţimea care se înghesuia în Shubert Alley.

-Vrei să spui că *Chorus Line* mai este încă pe afiş numai pentru că te aşteptau pe tine?

- Da. Producătorii s-au adunat în şedinţă şi au hotărât să mă ţină departe de această sală timp de zece ani, ca să-şi poată asigura unul din cele mai mari succese ale secolului. Lăsând însă gluma la o parte, mi se pare că am văzut o comedie muzicală excelentă, Seth. îţi mulţumesc că m-ai adus la spectacol.

- M-am gândit că, din moment ce am fost împreună martorii celor mai răsunătoare succese de pe Broadway, am putea să pecetluim regăsirea noastră cu cel mai vechi spectacol ce se joacă aici.

-Nu eram chiar “împreună” atunci când am văzut “Magnificii”, îi aminti Laura. Eu eram însoţită de Mark Hofkins şi tu de ... Meryl Banks, dacă îmi amintesc bine.

- Bravo! Ai o memorie formidabilă.

Fuseseră la spectacolul cu “Magnificii” deoarece biletele nu erau prea scumpe, totul era scris de două studente de la Universitatea Columbia şi pentru că teatrul era situat chiar în centrul lui Greenwich Village, cartierul general al hipioţilor din New York. Laura îşi amintea că se plimbaseră prin Washington Square, locul de întâlnire al studenţilor, protestatarilor, bătrânilor care jucau şah, vânzătorilor de mărfuri de contrabandă

şi cântăreţilor care scârţâiau la chitară crezându-se Bob Dylan sau Joan Baez. Apoi merseră pe Mac Dougall Stret, unde colindaseră prin librării şi magazinele de postere, după care mâncaseseră într-un restaurant italienesc foarte ieftin. Atunci se duseseră la teatru, încheindu-şi seara mâncând îngheţată. Se întorseseră apoi în campusul Universităţii Columbia cântând *Try to remember.* Pe vremea aceea puteai să mergi cu metroul la miezul nopţii fără să-ţi pui viaţa în pericol.

Laura suspină. în timpurile acelea îndepărtate, ea era un copil care-şi oferea uneori luxul de a reflecta, de a face o pauză ca să asimileze experienţele pe care le trăia. Acum, era mai puţin atrasă de acţiune. Se bucura mai ales de clipa prezentă.

- Mergem să bem ceva? îi propuse Seth.

- Nu prea am chef, răspunse Laura.

Nu ştia cum va decurge seara după ce urmau să ajungă în apartamentul ei, dar n-avea intenţia să amâne prea mult acea clipă. Se simţea bine cu Seth şi nu avea nevoie să bea ceva tare ca să ungă relaţia dintre ei. Se îndreptară aşadar ţinându-se de mână spre Kenneth Street.

- îmi pare rău, dar în seara asta n-am limuzina, se scuză Seth.

- Nu e nicio ruşine să luăm un taxi! exclamă Laura.

- Se vede că nu trebuie să stai în mijlocul străzii dând din mâini ca un nebun!

Două maşini trecură prin faţa lui Seth fără să se oprească.

- Ce naiba e cu ei? Am mutră de borfaş? bombăni el.

-Ai puţintică răbdare, Seth.

Peste cinci minute, un Mercedes se oprea în faţa lor, forţându-l pe Seth să facă brusc un pas înapoi ca să-şi protejeze preţioasele lui ghete roşii. Se puse pe înjurat, acuzându-l pe şofer de tentativă de crimă. Laura încă râdea atunci când urcară în maşină. Când ea îi luă mâna şi-l îndemnă să îi înconjoare umerii cu ea, tânăra femeie se ghemui la pieptul lui, liniştindu-se imediat.

- Ocean Avenue, în Brooklyn, îi spuse el şoferului.

Apoi se lăsă iar pe spătarul banchetei şi-şi vârî degetele în părul des al Laurei.

- Nu te deranjează dacă mergem direct la tine acasă?

- Dimpotrivă.

El o mângâie blând pe ceafă.

- Pentru că ... după ce o să ajungem în apartamentul tău, nu cred că o să mai pot răspunde de faptele mele. îmi vin în minte nişte imagini foarte erotice.

- N-aş vrea să te dezamăgesc, Seth, dar când o să ajungem acasă tare mi-e teamă că o să fim obligaţi să facem conversaţie cu Rita.

- Putem s-o trimitem la cinematograf.

- Ea se duce la film la matineu.

El o sărută uşor pe frunte.

- Bine, învaţă-mă ce trebuie să fac ca să ajung în pat cu mama unei adolescente.

- Habar n-am cum se procedează, dar trebuie să te avertizez: faptul că te-ai expus gol puşcă privirilor fetei, nu te ajută cu nimic în privinţa legăturii tale cu mama ei.

- Foarte bine, dar îmi e de folos dacă o să-ţi spun că eşti foarte frumoasă?

-Ai câştigat trei puncte.

-Laura ... de când te-am revăzut, mă gândesc tot timpul la tine.

-Ciudat ...

Laura era sincer intrigată de acea aventură.

-Ce ai de gând să faci, Laura?

Părea serios şi ea studia situaţia în care se aflau. De când se mutase în Brooklyn, în urmă cu trei ani, nu cunoscuse niciun bărbat care să-i atragă cât de cât atenţia şi acest fapt explica interesul pe care i-l trezise Seth. Oare nu reacţiona ca o femeie singură în faţa unui bărbat seducător? Pe de altă parte, erau destul de mulţi cei care-i făceau curte. Nu se implicase în nicio legătură serioasă până atunci, pentru că aşa voise.

-Nu ştiu, răspunse ea în cele din urmă.

-Dacă refuzi să te culci cu mine, am măcar dreptul să ştiu dacă faci asta din cauza mea sau a fiicei tale.

-Nu am o idee clară în cap, îi mărturisi Laura. Mi-e greu să ştiu dinainte.

-în cazul ăsta, lasă-mă să mă ocup de tine.

O luă de bărbie şi o forţă să se uite în ochii lui. Gura lui o căuta pe a ei. Ea îl mângâie pe obraz şi se lăsă în voie sărutului lui.

-E minunat, şopti el după ce-şi recăpătă răsuflarea. N-am mai sărutat o femeie pe bancheta din spatele unei maşini de o veşnicie.

-Când o să te întorci în California, ai putea să încerci din nou această experienţă, îl tachină ea.

-Maşinile Porshe 944 nu prea se pretează la asemenea exerciţii şi în plus ... n-ar avea niciun farmec dacă n-ai fi tu acolo.

El o luă în braţe, îi sprijini capul de umărul lui şi-i inspiră cu lăcomie parfumul. Starea plăcută a Laurei fu stricată de o senzaţie dureroasă. Mâine, el se va întoarce în California. O aventură între ei ar fi fără niciun viitor şi aşa ceva nu putea să suporte. Pe de altă parte, nu reuşea să-l respingă. Simţea nevoia să-şi lipească trupul de al lui, să înece totul în plăcere şi tandreţe.

- Dacă măcar mi-ai da o şansă, şopti Seth. Sunt sigur că m-aş îndrăgosti de tine.

- Mă îndoiesc că aşa ar fi, răspunse ea.

Era convinsă de acest lucru. Seth era mult prea aiurit ca să se ataşeze de cineva care trăia la mii de kilometri depărtare de el. Relaţia lor ar fi dificilă, plină de probleme de tot felul şi Seth nu putea suferi complicaţiile. Provocările legate de viitor nu-l interesau, altfel n-ar fi scris “Bărbatul cu pumnal”, nu şi-ar fi irosit talentul scriind scebarii idioate şi nu şi-ar pierde timpul cu starletele.

Se desprinse de el. Seth interpretă gestul ei ca pe o dorinţă de a-şi pune hainele în ordine înainte de a ajunge acasă. Atunci când Mercedesul opri în faţa clădirii, Seth plăti şoferul.

- Ce-ar fi s-o trimitem pe Rita să-i facă o scurtă vizită prietenei sale, Courtney? îi propuse el în timp ce se îndreptau spre lift.

- Ce-ar fi totuşi să ne purtăm ca doi adulţi responsabili? îi răspunse ea cu o voce cam aspră.

Ea îşi muşcă buza, încercând să lupte cu temerile care o cuprinseseră. Nu Rita era cea care o îngrijora, ci Seth. Dacă îi oferea ocazia, s-ar fi ataşat cu siguranţă

de el şi gândul acela o îngrijora.

Atunci când intrară în camera de zi, o găsiră pe Rita uitându-se la televizor. Două ambalaje de dulciuri zăceau aruncate pe măsuţă. Când o văzu pe mama ei, Rita le ascunse repede.

-Aţi venit foarte devreme, spuse ea zâmbind oarecum vinovat.

Laura suspină, resemnată.

-Poţi să te îndopi cu dulciuri, dacă vrei, Rita, dar să nu vii după aceea la mine să te plângi că te-ai umplut de bube.

Rita înălţă din umeri.

-Courtney a cumpărat o cutie du zece batoane de ciocolată Mars şi mi-a dat şi mie două.

Apoi i se adresă lui Seth:

-Ia spune-mi, ţi-a plăcut spectacolul?

-A fost nemaipomenit.

-Despre ce a fost vorba?

Laura scotoci în geantă ca să scoată programul pe care i-l întinse fiicei sale.

- Despre un grup de adolescenţi care vin la audiţii pentru comedii muzicale.

-Asta e tot?

-Unii obţin roluri, alţii nu.

Rita îşi înăbuşi un căscat.

-Din ce spui tu, nu pare prea grozav spectacolul.

-E totuşi foarte bine făcut, interveni în discuţie Seth, în timp ce o ajuta pe Laura să-şi scoată pardesiul. Fiecare personaj caută o melodie şi execută un dans sau îşi povesteşte viaţa şi speranţele lui. După aceea, cei din jur încep să-şi făurească planuri împreună cu ei

şi suferă atunci când ratează câte o ocazie care ar fi putut să-i propulseze în culmea gloriei.

Rita îi aruncă o privire ironică.

- Asta nu trebuie să te facă să-ţi pierzi somnul, Seth. Dacă ne gândim mai bine, ei se află deja pe scenă.

- Copilul ăsta are uneori tendinţa de a dovedi un realism învecinat cu cinismul, spuse Laura. Apropo de somn, domnişoară bomboană, ce-ar fi să te duci la culcare? Perna te aşteaptă.

- Si pe tine, mamă.

Se uită la Seth şi la Laura cu un aer plin de subînţelesuri.

-Aveţi grijă! Sunteţi prea bătrâni ca să mai faceţi copii împreună.

Laura întinse mâna spre ea ca şi cum ar fi vrut să-i dea una la fund
Ritei, care o şterse râzând şi se închise în camera ei. Laura fixa uşa cu un aer supărat.

- Prea bătrâni ca să mai faceţi copii! Câtă obrăznicie! Cred că cineva ar trebui s-o ia de la început cu educaţia ei.

- E prea târziu.

Seth o strânse în braţe.

- Si acum, vom urma indicaţiile fiicei tale?

Laura inspiră adânc aer în piept şi întoarse capul. De ce era atât de seducător? Şi-ar fi dorit ca ochii lui să fie mai puţin strălucitori, zâmbetul mai puţin ispititor şi mâinile mai puţin puternice şi calde atunci când o atingeau.

- Seth ... aş vrea să stăm puţin de vorbă.

- Cum doreşti ...

El părea surprins, dar nu prea tulburat.

-Te deranjează dacă ... n-o să mergem mai departe?

El se încruntă.

- Nu ţi-e teamă că o să fiu marcat pe viaţă? Dacă începând de acum o să merg legănat ca o raţă şi o să mă bâlbâi lăsând ochii în jos de fiecare dată când o să vorbeşti cu mine o să fie vina ta.

- Oh, Seth ...

îi plăcea grozav de el când juca teatru, cea ce pe el probabil îl punea într-o situaţie destul de neplăcută.

- Ce-ar fi să-ţi îndrug nişte poveşti erotice? Poate că aşa o să intri în ambianţa necesară, îi propuse el.

- Dar sunt deja în această ambianţă, îi mărturisi ea. Nu asta e problema.

-Atunci, hai să stăm de vorbă în pat.

- Cu condiţia să-ţi păstrezi hainele pe tine, insistă ea.

Ştia că-şi asumă nişte riscuri acceptând capriciul lui Seth, dar nu putea rezista umorului şi bunei sale dispoziţii.

El o luă de mână şi o conduse în camera ei. încăperea era mobilată modest, dar Laura era mândră de cuvertura în stil indian pe care o făcuse cu mâna ei şi care înviora atmosfera. Seth îşi scoase pantofii şi se întinse în pat. După ce aprinse veioza, veni şi Laura lângă el. Seth îşi înfăşură o şuviţă din părul ei în jurul unui deget.

-Să ştii că n-am venit la New York în căutare de aventuri, îi spuse el pe un ton serios.

- Sunt convinsă de asta.

- Si în mod sigur nu-mi închipuiam că o să mă îndrăgostesc de una din fetele din gaşca de la *Dream.*

Scutură din cap.

- Sunt băiat mare de-acum, viaţa de la Los Angeles mă satisface pe deplin, dar nu e prea strălucită. De fapt, nu vreau să dovedesc nimănui nimic şi nu ţin să bat vreun record. N-am plănuit dinainte să stau întins aici, alături de tine, dar cred că nu-ţi spun nimic nou.

Ea zâmbi cu tandreţe, emoţionată de sinceritatea lui.

- E şi vina ta, continuă el. De ce trebuie să fii atât de frumoasă? De ce n-ai îmbătrânit şi nu te-ai ridat la faţă?

- Dar m-am îngrăşat! protestă ea.

- Să spunem că acum ai sânii mai mari, ceea ce înainte îţi lipsea.

- Nu te-ai uitat mai atent la mine.

- S-ar putea.

O mângâie uşor pe sâni. Laura îşi permise o clipă să simtă plăcerea produsă de atingerea lui provocatoare, apoi îşi puse mâna pe mâna lui şi o opri.

- Să vorbim despre *Chorus Line,* îi ordonă ea.

- De acord, dar începe tu.

- îţi aminteşti melodia aceea care se numea “Ce am făcut din dragoste?” O auzisem de sute de ori la radio, dar nu înţelesesem că era vorba despre hotărârea unei femei de a deveni dansatoare pe Broadway.

-Trăiască Mişcarea de Eliberare a Femeilor! Acum fetele îşi caută aspiraţiile cu mai mult sentiment!

- Melodia aceea ar fi putut fi căutată şi de un băiat! El vorbeşte pur şi simplu despre încrederea în visele din adolescenţă, despre refuzul de a alege drumul cel mai uşor în viaţă.

Degetele ei se împreunară cu ale lui, căutând forţa

de a continua. Nu cumva uitase că n-avea niciun drept să-l judece? Trebuia însă să afle de ce-l respingea, în ciuda valului de dorinţă care o copleşise şi de care ştia că el e conştient.

- Seth ... tu ai atâta talent, o inteligenţă ascuţită, ai nişte lucruri de spus ... De ce scrii toate tâmpeniile acelea?

- Oh! Oh!

în obrajii lui Seth apărură nişte gropiţe şi o sclipire ironică îi străluci în ochi.

- îmi ţii cumva lecţii de morală?

- Oarecum, recunoscu ea. Ca să fiu sinceră, mă deranjează faptul că inventezi poveştile acelea de groază despre un psihopat care taie în bucăţi nişte biete dădace sau cetăţeni care locuiesc în rulote. Tu ai putea să realizezi nişte scenarii foarte serioase.

- Dar astea sunt foarte profitabile. Cum crezi că mi-am cumpărat casa şi maşina?

- Bunurile materiale sunt atât de importante pentru tine?

- Dacă ai fi văzut cocioaba în care locuiam când am sosit la Los Angeles, te asigur că nu mi-ai fi pus această întrebare! în ceea ce priveşte maşina, e un obiect indispensabil la Los Angeles, unde nu există aproape niciun mijloc de transport în comun, şi unde distanţele între două puncte de întâlnire sunt uneori la treizeci de kilometri depărtare. La început aveam o bicicletă şi de câte ori mă duceam undeva cu câte un scenariu, ploua! Aşadar, acum mă simt foarte mândru că locuiesc într-o casă confortabilă şi că nu mă mai ud până la piele atunci când merg de colo-colo.

Mă bucur pentru tine, răspunse Laura. Mi-ar părea rău să faci vreo pneumonie, dar chiar e necesar să-ţi vinzi ieftin talentul pentru a te putea apăra de ploaie?

- Laura, cred că nu prea înţelegi nimic din funcţionarea Hollywoodului. Din cinci sute de scenarii, doar unul e cumpărat. Din cele cincizeci de scenarii selectate, doar unele vor fi turnate şi din douăzeci care au fost turnate, numai unul e distribuit aşa cum trebuie. E pur şi simplu o minune că am avut succes în meseria asta.

- De ce nu te foloseşti de numele tău ca să încerci să realizezi şi altceva?

- Laura, nu putem fi toţi asistenţi sociali.

- îmi poţi lua locul oricând doreşti. Munca ta însă n-are nicio legătură cu a mea. Eu ajung la sufletul a douăzeci de oameni pe săptămână, dar tu, cu un singur film, ajungi la milioane de oameni!

- Eşti foarte nostimă! Mai întâi trebuie să găseşti un producător. Gândeşte-te câţi autori n-au dat-o în bară la Hollywood, de exemplu Steinbeck şi Scott Fitzgerald.

Laura privea fix în tavan. Era supărată, deşi ştia că el avea probabil dreptate. De ce trebuia să aibă un spirit critic atât de dezvoltat? Idealurile tinereţii trebuie adesea să cedeze în faţa cerinţelor realităţii zilnice. Totuşi, Seth era un bărbat liber, n-avea copii, nu plătea pensie alimentară şi nu avea nevoie de un Porche şi nici de un palat cu opt camere cocoţat pe un deal din una din periferiile cele mai elegante din Los Angeles.

- Laura ... Ai văzut vreunul din filmele mele?

- Păi ... nu, mărturisi ea înroşindu-se la faţă.

- Nu e aşa de grav, o linişti el, dar ştii ... nu sunt atât

de lipsit de valoare cum crezi tu. Din când în când, strecor şi nişte mesaje printre rândurile dialogurilor mele.

- Serios? spuse ea aruncându-i o privire plină de speranţe.

- De exemplu în “Victoria femeilor Ninja”, m-am inspirat din *Penthesileea* lui Kleist. Acele amazoane îi copiază perfect pe bărbaţi, respectiv trag cu arcul, mânuiesc sabia, dar atunci când regina lor se îndrăgosteşte de un luptător şi-l ucide pentru că i-a refuzat iubirea, este vorba despre o victorie foarte tristă care duce la o întrebare fundamentală: “Ce este femeia?” “Ce este bărbatul?” Sunt sigur că Betty Friedan ar fi fost pasionată de subiect.

- Din moment ce ai reuşit să vinzi povestea aceea despre Ninja, sunt sigură că ai putea să-i convingi să facă şi un film inspirat din
viaţa lui Betty Friedan, spuse Laura cu o totală inconştienţă.

-Ai dreptate, cu Jane Fonda în rolul principal.

Gropiţele din obrajii lui Seth dispăruseră şi el începuse să-şi piardă răbdarea.

- Vrei să-ţi spun adevărul? Dacă aş fi sărac precum Iov şi aş avea câţiva dolari în buzunar, nu m-aş duce în niciun caz să-i cheltui pentru a-mi vedea viaţa mizeră etalată pe un ecran. Care erau filmele care aveau sucues în timpul recesiunii economice? Fred Astaire şi Ginger Rogers. Comedii uşoare.

- Dar şi Fructele mâniei.

-Aşa e. Un film cu *Fructele mâniei* la o sută de *Top Hat.* Oamenii merg la cinema să se distreze, să mai

scape de necazuri. Nu se duc acolo ca să li se ţină predici.

- Şi tu le dai exact ce-ţi cer ei, adică ce îţi permite să-ţi cumperi frumoasele tale maşini sport.

- Pe toţi dracii, Laura ...

Se aşează turceşte în pat şi fixă peretele cu un aer furios. Laura nu-l mai văzuse niciodată pe Seth atât de supărat şi se simţi cuprinsă de un sentiment de vinovăţie. Poate că fusese prea dură cu el şi proceda astfel numai pentru că refuza să se îndrăgostească de el. îi atinse uşor braţul.

- îmi pare rău, Seth.

- De ce?

- N-am dreptul să te judec. Mă urăşti?

El îi zâmbi într-un mod nedefinit.

- Da, pentru că stăm aici discutând îmbrăcaţi ca nişte proşti, în loc să ne delectăm cu distracţii mai sănătoase.

O sărută uşor pe buze.

- Dar nu, nu sunt supărat pe tine, prostuţo. Dacă există cineva care are dreptul să mă critice, atunci aceea eşti numai tu, care vrei în continuare să salvezi lumea. Şi culmea e că îmi şi face plăcere.

El întinse mâna spre întrerupător şi stinse veioza.

- Ce-ar fi să dormim puţin?

Se întinse din nou şi o luă în braţe. Ea se lipi de el, cu capul pe umărul lui, şi închise ochii. Simţi cum o ia somnul şi se lăsă în voia unor dulci reverii, bucuroasă că Seth n-o părăsise. Ţinea foarte mult la încrederea şi la prietenia lui.

Ar fi putut pretexta că schimbarea de fus orar îl

dăduse peste cap, dar în adâncul sufletului el ştia că de fapt îl ţinea treaz prezenţa Laurei. Nu numai că trupul ei întins lângă al lui nu-l deranja absolut deloc, ci dimpotrivă, prezenţa ei fizică îi dădea un sentiment de plenitudine. în realitate suferea de insomnie, deoarece Laura avea dreptate: se vânduse ideologiei hollywoodiene.

în tinereţea lui, cuvântul "vândut" era cea mai mare jignire pe care i-o puteai adresa cuiva. Trebuia să te fereşti în mod automat de oamenii care erau trecuţi de treizeci de ani, pentru că toţi făcuseră compromisuri cu sistemul. "Fă o reverenţă, Seth", se dojeni el în sinea lui, "ai ajuns în clubul profitorilor".

Totuşi, el nu renunţase la principiile şi nici la crezurile lui. Era îngrijorat de proliferarea armelor nucleare, de pragul sărăciei care cobora din zi în zi mai jos, de rasism ... dar nimeni nu voia să vadă filmele cu asemenea subiect. Din când în când se reuşea realizarea unui film precum *Sindromul chinezesc* sau *Apocalipsa acum,* dar acestea erau nişte evenimente care nu se petreceau în fiecare zi.

Seth făcuse tot ce depinsese de el. în biroul lui avea un sertar numai cu scenarii respinse. Unul era despre un sat care descoperise că rezervele sale de apă conţineau mercur, altul despre luptele interetnice dintre bandele rivale dintr-un oraş etc. Pe cel de-al doilea îl refăcuse în cele din urmă pentru *Seniorii războiului,* dar evident că toată gândirea filozofică dispăruse ...

îşi amintea foarte bine prima lui întâlnire cu Melinda Greiss, un impresar influent, o femeie dură şi destul de urâtă, care cunoştea pe toată lumea din Hollywood.

Citise ce-i adusese şi-l convocase în biroul ei.

-Ai talent, îi spusese ea pe şleau. Dacă eşti hotărât să renunţi la latura moralizatoare şi să-ţi foloseşti calităţile pentru scene de acţiune şi violenţă, o să te susţin din toate puterile. Dar va trebui să mă asculţi.

Seth refuzase la început şi atunci când se trezise în mizeria cea mai cruntă, se întorsese la ea. începuse să rescrie scenarii fără să le semneze, ceea ce îi permisese să-şi cumpere un Volkswagen şi să dea înapoi banii pe care îi împrumutase de la părinţii lui. După aceea, prinsese gustul restaurantelor scumpe, hainelor bine croite şi recunoştea că dobândise o plăcere aproape perversă de a inventa serialul “Bărbatul cu pumnal” şi a strecura în el nişte apropouri adresate iniţiaţilor.

Fără nicio discuţie, se vânduse.

Numai că în cincisprezece ani, învăţase că niciun individ nu putea salva omenirea. închizându-se însă în camera lui şi scriind zeci de poveşti “proletare” cum spunea Rita, Seth nu oprise pământul în loc. Cum să evite ca şefii de state şi oamenii politici să se facă de râs, ca un individ să se îndrăgostească de persoana ce nu i se potriveşte şi să se despartă de cea care l-ar face fericit? Derbedeii oricum vor continua să le atace pe bătrâne, nebunii îi vor tortura pe copii, iar războaiele vor face mii de victime.

Singurul mod pe care-l găsise Seth ca să-i ajute pe oameni era acela de a-i aduce să petreacă puţin timp într-o sală întunecoasă unde să mai uite de griji şi de eşecurile din viaţa de zi cu zi, privind la o frumoasă psihologă care luptă cu un criminal de ficţiune, la starletele apetisante mişcându-se printr-un decor de

vis, la un superman care face ordine printr-o lume care se îndreaptă spre pieire.

Poate că Seth îşi renegase tinereţea, dar astăzi îi era greu să-i mulţumească pe oameni vorbindu-le despre pace, iubire şi libertate. Ei simţeau nevoia să râdă, să se îngrozească amuzându-se pentru a-şi alunga propriile temeri, le plăceau magia şi spectacolele grandioase care să-i întoarcă în vremea copilăriei.
Seth îi ajuta să se relaxeze puţin, şi era important şi acest lucru.

Capitolul 5

- Să fim serioşi, Zeke, spuse Seth. O grenadă i-a smus o mână! Bine. Dar uiţi că n-avem de-a face cu *Bărbatul cu şase milioane de dolari* ci cu *Bărbatul cu pumnal.* E adevărat că poate să ţină o armă albă cu o mână artificială, dar ca să tragă cu pistolul are nevoie de deget cu care să apese pe trăgaci. Instalat confortabil într-un fotoliu din piele din biroul lui Seth, Zeke îşi strivi mucul de ţigară în scrumieră. Avea mânecile cămăşii suflecate până la coate şi părul cărunt pieptănat cu grijă avea reflexe metalice.

- Foloseşte-ţi imaginaţia, Seth. Trebuie să ai ambiţie.

- De ce nu? Dar hai să vedem lucrurile din punct de vedere practic şi funcţional. N-ar fi mai interesant ca savantul psihopat să vâre o lamă de cuţit în muchia mâinii eroului, ceea ce îi va permite să practice lupta de karate mult mai eficient? Acest deget-pistol mi se pare foarte banal ... şi mai puţin credibil.

- Cine comandă aici, eu sau tu? Lasă naibii dictatura psihologiei, amice, noi avem nevoie de efecte tari, cu o mitralieră în scena finală. Apropo de artă, scena e scrisă foarte bine, Seth. De unde dracu ţi-a venit ideea aia cu căsuţa de la periferie?

- De la Patty Hearst, îi explică Seth. îţi mai aminteşti pavilionul de la Cinque înconjurat de agenţi federali şi pe care în cele din urmă l-am făcut să explodeze? Fără efecte speciale. Totul era real, o emisiune televizată de ştiri care a ţinut douăzeci de ore.

Seth ţinea minte încercuirea spectaculoasă a locuinţei modeste în care fusese sechestrată celebra moştenitoare. Acea scenă pe care o revăzuse de mai

multe ori i se păruse atunci de-a dreptul scabroasă... şi acum o folosea într-un scenariu.

- Cinque nu avea la dispoziţie o armă magică, ci un simplu P38, continuă el.

- Prea banal, fu singurul comentariu al lui Zeke.

Seth privi fix spre maşina lui de scris, suspinând.

- Bine.

Se dăduse bătut pentru a nu ştiu câta oară. De ce nu se purta ca un scenarist profesionist, scriind numai ce i se cerea?

- îţi aduc scenariul mâine dimineaţă.

- Perfect. Eşti un geniu.

- N-aş merge atât de departe, bombăni Seth prost dispus.

îl conduse pe Zeke până la uşă. Imediat ce o deschise, Barney se năpusti înainte făcând nişte tumbe ciudate, după care sări pe Zeke, care îşi scutura de praf cu un aer nervos pantalonii croiţi impecabil.

- Urăsc creatura asta, exclamă el.

- Cred că sentimentul e reciproc, răspunse Seth râzând.

îl prinse pe Barney de zgardă, în timp ce Zeke urcă în Lotusul lui şi dispărea într-un nor de praf.

- Ce cretin infect! îi şopti Seth dobermanului, mângâindu-l pe urechi. Are numai tărâţe în cap!

Barney îşi manifestă acordul lătrând vesel. Se întoarseră apoi amândoi în birou, unde câinele se întinse pe covor pentru o mică siestă. Seth se trânti pe scaun şi se uită la maşina de scris cu un aer supărat, după care o scoase din priză cu o mişcare furioasă. Acum, n-avea chef de muncă. Ce importanţă avea?

Dacă va fi nevoie, îşi va petrece toată noaptea tastând, dar deocamdată simţea nevoia să-şi mai tragă puţin sufletul.

După ce-şi turnă un whisky, Seth răsfoi cartea pe care şi-o cumpărase de la librarul lui preferat, care avea un sector mare cu lucrări rare. Albumul se numea *Portrete.* Dacă Troy Bennet era în stare să facă nişte poze de o asemenea calitate, ce căuta în Canada, lucrând într-un studiou mizerabil? Seth era uluit de măiestria cu care folosea Troy lumina, cum aranja elementele componente, poezia care se degaja din fiecare poză. Admiră un copil cu privirea acuzatoare, stând în picioare lângă tatăl său care repara nişte plase de pescuit. Atunci când acel băiat va fi mare, Seth spera să nu-şi risipească banii ca să meargă să vadă *Bărbatul cu pumnal*. La fel gândea şi referitor la fetele de care se ocupa Laura, nişte puştoaice doar cu puţin mai mari ca Rita, care erau deja şomere şi cu un copil în întreţinere.

De fapt, îşi spuse Seth, publicul lui era recrutat din rândurile oamenilor care aveau mijloacele necesare găsirii unor distracţii mai sănătoase. De ce să mergi să vezi *O vară fierbitne,* când poţi foarte bine să citeşti o carte de Dickens sau să faci jogging? Si el de ce-şi pierde timpul căutând soluţii idioate pentru nişte probleme lipsite de interes? Oare nu există şi o altă cale? îşi aminti weekendul petrecut împreruna cu Laura. într-un anumit sens, aceasta reprezentase o portiţă de ieşire din viaţa cotidiană. Duminică dimineaţă se duseseră în Prospekt Park cu Rita, care se opusese ideii de a urca în căluşeii instalaţi în mijlocul unei pajişti. “Sunt prea bătrână, exclamase ea. Dacă mă vede

cineva din liceu, o să fiu de râsul lumii.” “Ba dimpotrivă! Or să moară toţi de invidie”, îi răspunsese Seth. “Uită-te la bătrâna ta mamă. Ea face acum un tur de manej”.

Laura scosese limba la el şi se aşezase pe un ponei negru cu clopoţei la gât. Seth alesese un cal şi mergea alături de ea. Rita preferase să se depărteze şi să se prefacă amuzată că nu-l cunoştea.
Laura şi Seth râseseră în hohote. Lui i se păruse că arată minunat, cu părul ei des care-i flutura în bătaia vântului.

După aceea se duseseră la grădina zoologică, unde Seth făcuse tot felul de pozne care o încântaseră pe Rita.

Atunci când fusese nevoit să se despartă de ele, Seth se simţise ca un orfan.

Deodată, ridică receptorul şi începu să formeze numărul Laurei. Apoi închise, înainte să termine. O sunase deja de patru ori în două zile. Prima dată uitase de diferenţa de fus orar şi o trezise pe Laura din somn. A doua oară dăduse peste Rita. Ea îl informase că în seara aceea mama ei participa la o şedinţă. Acum, timorat, nu era sigur dacă ştia ce să-i spună Laurei. Că se gândea tot timpul la ea? îşi amintea cu emoţie clipa în care ea îşi recăpătase cu greu răsuflarea atunci când el îi mângâiase sânii? Că era supărat pe ea pentru că-l criticase după ce refuzase să facă dragoste cu el?

Până la urmă răsfoi carneţelul de telefoane ca să caute cartea de vizită a lui Troy, pe care i-o dăduse la recepţia revistei *Dream.* în sfârşit, o găsi. Pe un cartonaş dreptunghiular foarte banal de culoare albă era scris numele lui Troy, adresa, numărul şi jos, pe un singur

rând: Portrete - Recepţii - Paşapoarte.

- Paşapoarte! şopti Seth pe un ton dezgustat.

Ridică receptorul.

- Studioul Bennet-Chartier, răspunse o voce de femeie.

- Aş putea să vorbesc cu Troy Bennet?

- Cine sunteţi?

- Seth Stone.

- Chiar acum a ieşit. Staţi puţin ...

Peste câteva secunde, se auzi vocea lui Troy:

- Stone? Tu eşti?

- Ultima oară când m-am privit în oglindă aşa era, glumi Seth. Am nevoie de o fotografie.

- Sper că nu pentru o nuntă. Nu mai pot să sufăr reuniunile de familie.

- Nu te deranjez? Secretara ta mi-a spus că te pregăteai de plecare.

-Asta e povestea vieţii mele ... Trebuie să fac câteva poze unui tip care se pensionează după patruzeci de ani de muncă cinstită în aceeaşi uzină. Poate să mai aştepte puţin înainte să-şi primească ceasul de aur din partea scumpilor lui colegi.

Troy făcu o pauză.

- Cărui fapt datorez onoarea de a mă suna?

- Păi ... Voiam să-ţi vorbesc despre o carte genială pe care am găsit-o la librarul meu azi-dimineaţă. Se numeşte *Portrete.*

-Ah ... Cred că era cam prăfuită, nu-i aşa?

- E datată 1982. Spune-mi, te rog, ce e cu acest *Voyager Press?*

- E o mică editură condusă de un prieten care se

numeşte Peter Dubin. Publică mai ales poezie, fotografia e prea scumpă. Bănuiesc că am avut noroc.

- Mai degrabă eu mă consider norocos că am pus mâna pe o asemenea comoară. E foarte tare, Troy. Sunt pur şi simplu fascinat de acest băiat care stă lângă un bărbat care repară o plasă de pescuit. Din cauza lui nu pot să lucrez la o scenă care valorează greutatea ei în aur.

- Despre ce e vorba?

-Despre "Bărbatul cu pumnal" care ar avea un braţ artificial şi ar trebui să apese pe trăgaciul pistolului cu degetul.

- De ce nu împingi metafora până la ultimele ei consecinţe?

Seth izbucni în râs.

- Eşti un pervers, Troy. Spune-mi, te rog, de ce îţi pierzi timpul în Moose City? Ai avea un succes monstru la Hollywood.

-Trebuie s-o iau ca pe un compliment?

- Nu, nici aşa, ai dreptate.

Seth suspină, descurajat.

-Ascultă, nu vreau să te reţin şi ...

- Nu mă deranjezi deloc. Nu ard de nerăbdare să mă duc să fac un reportaj despre o gaşcă de beţivani care se chinuie să îndruge nişte discursuri de două ore prin care sunt lăudate meritele invitatului de onoare.

- Dar de ce te supui unui asemenea calvar? De ce nu-ţi continui activitatea creatoare, Troy?

- Pe scurt, pentru că am îmbătrânit şi am o chirie de plătit. Ştii cât am încasat de pe urma *Portretelor?*

-Câteva sute de dolari?

-Dacă iei în calcul şi drumurile, am pierdut bani la afacerea asta. Ceea ce mi-a dat Peter a acoperit numai costurile filmărilor şi developarea acestora.

-Laura crede că m-am vândut, spuse brusc Seth.

-Laura Brodie?

-Da. Am petrecut o bună parte din weekend împreună. Sâmbătă seara mi-a reproşat că mi-am ratat viaţa. I-am oferit cam aceleaşi argumente ca şi tine, dar nu părea prea convinsă că am procedat bine. De fapt, ea de cincisprezece ani are aceeaşi viziune asupra vieţii.

- Pentru ea e mai uşor, îi explică Troy. îţi aminteşti şedinţele noastre de la revistă? Ea ne aducea întotdeauna gustări pe bază de pâine integrală, iaurturi din lapte natural şi paste din soia. Laura cumpăra toate alimentele angro printr-o asociaţie studenţească, deoarece a avut întotdeauna simţul economiei şi al comunităţii. E genul de persoană care nu se va schimba niciodată, văzând întotdeauna partea plină a paharului. De exemplu, are un copil din afara căsătoriei şi e singură. N-are a face ... Se transformă în asistentă socială, înfiinţează o asociaţie a femeilor celibatare şi pune pe roate mica ei lume cât ai zice peşte. Nu poate fi comparată cu nimeni, trase el concluzia. Face parte din categoria oamenilor care se descurcă singuri.

-E posibil, recunoscu Seth.

-Secretara mea îmi face nişte semne ciudate, din care înţeleg că e vorba despre un ceas, un volan şi o sugrumare, continuă Troy. Cred că încearcă să-mi spună că dacă nu plec în clipa asta, sunt un om mort. Doar dacă n-am înţeles eu bine ...

- Curaj, Troy, mi-a făcut mare plăcere să stau de vorbă cu tine.

- Si mie, amice. Pe curând.

Seth închise telefonul şi se întoarse spre câinele lui care scoase un geamăt şi se învârti de câteva ori în jurul cozii, după care se întinse din nou pe jos, cu botul între labe. Seth îl mângâie scurt, apoi reveni la telefon ca să formeze numărul Laurei. Suna ocupat. Inspiră adânc, se aşeză în faţa maşinii de scris şi începu să tasteze:

"Travelling în laborator. De afară se aud râsete şi şuşoteli, apoi ne sunt înfăţişaţi un bărbat şi o femeie care se giugiulesc, sprijinindu-se de un acvariu în care înoată peşti-pisică şi murene. Uşa se deschide încet. Intră Bărbatul cu pumnal."

- Vrei să scrii o poveste despre mine?

Laura îşi sprijini receptorul între umăr şi bărbie, în timp ce lupta cu disperare să deschidă sertarul de tacâmuri. Adevărul era că dulapul vechi fusese revopsit şi din cauza umidităţii lemnul se umflase.

- Datorită ţie o să apar deja în *Lumea Actualităţii şi spectacolelor* şi cred că orice altă reclamă m-ar face să mă simt prost, spuse ea.

- O să treci aproape neobservată în showul lui Connie, o asigură cu calm Julianne. Kim m-a sfătuit să mă folosesc de aniversarea revistei ca să-mi atrag cât mai multă publicitate şi cum ea are o grămadă de relaţii, am profitat de pe urma lor.

- Exploatându-i pe vechii tăi prieteni, bombăni Laura.

Cu un ultim efort, reuşi în sfârşit să ajungă la furculiţe şi cuţite şi
se sprijini cu spatele de perete ca să-şi mai tragă puţin

sufletul.

- Foarte bine. Şi acum, explică-mi şi mie despre ce este vorba.

- îmi venise ideea să public un articol despre adolescentele cu care lucrezi tu. N-am vrut să fie doar o informare seacă plină de rapoarte statistice, nici o poveste care să stoarcă lacrimi, ci un reportaj despre viaţa de zi cu zi a unora din acele fete. Am aici un ziarist formidabil cu care tu te înţelegeai foarte bine şi un fotograf extrem de discret.

Ca de obicei, Julianne era calmă şi sigură pe ea, îşi spuse Laura. Era convinsă că ea nu era nevoită să lupte cu nişte probleme atât de domestice cum ar fi sertarele înţepenite ...

Până la urmă însă, pe Laura o interesa propunerea ei, nu pentru că intenţiona să facă pe vedeta, ci pentru că nu-i displăcea să-şi vadă activitatea dezbătută într-o gazetă de faimă mondială, la care contribuise şi ea, e adevărat destul de puţin, la începuturile ei. în majoritatea cazurilor, presa se ocupa de subiectul tinerelor mame celibatare pentru a le aborda din unghiul faptului divers, al senzaţionalului. Dacă cineva putea face o cercetare inteligentă şi obiectivă, aceea nu putea fi decât Julianne.

- Dar să ştii că majoritatea “fetelor” mele, cum le zici tu, sunt foarte atente la viaţa lor privată, spuse Laura. Se vor speria în faţa aparatelor de fotografiat. De fapt, nu pot să-ţi promit nimic.

- Bineînţeles că le vom schimba numele, o asigură Julianne, şi dacă ele insistă, o să facem poze cu trăsăturile feţei estompate. Noi nu vrem să le judecăm

pe acele fete şi pe “iubiţii” lor, încercăm doar să-i determinăm pe cititorii noştri să pătrundă în universul lor. Domeniul social este unul din caii noştri de bătaie.

- Ştiu, citesc *Dream* în mod regulat, răspunse Laura trăgând cu coada ochiului la Rita, care începuse să pună masa.

- Bine, atunci. Să-i dau numele tău reporterului?

- Da, şi notează-ţi numărul meu de la birou: 45.35.12.13. Rita,
nu cuţitele alea. Am făcut paste cu spanac şi brânză.

Laura îşi ceru scuze de la Julianne.

- Ca de obicei, fac o mie de lucruri în acelaşi timp.

-Asta e ceea ce mă impresionează cel mai mult la tine.

Julianne părea sinceră.

- E grozav că reuşeşti să faci şi carieră şi să creşti şi un copil. Noi am tratat deja subiectul “Superfemei”, dar dacă o să-l reactualizăm vreodată, o să fii pomenită în articol.

Laura izbucni în râs.

- Mie mi se pare că sunt totuşi un om obişnuit. Serios, Julianne, de ce nu faci mai bine un articol despre Kim? Ea îşi trăieşte viaţa din plin, frecventează oamenii cei mai de vază ai societăţii ...

- Aceia n-au nevoie de noi ca să le facem publicitate. Acum, te las. Sunt grozav de bucuroasă că lucrez din nou cu tine, Laura.

- Si eu mă bucur. Am fost încântată mai ales de faptul că am stat de vorbă. Pe curând, Julianne.

Imediat ce închise telefonul, Laura scoase pastele din cuptor. Le pregătise cu o zi în urmă şi nu avusese

nevoie decât să le încălzească vreo cincisprezece minute. Asta admira Julianne la ea: spiritul de organizare. Cu viaţa pe care o ducea Laura, nimeni nu putea scăpa de ea. După aceea îşi turnă un pahar de vin alb ca să se mai pună pe picioare, deoarece avusese o zi foarte grea. Rita se aşeză în faţa ei şi începu să mănânce.

- Cine te-a sunat? o întrebă ea.

- Prietena mea, Julianne. Vrea să scrie un articol despre mine.

- Pentru că eşti prietena unui scenarist celebru de la Hollywood?

- Ce îndrugi tu acolo, Rita?

Rita se folosea de orice pretext ca să aducă în discuţie numele lui Seth. Laura se bucura că-i era simpatic, dar o bănuia pe Rita că-l aprecia numai pentru faima, limuzina, frizura şi hainele lui la modă. Era sigură că adolescenta era fascinată de filmele care în parte îi erau
interzise şi care, în consecinţă, o atrăgeau şi mai mult să le vadă.

Pe de altă parte, faptul că Rita pomenea numele lui Seth foarte des o făcea pe Laura să se teamă că fiica ei aştepta prea multe de la prietenia lor. Seth îşi petrecuse un weekend la New York şi sunase doar o dată sau de două ori, dar Rita se purta de parcă între el şi mama ei ar fi existat o poveste de dragoste pasională. E adevărat că dormiseră împreună, dar nici măcar nu făcuseră dragoste, îşi aminti Laura. Rămânea de văzut dacă trebuia să-şi reproşeze ce făcuse sau ... să se felicite.

- în articol o să fie vorba despre fetele de care mă

ocup eu, îi spuse Laura. Cum a fost azi la şcoală?

- Ca de obicei. Crezi că Seth o să dea vreun semn de viaţă în seara asta?

- Nu mai vorbi mereu despre el, răspunse Laura pe un ton aspru.

Apoi îi zâmbi, parcă pentru a se scuza.

- Sunt sigură că ai lucruri mai importante să-mi povesteşti.

- Vrei să-ţi spun adevărul?

Rita îşi goli paharul cu lapte.

- Ei bine, am luat un zece la algebră.

- Un zece? Dar e minunat!

Figura Laurei se lumină de mândrie maternă.

- Ce bine că n-ai moştenit de la mine aptitudinile în domeniul matematicii!

Rita dădu din umeri, prefăcându-se indiferentă, dar în ochii ei negri străluci o scânteie de satisfacţie.

- A fost uşor. Nu înţeleg de ce alţii au avut probleme.

- Ba a fost greu şi tu ai meritat cu atât mai mult această notă bună. Ce s-a întâmplat? Nu-ţi place să fii un mic Einstein al zilelor noastre?

- Nu este asta cauza. Betty LoCaffio o să aibă şi ea televiziune prin cablu. Eu sunt singura din şcoală care n-o să pot vedea MTV-ul.

- Am mai discutat despre asta, răspunse Laura pe un ton obosit. Abonamentul lunar e prea scump şi oricum poţi să te duci la Courtney.

- Da, dar fratele ei vrea mereu să vadă meciurile de baschet. Nu ne lasă nici măcar să ne uităm la “The Monkees”.

- Atunci, n-ai decât să citeşti o carte, să joci cărţi sau

s-o ajuţi pe doamna Gonzalez la treburile gospodăreşti.

Rita schiţă o grimasă.

- “The Monkees”, zici? continuă Laura cu un surâs nostalgic pe buze. Pe vremuri, eram şi eu un fan al formaţiei.

- Muzica lor e formidabilă. Tu pe care-l preferi?

- Pe cel blond, răspunse Rita fără nicio ezitare. Se numeşte Peter ... nu ...

- Tork, o informă Laura. Peter Tork. Mie îmi place mai mult Mickey Dolenz.

Atunci când începuse “showul”, Laura era doar puţin mai mare decât Rita. Faptul că acesta era redifuzat în mod regulat aproape că merita efortul să plăteşti abonamentul.

- Nu ţi se pare că Seth seamănă cu Peter Tonk? continuă Rita. Cred că îi stătea bine cu părul lung.

- Atunci când l-am cunoscut eu, îi ajungea până la umeri. Uneori, Seth şi-l prindea în coadă de cal.

- Ce vremuri ciudate, comentă Rita. In orice caz, dacă aş fi în locul tău ...

- Da, dar nu eşti, îi reteză vorba Laura. Termină de mâncat.

Peste o oră, Rita era în camera de zi făcându-şi temele, iar Laura
îşi umpluse din nou paharul cu vin alb şi citea New York Times întinsă pe canapea, deprimată de toate ştirile proaste care erau anunţate cu litere mari în gazetă. Când auzi soneria telefonului, se simţi parcă mai uşurată.

- Alo?

- Laura, eu sunt, Seth.

Un zâmbet larg lumină faţa Laurei. îi păruse tare rău că nu fusese acasă când sunase ultima oară şi avea remuşcări pentru că-l atacase atât de dur în seara aceea de sâmbătă, când îşi petrecuseră noaptea împreună. Dar din câte înţelesese, Seth o iertase.

- Ce mai faci, Seth?

- încerc să fac faţă unei crize de melancolie.

- Ce vrei să spui?

- Ei bine, află că unica mea şansă de a supravieţui e aceea ca tu să-mi faci o vizită în California.

- N-ai fost prea clar. Dă-mi mai multe amănunte despre această începtinire a activităţii.

- Oh, ca de obicei. Am o scenă de predat mâine şi n-am niciun chef s-o scriu. în ea e vorba despre sex, violenţă, totul fiind condimentat cu nişte dialoguri vulgare. M-am săturat până peste cap de toate astea.

- Bietul meu prieten! exclamă Laura, prefăcându-se plină de compasiune.

- Cum procedam pe vremea în care eram la *Dream* atunci când nu reuşeam să termin un articol?

- Comandai o pizza şi o înfulecai cât ai zice peşte.

- Nu, la început ascultam muzică de “Grateful Dead” ca să mă mai liniştesc. Apoi te sunam pe tine şi tu îmi sugerai o nouă abordare a subiectului. Ai foarte multă intuiţie, Laura. Nu e de mirare că ai avut succes în meseria ta.

Zâmbetul Laurei dispăru.

- Te înşeli. în realitate, sunt o asistentă socială obişnuită.

Sorbi o înghiţitură de vin, ca să nu trebuiască să vorbească,

deoarece nu voia să-l plictisească pe Seth cu problemele ei.

-Julianne vrea să facă un reportaj despre fetele de care mă ocup eu, bineînţeles pentru că sunt cât se poate de reprezentative pentru clasa medie.

- Dar e minunat! exclamă Seth neacordând prea mare atenţie puţinelor explicaţii ale Laurei referitoare la interesul pe care-l manifesta Julianne faţă de munca ei

- Nu ştiu ce ...

Ea suspină.

- La ce te gândeşti? o întrebă el cu blândeţe.

Rămânând pe gânduri preţ de câteva secunde, Laura se întrebă dacă nu cumva era deprimată din cauza vremii urâte sau a oboselii acumulate.

- Stii, una din puştoaicele de care răspund e din nou însărcinată. Azi m-am dus să-i fac o vizită. Mă aştepta cu copilul proptit în şold şi cu un zâmbet tâmp pe faţă. Are şaisprezece ani şi de luni de zile mă străduiesc s-o scot din mizerie, s-o învăţ ce e aia contraconcepţie, s-o determin să aibă grijă de ea. N-o să ghiceşti niciodată ce mi-a aruncat în faţă: “Prietenul meu a venit să mă vadă şi el are un mod al lui de a mă privi că ... n-am putut să-l refuz”. Iţi dai seama? Timp de un an de zile mă dau de ceasul morţii să-i insuflu un pic de bun-simţ şi acum trebuie s-o iau din nou de la capăt. Uneori mă simt total descurajată. Laurei nu-i venea să creadă că i se confesa lui Seth. De obicei ţinea totul în ea, deoarece văzuse prea adesea mame necăsătorite care-şi vărsau năduful asupra copiilor lor sau cerându-le o alinare efectivă pe care ei nu erau în stare să le-o dea. Până la

urmă Laura, nu-şi mai împărtăşise angoasele cu nimeni. Atunci când o sunase Julianne, nu-i vorbise acesteia despre noua sarcină a Sandrei Miller. De ce oare îl alesese pe Seth ca să se elibereze de acea povară? Acum, se simţea mai uşurată.

In aparenţă Seth nu era şocat de dezvăluirile ei.

- Nu fi prea dură cu ea, îi răspunse el cu calm în voce. Pot avea loc şi accidente. Poate şi-a pierdut capul pentru puţină vreme.

- Te înşeli. Mi-a povestit că "iubitului" ei îi plăcea "sexul fără oprelişti" şi acum se va naşte un alt copil. Sunt zile în care mă întreb dacă toate principiile mele sănătoase servesc la ceva.

- Bineînţeles că servesc, Laura. Tu crezi în ele, ştiu că ai credinţă.

- Chiar aşa gândeşti?

- Sunt convins. Ai avut doar o zi grea. După părerea mea, ai nevoie de o vacanţă.

- Ce vrei să insinuezi, doctore Stone?

- Ţi-am mai spus o dată! Vino în California, joacă-te cu Barney. Am citit undeva că un animal domestic e un mijloc eficient prin care să te relaxezi. Ajută la slăbirea tensiunii. Laura izbucni în râs.

- Dar eu am o tensiune foarte bună.

- A mea o ia razna când trebuie să scriu scene violente şi sexy. De ce nu vii aici ca să mă priveşti cum mă ocup de Barney?

- Oh, Seth ... Propunerea ta e extrem de tentantă. Ce zi ţi-ar conveni?

- Imediat. în clipa asta. Cum închid telefonul, vreau să te văd în pragul uşii mele.

- Asta mi se pare o treabă dificilă. Laura ezită.
- Apropo, îţi plătesc bineînţeles, biletul de avion, spuse Seth pe un ton imperativ.
- Dar ...
- Niciun dar! ... Am cu ce.
- Seth ... chiar ai chef să vin?
- Evident că nu, îi răspunse el pe un ton ironic. Fac mereu acest gen de propuneri oamenilor care-mi sunt total indiferenţi. Când să vin să te iau de la aeroport?
- Păi ... închise ochii. Pentru prima oară după multă vreme, Laura simţea nevoia să se confeseze cuiva, să-şi şoptească secretele unei urechi atente şi chiar uneori să se poată plânge. îşi petrecuse viaţa ocupându-se de alţii, uitând de nevoia esenţială de a fi apărată şi ea din când în când. Seth era singurul om căruia putea să-i împărtăşească greutăţile prin care trece.
- Mâine? îi propuse el.
- Uiţi de câtă birocraţie e vorba atunci când eşti angajat cu carte de muncă?
- Găseşte-ţi o înlocuitoare. Adu-ţi aminte că excepţia care confirmă regula aşteaptă întotdeauna să fie încălcată.

Laura zâmbi. Cu puţină bunăvoinţă, ar fi găsit în mod sigur o soluţie împreună cu cele două asistente sociale care lucrau cu ea.

- Si Rita? întrebă ea subit.
- Ia-o şi pe ea cu tine.
- Nu, răspunse Laura cu hotărâre.

Dacă acea călătorie trebuie să fie o ruptură de viaţa de zi cu zi, era mai bine să se despartă de fiica ei pentru o vreme.

- O să vorbesc cu mama lui Courtney. Rita ar putea sta cu ea şi va trebui evident să continue să meargă la şcoală.

- Perfect. Imediat ce vei pune totul la punct, sună-mă şi eu o să-ţi rezerv biletul de avion.

- Mă deranjează că trebuie să arunci cu banii aiurea.

- O să vorbim mai târziu şi o să mă poţi certa atunci pentru că mă port atât de extravagant. Presimt că o să ne distrăm de minune.

- Sunt convinsă că aşa va fi, Seth ... Te sun imediat ce o să-mi reorganizez viaţa.

-Aştept cu sufletul la gură, spuse el înainte să închidă telefonul.

Laura luă paharul de vin şi închină în tăcere în direcţia
telefonului pentru a-i mulţumi lui Seth, după care sorbi ultima înghiţitură de vin alb care mai rămăsese. Era foarte hotărâtă să facă totul pentru a reuşi să fugă din New York, plângându-se în faţa superiorilor ei de epuizare nervoasă şi stres. Glenda Gonzales era încântată s-o primească pe Rita la ea şi astfel fata nu s-ar simţi despărţită de prietenii ei. Laurei îi era dor de Seth şi urma să se întâlnească în curând cu el.

Capitolul 6

Ar fi trebuit să se simtă eliberată. O aştepta o săptămână întreagă limpede şi fără nori, ca cerul pe care zbura într-un avion *Pan American Aerlines*,departe de Rita, de apartamentul ei, de Sandra Miller şi cele asemenea ei, acele fete fără pic de minte care nu ştiau decât să-şi creeze singure necazuri.

Deci, Laura ar fi trebuit să se bucure de independenţa recent cucerită, dar nu reuşea. învăţa pe propria piele că golurile de aer apăreau şi pe vreme frumoasă. Fiecare zguduitură o făcea să-i sară inima din piept, dar până la urmă nu le mai luă în seamă, fiindu-i atrasă atenţia de peisajul în miniatură care i se perinda prin faţa ochilor. Admiră formele frumoase şi foarte curate înconjurate de pătrate de culturi verzi şi maronii, pârâuri argintii de lăţimea unor panglici şi verdele pădurilor. Văzute de sus, era greu să-ţi reaminteşti că fermierii din Vestul Mijlociu erau aproape toţi falimentari, că preţul cerealelor cobora din ce în ce mai mult la Bursă şi că în hambarul uneia din acele proprietăţi superbe un băiat de şaptesprezece ani încearcă s-o convingă pe o fată de şaisprezece să facă dragoste cu el.

Cu toate acestea, Laura nu era deloc pesimistă. Avea încredere în capacităţile speciei umane, în aptitudinea oamenilor de a duce o viaţă cinstită, bazată pe iubire. Era nevoie numai să fie luminaţi, determinaţi să-şi asume responsabilităţile ce le reveneau respectând sensibilitatea celorlalţi. Munca socială nu era făcută pentru cinici.

Laura se bucura totuşi că se distanţase puţin de

acele probleme. Se dedica muncii ei cu prea mult zel, îşi făcea meseria de prea multă vreme şi rezervele ei de răbdare se împuţinau văzând cu ochii. “La naiba cu toate grijile!”, îşi spuse ea subit. Important era nu ce lăsa în urma ei, ci ceea ce o aştepta în viitor. Ardea de nerăbdare să-l revadă pe Seth ... simţind totuşi un pic de îngrijorare, care nu prea voia să se risipească.

Ochii, zâmbetul lui devastator, aveau darul de a o tulbura şi recunoscu că o atrăgea în mod irezistibil, de aceea era uşor nervoasă. Modul în care procedase ca s-o atragă în acea aventură californiană stârnea admiraţia Laurei, deoarece cunoştea puţini bărbaţi capabili să-şi impună voinţa cu atâta farmec şi uşurinţă. Văzând că era un pachet de nervi, înţelesese imediat că Laura avea nevoie să se distreze puţin, să se distanţeze pentru o vreme de preocupările ei.

Pe de altă parte însă, Seth era oare suficient de serios şi de sincer ca să se îndrăgostească de ea? Această întrebare obsedantă explica probabil proasta dispoziţie care o cuprindea. Un steward îi luă tava cu mâncare de care abia se atinsese, apoi îşi îndreptă atenţia din nou spre peisaj. Dealurile care anunţau începutul culmilor Munţilor Stâncoşi îi amintiră de ferma în care locuise în comunitatea de lângă Ithaca. Ii veniră în minte imaginile unei vieţi fericite: culesul de dude, bucătăria ţărănească uriaşă în care pregătea dulceţurile, râsetele din casă, vizitele vecinilor, prezenţa afectuoasă a lui Neil, care muncea în apropiere într-o cooperativă agricolă. Naşterea Ritei dăduse totul peste cap, scoţând la iveală labilitatea psihică gravă a lui Neil şi teama lui de a trece la vârsta adultă. Copilul avea

şase luni atunci când el plecase, pretextând că se simţea ca prins într-o capcană. “Uşa e deschisă”, îi spusese atunci Laura, fără nicio lacrimă în ochi. Şi el fugise.

După aceea, membrii comunităţii se agitaseră foarte mult în jurul Laurei şi al Ritei, pe de o parte pentru că le părea sincer rău de ce i se întâmplase şi pe de altă parte că dezertarea lui Neil reprezenta un eveniment important al vieţii lor liniştite. Nu erau toţi însă bine intenţionaţi. Laura descoperi curând că neliniştea lor nu era altceva decât o curiozitate bolnăvicioasă. Drept urmare, se închisese total în ea însăşi, răspunzând printr-un zâmbet calm comentariilor lor jignitoare sau stângace.

- Iată Marele Canion, o anunţă bătrânul domn care stătea lângă Laura.

Ea clipi din ochi şi se uită la crăpătura maronie de sub ea.

- E prima oară când o văd, îi mărturisi ea.

- Cel mai bun mod de a-l vizita e acela de a coborî pe spatele unui măgar. E o excursie care te reduce la dimensiunile unei furnici.

- Nu sunt sigura că mi-ar plăcea să fac aşa ceva, răspunse Laura râzând. Cred că orgoliul meu ar avea mult de suferit.

Stătu de vorbă cu colegul ei de scaun tot restul drumului, bucurându-se că găsise pe cineva care să reuşească s-o mai smulgă din gândurile ei. Totuşi, când survolară munţii Santa Anna, acesta se puse pe istorisit o poveste care aproape o sperie.

- Anul trecut mă aflam într-un avion care a fost cât

pe ce să nu nimerească pista de aterizare când am sosit la San Francisco. Mai erau câţiva metri şi am fi căzut în golf! Avionul a prins din nou altitudine, s-a întors şi a început din nou să coboare. Eram mort de spaimă. Aproape am simţit impactul apei asupra burţii avionului.

Laurei i se pusese un nod în gât.

- Eşti cam palidă, fură primele cuvinte ale lui Seth când o întâmpină după uşile de siguranţă ale aeroportului. Cum ai călătorit?

- Nu prea rău, cu excepţia câtorva goluri de aer, răspunse ea vizibil uşurată că se afla în braţele lui Seth, care plesnea de sănătate, avea părul mai zbârlit şi mai blond ca niciodată, tenul bronzat şi ochii scăpărând de vioiciunea.

- Serios, continuă Seth, parcă ai fi văzut o fantomă.

Laura izbucni în râs.

- Stăteam lângă un domn în vârstă extrem de fermecător, în genul celor cărora le şade bine îmbrăcaţi în Moş Crăciun, când deodată s-a apucat să relateze timp de vreo douăzeci de minute nişte accidente de avion catastrofale chiar înainte să reluăm contactul cu pământul.

- Un sadic, bombăni Seth. Trebuie să te fereşti mereu de indivizii care arată prea bine.

- In cazul ăsta, poate ar fi mai bine să fiu mai atentă în ceea ce te priveşte.

- Eu am capul cel mai antipatic de pe toată Coasta de Vest.

Se strâmbă, scoţând la iveală o dantură perfectă şi mârâi înfundat.

- Vezi? Aşa arată un bărbat în care poţi să ai deplină

încredere.

- Sunt convinsă de asta.

El o sărută cu afecţiune pe obraz.

- Dacă zici că zborul a fost cam agitat, cred că ar fi mai bine să nu te uluiesc printr-un comportament sportiv.

Se uită la bagajele care se roteau pe o bandă rulantă.

- Care e valiza ta?

Ea i-o arătă cu degetul şi Seth o luă imediat. Când ieşiră afară şi ajunseră în parcare, soarele strălucea în înaltul cerului. Laura îşi dădu seama cu surprindere că în California la sfârşitul lui martie era cald ca vara.

- M-am îmbrăcat prea gros, şopti ea.

- Dă-ţi jos geaca şi şosetele şi o să vezi că o să te simţi mult mai bine.

Seth purta nişte blugi, o cămaşă înflorată şi sandale din piele care-i dădeau un aer de om aflat în vacanţă. Porscheul lui negru strălucea în soare.

- Dă-mi voie să ţi-o prezint pe Sara Lee, o anunţă Seth. Aşa îi spun eu. Te-aş lăsa cu plăcere să o conduci, dar încă eşti cam palidă şi mi-e teamă că o să leşini la volan.

- îţi mulţumesc, Seth. Ştii că nu te gândeşti decât la binele meu şi nu la cel al maşinii tale.

Seth zâmbi şi deschise portiera.

- Oricum, era prea târziu să mai închiriez o limuzină. Au fost toate rezervate pentru decernarea premiilor Oscar, de săptămâna viitoare.

- O să asişti şi tu la ceremonie? întrebă Laura în timp ce el pornea motorul.

- Eu? se hlizi Seth, simbolul anticulturii? De fapt, singura oară când am fost tentat să particip a fost atunci când am sosit aici. Aveam intenţia să scriu un articol îndrăzneţ şi să-l vând unui ziar de scandal.

- Şi?

- Şi am descoperit că obţinerea unui bilet de intrare la genul acesta de manifestări era mult mai dificilă decât unul pentru concertul formaţiei Rolling Stones. Toată lumea se deghizează în ziarişti ca să se poată apropia de pavilionul Dorothy Chandler. Mă întreb chiar dacă nu cumva organizatorii festivalului nu vor cere curând şi o probă de sânge pentru a-i departaja pe candidaţi.

Plăti intrarea în parcare şi dădu drumul la aerul condiţionat.

- Bănuiesc că acum eşti un invitat de onoare.

Seth înălţă din umeri.

- Primesc o invitaţie în calitatea mea de membru al Asociaţiei Scenariştilor, dar dacă m-aş hotărî să mă duc, ar trebui să-mi cumpăr un smoching, să-mi parchez maşina la un preţ uriaş sau să închiriez o limuzină şi să suport urletele admiratoarelor care se înghesuie în faţa teatrului şi leşină brusc atunci când dau cu ochii de vedeta lor preferată. Apoi aş fi condamnat să rămân nemişcat vreme de trei ore ascultând palavrele regizorilor şi actorilor emoţionaţi, în timp ce-şi şterg o lacrimă şi mulţumesc până şi bătrânei lor învăţătoare care i-a învăţat să citească. Mulţam frumos, dar ştiu moduri mult mai plăcute de a-mi petrece seara de luni.

Laura zâmbi. Se simţea mai uşurată să-l audă pe Seth vorbind în felul acela. Industria cinemaografului îl

îmbogăţise, dar în adâncul sufletului său rămăsese acelaşi Seth rebel şi lipsit de respect faţă de sistemul în vigoare. Imediat ce traficul se mai linişti, Seth apăsă pe un buton, punând în funcţiune o casetă veche cu formaţia *Jefferson Airplanes.*

- Maşina ta are gusturi muzicale foarte rafinate, observă Laura.

El o luă de mână şi i-o strânse cu emoţie.

- Mă bucur atât de mult că te-ai eliberat ... Mi-a fost dor de tine. Puţin soare o să-ţi prindă foarte bine.

In curând intrau pe celebra autostradă Pacific Coast, care avea traseul pe marginea oceanului. Când ieşi din oraş, Seth o luă pe un drumeag care şerpuia pe deal. Din când în când zăreau câte o casă joasă ascunsă în vegetaţie. In sfârşit, apucară pe un drum pietruit mărginit de măslini şi tufişuri cu frunziş roşcat, după care se opriră în faţa unei vile cu acoperişul plat, din lemn, piatră cioplită şi cu uşi mari de sticlă.

Atunci când ieşiră din maşină, un doberman uriaş se repezi spre ei şi fu gata-gata să-l doboare pe Seth de bucurie că-l vede.

- Barney!

Seth se debarasă cu greu de câine şi spuse:

- Barney, dă-mi voie să ţi-o prezint pe Laura.

Ea întinse o mână spre animal. Acesta o amuşină cu un aer interesat, apoi ridică botul, cerşind o mângâiere.

- Of! exclamă Seth. Mă simt mai bine acum când ştiu că te place, altfel aş fi fost nevoit să te urc în primul avion care zbura spre New York.

Luă valiza de jos şi deschise uşa de la intrarea în casă. Laura îl urmă şi scoase strigăte de bucurie când

văzu încăperea imensă care servea drept cameră de zi. Pentru un om ca ea, obişnuită cu apartamente modeste, livingul uriaş şi luminos, cu parchetul lui ceruit acoperit cu covoare mari şi groase i se părea o culme a luxului.

- îmi place la nebunie! spuse ea cu entuziasm.

Seth era încântat.

- Ai o fire de artist, continuă ea admirând şemineul din ardezie, fotoliile şi canapeaua de culoare albă, masa şi scaunele din sticlă şi inox, sculptura primitivă dintr-o nişă a peretelui.

Camera de zi se afla vizavi de sufragerie, care avea vedere spre un peisaj sălbatic, cu stânci şi copaci plantaţi pe un teren accidentat. Era un loc plin de măreţie.

- Câtă splendoare! exclamă Laura.

Seth zâmbi cu modestie.

- Anumite persoane urăsc acest cadru. Li se pare că aici e prea mult praf şi lipseşte iarba verde.

- Oricum, e mai bine decât betonul.

Apoi se duse în bucătărie, care era echipată la fel de bine ca un laborator. Deschise cuptorul cu microunde şi se uită înăuntru.

- Eşti sigur că ştii să foloseşti toate aparatele astea, Seth?

- Par un om care moare de foame? răspunse el bătându-se cu palmele pe burtă.

Izbucniră amândoi în râs.

- Recunosc că încă n-am reţete pentru somon cu unt alb sau boeuf straganof, dar pot să coc un cartof în şapte minute în loc de o jumătate de oră. Banii au aşadar şi nişte avantaje demne de luat în seamă.

Când intrară în birou, Laura admiră telefonul alb cu tastatură, robotul telefonic, dosarele rânduite cu grijă pe rafturile din sticlă, fotoliile din piele neagră şi superbul covor ţesut de mână în nuanţe de maro şi gri.

- Deci, aici îţi elaborezi scenariile tale diabolice, spuse Laura.

- Exact. Dă-mi voie să-mi ascult mesajele şi după aceea o să continuăm vizitarea casei.

Laura dădu din cap, răsfoi un manuscris, apoi îl închise la loc.

"Seth? Sunt Melinda. Am veşti despre cecul din New York pe care au uitat să ţi-l trimită. S-ar părea că ţi l-au expediat ieri. Ţine-mă la curent."

- Sunt banii mei, îi spuse Seth.

Se auziră câteva bipuri, după care urmă vocea unei alte femei.

"Seth? Darla Dupree la telefon. Scuză-mă că te bat la cap cu asemenea tâmpenii, dar am o problemă. Zeke insistă să-mi scot costumul de baie atunci când intru în jacuzzi. înţelegi la ce scenă mă refer? Nu mi se pare că scena aceea de strip-tease este justificată. Te-ar deranja dacă ai sta de vorbă cu Zeke despre asta? Mi-ai lua o mare povară de pe inimă. Mulţumesc ..."

- E o amică de-a ta?

Seth închise robotul telefonic.

- Nu, e o actriţă.

- Una din cele şapte sute de starlete.

- Mi se pare că remarc o oarecare gelozie în întrebarea ta, frumoasă Laura.

-Ai vrea tu!

- Darla e vedeta ultimului film din serialul "Bărbatul

cu pumnal” şi nu pare prea motivată ca să se dezbrace.

Laura se sili să zâmbească. în realitate, se simţea un pic invidioasă pe viaţa uşoară pe care o ducea Seth, pe casa frumoasă şi suferea din cauza prezenţei în preajma lui a acelor tinere, chiar dacă era vorba numai despre nişte relaţii profesionale. Cu toate astea, n-avea o fire tristă. Atunci când Laura observă sentimentele confuze care o stăpâneau, se simţi îngrozitor de jenată. Se răsuci pe călcâie şi se întoarse pe coridor.

Seth o urmă imediat, luă valiza şi merse înaintea ei până la încăperea a cărei uşă o deschise anunţând:

- Camera de oaspeţi.

Aceasta conţinea un pat dublu, o oglindă veneţiană, o comodă rustică, o masă rotundă din lemn de nuc şi o fereastră cu perdele din creton care avea priveliştea spre un portocal care creştea lângă zidul casei.

-Ăă ... o pun aici?

El avea un aer ciudat şi Laura nu-şi putu da seama ce răspuns se aştepta el. Era evident că nu îndrăznise să-i propună să se culce cu el, dar Seth n-avea de gând s-o lase acolo. Laura era emoţionată de timiditatea lui, apoi simţi cum o cuprinde şi pe ea senzaţia de stinghereală. Pe scurt, aştepta ca ea să ia hotărârea în locul lui. Ea tocmai se pregătea s-o facă, dar îşi aminti apoi vocea catifelată a Darlei Dupree, care era cu siguranţă una din admiratoarele lui Seth.

- O să rămân aici, hotărî Laura.

Era mai bine să fie în siguranţă decât să regrete nişte fapte nesăbuite, adăugă în sinea ei. Seth îi adresă o privire enigmatică.

- Bine.

Lăsă jos bagajul şi se uită cu atenţie la ea.

- Ce-ar fi să te odihneşti puţin? Nu arăţi prea bine.

- Chiar aşa?

Imaginea ei din oglindă îi confirmă Laurei că avea trăsăturile feţei obosite.

- Tu ce o să faci în timp ce eu o să stau în pat?

- O să revăd scena cu jacuzzi, ca să-i fac un serviciu Darlei.

- In cazul ăsta, îţi promit că n-o să mă trezesc decât peste multe
ore, ca să nu te deranjez de la lucru.

Seth păru să fie pe punctul de a-i da replica, dar se răzgândi.

- Baia e vizavi, îi spuse el înainte să plece. O să găseşti prosoape în dulap.

Oh, ba da, Laura avea intenţia să-l deranjeze de la lucru! blestemă Seth în sinea lui. Stătea în picioare pe coridor, imaginându-şi-o pe Laura dezbrăcându-se, pieptănându-şi părul şi lungindu-se în aşternuturi curate. Era atât de fericit că venise, prezenţa alături de el îl încânta şi cu toate astea ...

De ce naiba îşi ascultase mesajele de faţă cu ea? Dăduse dovadă de o lipsă de tact de neiertat. Imediat ce auzise gânguritul vocii Darlei, care se plângea că trebuia să-şi scoată costumul de baie, observase dezaprobarea din ochii Laurei. Evident, filmul acela era o porcărie, dar Laura n-avea dreptul să facă pe mironosiţa şi să-l condamne fără drept de apel. în definitiv, “Bărbatul cu pumnal” era cel care plătea biletul de avion pentru California.

Intră în biroul lui şi se trânti pe un scaun în faţa

maşinii de scris. Apoi căută scena cu jacuzzi, o reciti şi oftă adânc. Acum i se părea groaznic de proastă. în realitate, Laura nu-l criticase deloc, ci doar îşi exprimase o uşoară reticenţă, iar el inventase restul. Se blama el însuşi. Se simţea confruntat cu propriile îndoieli şi se retrăgea imediat în defensivă.

Totuşi, pe vremuri se distra enorm inventând intrigi neverosimile, crime monstruoase şi scene erotice. îi plăcea să scrie la comandă, să ghicească dorinţele actorilor, producătorilor şi regizorilor. Pe undeva avea impresia că-i domină pe toţi. Atunci, de ce oare acea bucurie dispăruse treptat? ,Ar fi vrut să se întoarcă la Laura, s-o prindă de umeri, s-o scuture cu putere şi să-i strige:

- Ai dreptate! Spune-mi ce trebuie să fac cu viaţa mea şi o să te ascult.

Nu, voia mai mult decât atât. Dorea grozav s-o prindă în braţe s-o arunce pe pat şi să facă dragoste cu ea ca să-şi astâmpere setea de tandreţe şi legături normale în lumea aceea falsă în care trăia. Ca un tâmpit ce era însă, îi oferise camera de oaspeţi. Si ea, proasta, acceptase! Meritau amândoi, pe bună dreptate, să primească premiul Oscar pentru nerozie. Ce se întâmpla cu ei? Erau oameni maturi, dar se purtau ca nişte adolescenţi.

Poate că Laura nu-l dorea aşa cum o dorea el? Nu cumva îndoielile şi mintea lui confuză o descumpăniseră? O femeie puternică şi matură ca ea poate se aştepta să fie luată sub aripa ocrotitoare a cuiva, deoarece era epuizată de viaţa pe care o ducea. Seth prefera să se întâlnească totuşi cu ea la mijlocul

drumului, deoarece nu-i plăcuse niciodată să se poarte ca un mascul feroce şi Laura se hotărâse să se izoleze. Va avea el oare curajul de a depăşi obstacolul care-i despărţea?

Capitolul 1

Atunci când se trezi, Laura se simţi dezorientată şi într-o stare de pândă. Lumina pătrundea în încăpere printre draperiile care se umflau de la vânt, aducând înăuntru un miros necunoscut, dulce şi primăvăratic.

Se ridică în capul oaselor şi-şi aranjă bretelele cămăşii de noapte. Işi aminti că dormise o bună parte din după-amiază, apoi Seth o chemase la masă. Mâncaseră în bucătărie în timp ce se lăsa noaptea, delectându-se cu un pui la rotisor şi o delicioasă salată, cu vin roşu de California, la fel de bun ca cel de Burgundia. Să fi fost oare influenţată de alcoolul cu care nu era obişnuită? La puţin timp după aceea, Laura simţindu-se tot obosită, se dusese la culcare. Era evident că se lupta cu efectele produse de diferenţa de fus orar.

Se uită la ceas şi văzu că era ora şapte şi un sfert. Se ridică brusc din pat şi se duse să dea la o parte draperiile. Cerul era de un albastru-deschis, cu nuanţe rozalii. Soarele încă nu se vedea, deoarece casa se afla într-un canion şi primele raze ale răsăritului rămâneau ascunse. Portocalul de lângă geam era plin de muguri, ceea ce explica mirosul plăcut care intra în încăpere

Laura nu ştia la ce oră se dusese Seth la culcare şi nu voia să-l deranjeze în cazul în care acesta voia să mai lenevească în pat. Se duse aşadar la bucătărie şi făcu cafea, după care merse în camera de zi, aşteptând ca Seth să-şi facă apariţia.

Limina şi spaţiul acela deschis, totul îi plăcea în încăperea aceea uriaşă, care reprezenta inima casei. Nicio perdea nu umbrea geamurile imense. Singura construcţie vizibilă de la fereastră era coteţul lui Barney,

aşa că Seth nu era nevoit să-şi protejeze viaţa privată. Privirea Laurei rătăci pe panta uşor înclinată pe care creşteau nişte tufişuri răzleţe. Da, banii îţi puteau oferi o mulţime de avantaje, îşi spuse ea zâmbind. De când plecase din casa părinţilor ei situată la periferia oraşului în urmă cu optsprezece ani, nu mai trăise niciodată într-o casă a ei. Mai întâi cunoscuse orăşelul studenţesc Barnard, care zumzăia tot timpul de zgomot, de diverse activităţi şi râsete, se mutase apoi în comunitate şi-şi luase un apartament minuscul în apropierea campusului Sunny Buffalo unde studia sociologia, după care aterizase în Brooklyn, în locuinţa actuală. De fapt, n-avea rost să se plângă. Avusese noroc cu el, deoarece chiria la New York era extrem de mare.

Totuşi, ce plăcut era să nu fii nevoită să mergi în vârful picioarelor ca să nu-i deranjezi pe locatarii de dedesubt! Ce grozav era să nu afli ce meniu au pregătit vecinii de fiecare dată când deschideai uşa de la intrare! Era adevărat că banii îţi ofereau acces la nişte avantaje incontestabile şi vila lui Seth nu avea nimic ţipător, ci era amenajată simplu, ca să-i uşureze viaţa de zi cu zi. Laura recunoştea că n-avea niciun drept să-l facă trădător numai pentru că locuia în condiţii civilizate.

Se întoarse în bucătărie, opri cafetiera şi căută ceşti în dulap. în clipa aceea auzi nişte paşi şi se întoarse. Seth intră în încăpere. Purta nişte pantaloni bej din bumbac şi o cămaşă de un roşu-aprins, descheiată la gât, ceea ce o emoţionă în mod inexplicabil pe Laura.

- Te-am trezit? îl întrebă ea, agitându-se în jurul mesei.
- Deloc ...

El îşi trecu mâinile prin păr şi se frecă la ochi ca un

copil somnoros.

-Viitorul e al celor care se trezesc devreme şi ...

-Ţi-a venit mintea la cap acum, la bătrâneţe? îl necăji Laura.

El dădu din umeri.

-Să zicem că mă stresez ceva mai puţin. Ai dormit bine?

-Ca un prunc. Scuză-mă că m-am fleşcăit atât de tare aseară.

-Nu-i nimic. Ceasul tău interior era puţin deranjat.

Asumându-şi rolul de gazdă, el o forţă să stea jos şi vru s-o
servească.

-Ce-ai vrea la micul dejun?

-Ce-mi propui?

Seth deschise uşa frigiderului şi enumeră ce conţinea:

-Ouă, biscuiţi, pâine integrală, cereale, pesmeţi cu tărâţe ...

- Pesmeţi cu tărâţe şi cu unt, te rog. Ce program ai pregătit pentru astăzi?

Se uită la el cum aşază şerveţelele, farfuriile şi tacâmurile cu o plăcere vădită, deoarece era încântată că cineva se ocupă de ea şi nu trebuia să mişte un deget.

- In dimineaţa asta trebuie să predau producătorului scena pe care am scris-o. După aceea sunt numai al tău. Poţi să alegi între vizitarea proprietăţilor vedetelor, teatru chinezesc, Sunset Strip, Brea Pits ... Bănuiesc că ai vrea să vezi şi cartierul Watts.

-Baţi câmpii, Seth. Chiar îţi închipui că am făcut tot drumul ăsta ca să mă duc prin cartierele mizere ale oraşului? Văd destule maghernițe la New York.

- Eu mă refeream la Turnurile din Watts, răspunse Seth în timp ce muşca dintr-o felie de pâine prăjită. Sunt nişte construcţii pe care un nebun de emigrant italian le-a construit din nişte materiale ciudate. Sunt sigur că o să-ţi placă.

- Bine.

Seth îşi întinse picioarele lungi şi începu să se legene cu scaunul, în timp ce-şi bea cafeaua.

- în altă ordine de idei, Laura, spune-mi şi mie, acum porţi un capot de casă?

Ea privi în jos spre cămaşa ei de noapte din bumbac alb, uşor transparentă şi se înroşi ca focul la faţă.

- De ce mă întrebi? Din câte poţi vedea, nu e vorba despre un costum format din trei piese.

- Asta îmi aduce aminte de Rita. Mi-a spus pe un ton foarte serios că n-are voie să doarmă complet goală până la vârsta de şaisprezece ani.

Laura se uită la el cu atenţie, fiind surprinsă de faptul că el aborda acel subiect.

- De când te interesează pe tine astfel de probleme?

El râse.

- în cazul de faţă, nu Rita e cea care mă preocupă, ci modul în care îţi îndeplineşti tu rolul de mamă, în stilul "eu sunt cea care stabileşte regulile". Nu mi-aş fi închipuit niciodată că un suflet de hippyot ca tine o să ajungă să procedeze aşa.

Laura îşi stăpâni o reacţie impulsivă, înţelegând că totuşi Seth pusese acea întrebare din pură curiozitate şi din cauză că nu era şi el tată la rândul lui.

Ea îşi turnă încă o ceaşcă de cafea.

- Să ştii că nu sunt prea severă cu ea, dar lumea s-a

schimbat foarte mult din copilăria noastră şi până acum. în ziua de azi, copiii sunt supuşi unor presiuni permanente ca să crească mai rapid, să aibă relaţii sexuale înainte de vârsta normală. în fiecare zi sunt martora unor astfel de lucruri la serviciu şi asta mă şochează. Nici măcar nu mai au timp să se bucure de nepăsarea şi de inconştienţa adolescenţei.

Laura îşi plimbă gânditoare degetul pe masă.

- Nu ştiu de unde i-a venit ideea Ritei să doarmă cât mai goală cu putinţă. Probabil a luat-o dintr-o revistă care prezenta un interviu al vreunei vedete rock pe care ar fi dorit s-o imite.

- Si de ce nu?

- Seth ... ea nu e matură. Dacă aş lăsa-o să facă ce vrea, s-ar farda, ar purta tocuri cui şi s-ar parfuma cu Chanel Nr.5. Multe puştoaice de vârsta ei nu duc lipsă de aşa ceva, dar rolul meu de mamă constă în a atenua influenţa pe care presa şi televiziunea le exercită asupra ei. Refuz s-o consider o consumatoare în devenire, mă opun ca fata mea să crească prea repede şi vreau să se bucure de copilărie.

- Deduc din asta că nu se atinge nici de alcool sau de droguri.

- Evident, şi mă rog să rămână aşa. Uneori, rolul de mamă mă sperie. O ador pe Rita şi vreau s-o apăr de toate pericolele, apoi mi-e teamă să n-o cocoloşesc prea tare, să nu par prea posesivă. La prima vedere, ce spun pare o aiureală, dar mă străduiesc permanent să fac tot ce depinde de mine ca să iasă bine.

Seth zâmbi.

- Când eram mic, părinţii mei întocmeau liste întregi

cu interdicţii, aşa că mi-am jurat să nu mă port niciodată aşa cu copiii mei.

- Si eu am zis la fel, recunoscu Laura râzând. Numai că pe măsură ce cresc, perspectiva se schimbă. Când s-a născut Rita, m-am simţit mult mai apropiată de mama. Am înţeles atunci unele din hotărârile pe care le luase.

- Părinţii tăi s-au supărat când au aflat că n-o să te măriţi cu tatăl Ritei?

- Supăraţi e puţin spus. Au fost în pragul infarctului. Primul meu pas în viaţă era contrar planurilor lor. Totuşi, până la urmă rănile se cicatrizează. Tata a murit acum câţiva ani, dar ne împăcaserăm deja. Acum, cu mama am legături foarte apropiate.

- Probabil că aş avea relaţii mai bune cu părinţii mei dacă aş avea un fiu, mărturisi Seth. Cei doi fraţi ai mei poartă deja povara unei familii şi mama nu ratează nicio ocazie să-mi arate binefacerile căsătoriei. Când o să te aşezi şi tu la casa ta? Asta e întrebarea ei preferată. Atunci când o aud, am impresia că e o minge de ping-pong care nu mai are astâmpăr.

- Chiar, când ai de gând să te aşezi la casa ta? îl necăji Laura.

- După ce o să epuizez stocul de starlete.

- S-ar putea ca până atunci să fii bătrân şi încărunţit.

- Tot ce se poate.

Seth se ridică în picioare.

- Ce-ar fi să facem puţină mişcare? Probabil Zeke moare de nerăbdare să-i citesc scena din jacuzzi.

Strânse masa şi umplu castronul câinelui cu apă.

- îi duc întotdeauna lui Barney micul dejun la pat, îi explică el.

- Si mie nu? protestă Laura.

- Mai întâi, tu te-ai trezit prea devreme, şi apoi nu eşti un doberman.

îi făcu apoi cu ochiul şi plecă. Laura se năpusti brusc în baie şi se studie cu atenţie în oglindă. Era îmbrăcată decent, constată ea, aşa că insinuările lui Seth nu aveau niciun temei.

De fapt, nu prea era aşa, îşi spuse ea în timp ce se dezbrăca şi intra la duş. De la acel weekend petrecut împreună la New York, o dorinţă latentă se simţea între ei permanent. Era de-ajuns ca el să aibă cămaşa descheiată la gât ca să se simtă tulburată, îi urmărea cu privirea trupul zvelt şi gesturile elegante, o emoţionau zâmbetele lui şi luminiţa care-i strălucea în ochi. Ajunsese în asemenea hal, încât era geloasă şi pe vocea din robotul telefonic.

Laura se şterse rapid şi se duse în camera ei. Când văzu patul uriaş în care dormise singură, scoase un oftat adânc. Era conştientă de faptul că era de-ajuns să ridice numai un deget şi Seth ar veni la ea, dar atâta timp cât el scria nişte tâmpenii, avea impresia că n-ar reuşi să i se dăruiască în întregime.

Puse pe ea o fustă înflorată, o bluză albă ca zăpada, nişte cercei din aur în urechi şi-şi perie intens părul, încercând să-l netezească puţin. Când se duse la Seth, în biroul lui, acesta aduna nişte foi de hârtie. Observă că purta nişte ochelari adevăraţi de soare, cu totul diferiţi de cei pe care-i avea la New York.

- Eşti gata?

Laura dădu din cap şi se duseră împreună la Porsche. Soarele nu se înălţase prea mult pe cer şi canionul era

plin de umbre misterioase. Aerul era uscat, sănătos şi nu se zărea nicio urmă din celebra ceaţă din Los Angeles.

- Zeke e un prost, o avertiză Seth în timp ce coborau pe drumeagul în pantă. Lucrează ca regizor şi producător al filmului. La el, orice emoţie se traduce prin cuvântul "magnific". Ideile mele sunt magnifice, textul, panglicile de la maşina mea de scris, bascheţii mei...

- Dacă-mi spune şi mie că sunt magnifică, o să scot limba la el.

- De data asta, nu s-ar înşela. Locuieşte în Beverly Hills.

Tot ce ştia Laura despre Beverly Hills aflase de la televizor.

- Piscine, vedete ... fredonă ea, reproducând genericul unui serial.

- Da, cam aşa ceva, bombăni Seth.

Laura deschise larg ochii, dar nu văzu nimic extraordinar în timp ce intrau în celebrul cartier. Decorurile cele mai spectaculoase se ascundeau probabil în spatele caselor enorme şi de un lux umilitor, umbrite de palmieri.

- Dar unde sunt oamenii? întrebă Laura.

Pe stradă nu se vedea niciun pieton.

- Acolo, spuse Seth arătând cu degetul spre un microbuz care se apropia încet. Ţi-i prezint pe turiştii care au plătit să facă un tur al proprietăţilor vedetelor.

- Hello! urlă el fluturând din mână. Trebuie să-i saluţi, Laura. Ei cred că eşti celebră.

Ea îi ascultă sfatul, râzând.

Seth opri în faţa unei case în stil spaniol şi luă dosarul în mână.

- Nu cred că o să dureze mult, o anunţă el în timp ce ieşeau din maşină.

O tânără îmbrăcată în rochie neagră şi cu un şorţ alb dinainte veni să le deschidă.

- Ah *señor* Stone ...

Avea un accent spaniol pronunţat.

- Sunteţi aşteptat.

- E cam pompoasă primirea, nu crezi? şopti Seth la urechea Laurei în timp ce o urmau pe cameristă în holul pardosit cu gresie roşie şi mare cât apartamentul ei. Un domn cu părul argintiu şi halat de casă din mătase apăru la capătul unui coridor lung, cu o ţigară neagră într-o mână şi o ceaşcă de cafea în cealaltă.

- încântat să vă văd! exclamă el de departe cu o voce tunătoare. Cine e această tânără magnifică, Seth?

Laura îşi stăpâni cu greu râsul.

- Laura, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Zeke Montgomery, dublura “Bărbatului cu pumnal”. Zeke, ea este o veche prietenă de-a mea, Laura Brodie.

- Cum adică veche? E proaspătă ca un boboc de trandafir, glumi Zeke în timp ce întindea ceaşca de cafea cameristei şi lua mâna Laurei. Doreşti o ceaşcă de ceai sau un suc de portocale, scumpă prietenă?

- Nu, mulţumesc, sunteţi foarte amabil.

- M-aţi prins cu firimituri de croasant pe pieptul halatului, exclamă Zeke. Filmăm scena cu jacuzzi peste o oră. Seth, cum ai rezolvat problema domnişoarei Simagrées?

Seth îi întinse dosarul, pe care Zeke îl răsfoi cu un aer neatent.

- îl zăreşte pe Lance prin uşa de sticlă, îl place şi se

grăbeşte să-şi scoată costumul de baie înainte ca el să intre. Astfel, Darla are o motivaţie.

- Magnific, din moment ce o convingem să ne arate comorile ei. O motivaţie! exclamă el pe un ton dispreţuitor luând-o pe Laura drept martor. Aceste primadone iau şi ele câte o lecţie de teatru şi-şi închipuie că trebuie să joace fiecare rol de parcă ar fi vorba despre o piesă de Cehov!

Seth o luă brusc pe Laura de mână.

- Scuză-mă, Zeke, dar Laura se află pentru prima oară în partea asta de lume şi trebuie s-o duc să facă puţin turism.

- Nu te mai reţin, îi răspunse Zeke, făcându-i un semn cameristei să-i conducă la uşă. Rămânem în legătură, Seth. îţi mulţumesc că ai aplanat problema delicată referitoare la jacuzzi, dacă poate fi numită aşa o cadă cu valuri.

Râse cu poftă de gluma lui şi Laura se bucură nespus că plecau.

- Uf, ce corvoadă! şopti ea imediat ce se închise uşa de la intrare în urma lor.

- E un tip care le cam potriveşte, spuse Seth, luând apărarea regizorului, dar face o treabă bună într-un timp scurt şi fără să-şi depăşească bugetul. La Hollywood, acestea sunt calităţi foarte apreciate.

Se urcară din nou în Porche.

- Si acum, să mergem pe Rodeo Drive, spuse Seth pornind motorul.

- N-am auzit niciodată despre asta, spuse Laura.

- Trebuie s-o vezi măcar o dată în viaţă.

- Cât alb e pe aici?

- Te referi la case sau la culoarea pielii oamenilor?

- La amândouă.

Seth râse în timp ce da colţul străzii.

- Am ajuns! Asta e Rodeo Drive. Aici se găsesc buticurile cele mai scumpe din lume. Chiar mă mir cum de nu s-a pus o taxă ca să poţi circula prin faţa vitrinelor.

Peste tot erau parcate Jaguaruri, Rolls Royceuri şi Laura avea în sfârşit ocazia să vadă şi oameni mergând pe trotuare. Toţi erau eleganţi, bronzaţi şi extrem de frumoşi.

- Priveşte!

Laura se răsuci în scaun.

- Blonda aceea ...

- Dar toate sunt blonde, observă Seth râzând.

- Cea care joacă în "îngerii lui Charlie" ...

O luminiţă ironică se aprinse în ochii lui Seth.

- Să nu-mi spui că eşti o admiratoare a 'îngerilor lui Charlie" .

- Asta e, suspină ea, m-ai prins. Mă dau în vânt după filmele poliţiste cu femei-detectiv practicante de karate, dar cărora nu li se mişcă din loc nici măcar un fir de păr.

- Laura, nu-ţi cunoşteam această pasiune.

- Acum gata, dă-i bătaie! Am văzut Rodeo Drive şi am în sfârşit senzaţia că am trăit şi eu un pic, îi răspunse ciupindu-l de braţ.

- Bine, doamnă, la ordinele dumneavoastră. Următoarea oprire, la Watts. De la sublim la ridicol sau viceversa.

Watts nu semăna absolut deloc cu magherniţele din New York. Aici, casele erau mici şi neîngrijite, dar aveau grădini şi garduri. Nu erai copleşit de o senzaţie de

deprimare ca pe Coasta de Est. Chiar în mijlocul cartierului se înălţau turnurile, un parc mic presărat cu nişte sculpturi ciudate, aducând cu nişte spirale care săgetau cerul, construite din cioburi de sticlă, bucăţi de metal şi scoici. Tot ce o societate poate arunca drept deşeu utilizabil era înglobat în ciment şi era transformat în bănci, poduri sau construcţii în formă de con.

- Incredibil! şopti Laura, fascinată de acele structuri baroce în culori vii.

-Vezi că am avut dreptate?

Seth o conduse pe Laura sub o boltă şi intrară într-una din clădiri.

- Se pot concepe opere de artă grandioase plecând de la deşeurile dispreţite de toţi.

Laura înţelegea mesajul pe care voia să i-l transmită Seth. Se compara cu emigrantul italian. Si el îşi continua opera prin scenarii de o calitate proastă. Dar Laura trăgea o altă învăţătură din acea uimitoare compoziţie capricioasă şi poetică.

- Omul care a clădit tot ce e aici era probabil nebun, Seth, dar era unul luminat, un mare visător. Si-a petrecut cea mai mare parte a vieţii dând formă unor fantasme, negând orice simţ practic, necatadicsind să se încline în faţa raţiunii celei mai elementare, pe scurt, îşi asuma nişte riscuri, dar a refuzat să-şi abandoneze visul. De aceea ocupă un loc atât de special.

Cu o expresie de nepătruns pe faţă, Seth se întoarse şi dădu capul pe spate ca să se uite în vârful turnului. Grinzile de diverse culori se înălţau atât de sus, încât îi veni ameţeală. Laura avusese intenţia să-i facă un compliment, dar simţea că de fapt îl jignise. Se apropie de

el, îl cuprinse cu braţul de mijloc şi-şi lipi obrazul de cămaşa lui.

- Bietul Seth! şopti ea. Asta o să te înveţe minte să-ţi mai înveţi conştiinţa să viziteze Los Angelesul.

El se întoarse brusc spre ea.

- Te crezi cumva conştiinţa mea?

- Nu, de fapt sunt prietena ta. Nu e acelaşi lucru?

- Dacă ţii neapărat.

Lăsă ochii în jos şi scormoni cu vârful pantofului în pietriş.

- Cu toate astea să ştii că am încercat, am muncit pe brânci ... Am un sertar plin cu Turnuri Watts care nu interesează însă pe nimeni. îmi lipseşte ceva ... un har, o vocaţie? Nu ştiu ...

- S-ar putea ca totuşi cititorii tăi să nu fie la înălţimea talentului tău ...

El râse trist.

- Cum faci tu să-mi măguleşti orgoliul, dar în acelaşi timp îl şi distrugi?

- Nu uita că sunt prietena ta, repetă Laura.

-Aşa o fi?

El privi fix spre orizont, apoi păru că se trezeşte brusc din reverie.

- Hai să călcăm stelele în picioare! îi propuse el.

Laura află apoi că acea expresie însemna să meargă pe paralela în formă de stea inscripţionate cu numele celor mai mari vedete de pe Sunset Boulevard. Seth se înclină ceremonios în faţa actorilor lui preferaţi şi tropăi pe stelele celor pe care-i ura.

- Individul ăsta odios şi-a denunţat zeci de prieteni în vremea vânătorii de comunişti, exclamă el ştergându-şi

picioarele pe un nume necunoscut de Laura. Acesta s-a purtat cu curaj, continuă el ocolind cu grijă dala respectivă.

- Nu-i aşa că în unul din magazinele astea a fost descoperită o actriţă celebră? întrebă Laura.

- Da, la *Shwab's.* E vorba despre Lana Turner. Vrei să mergi să te cocoţi pe un taburet la bar aşteptând să fii descoperită de un impresar?

- Cred că aş risca să prind rădăcini acolo ...

- Nu faci bine că te subestimezi ... Nu uita că diseară apari la televizor.

- Diseară?

- Lumea actualităţilor şi spectacolelor e difuzată la ora zece pe NBC.

Laura se plesni cu palma pe frunte, scoţând o exclamaţie de surpriză.

- Uitasem complet. Adu-mi aminte s-o sun pe Rita ca să-i spun să se uite la televizor.

Seth se uită la ceas.

- O să fie difuzată cu trei ore înaintea noastră. O s-o sunăm pe la ora patru.

Se opriră să ia masa de prânz la Malibu, într-un restaurant construit la capătul unui ponton. Prin uşile din sticlă, Laura admiră valurile care se spărgeau pe plajă şi pe cei care se bronzau. Cu greu îşi putea imagina că nu era încă în luna aprilie. Traiul în California se bucura de nişte avantaje serioase, îşi spuse ea. O climă blândă pe tot parcursul anului şi peisaje superbe într-o zonă care nu cunoştea criza economică nu erau deloc lipsite de atracţie.

Chelneriţa aduse la masa vecină nişte cocteiluri

decorate cu umbreluţe din hârtie colorată:

-Ce sunt acelea? întrebă Seth atunci când fata veni şi la masa lor.

-Pina Colada.

Se întoarse spre Laura.

-Vrei şi tu unul?

-Nu, mulţumesc.

-Atunci, ce-ar fi să iei un daquiri cu căpşuni?

-Nu, zău, dar tu poţi să bei.

-Eu aş prefera o bere. Aveţi DisEquis? Bine. Una. Cu umbreluţă.

Chelneriţa plecă, ascunzându-şi un zâmbet. Reveni curând cu o
sticlă de bere bună decorată cu umbreluţă roz şi o halbă aburită de frig.

-Perfect! exclamă Seth.

Apoi luă umbreluţa, se ridică şi o înfipse în părul Laurei.

-Ce naiba faci? protestă ea.

- Un experiment. N-am mai întâlnit niciodată un păr atât de bogat. Oare va rezista la greutatea insignifiantă o acestui obiect decorativ?

Aranjă coafura Laurei şi făcu un pas înapoi ca să vadă ce efect produsese.

- Magnific, Laura, hotărî el în timp ce se aşeza din nou pe scaun. Acum, eşti împodobită pentru orice vreme.

Ea îşi desprinse umbreluţa din păr şi i-o întinse.

- Ţi-o dau înapoi.

- Nu, nu. Eu mă aleg cu o băutură alcoolică amară şi tu cu podoaba.

Ea îşi potrivi umbreluţa după ureche.

- Aşa îţi plac?

- Eşti delicioasă. Adu-mi aminte să-ţi arăt colecţia mea de umbreluţe. Am adus una superbă de la Disneyland.

- Ţi le pui pe toate în păr?

- Sau mai degrabă pe ţeastă, deoarece părul meu nu e prea des.

Laura pufni în râs, ascunzându-şi faţa în spatele meniului.

După ce mâncară, se duseră pe Sunset Strip. Bulevardul pe care
se plimbau o mulţime de oameni mărginit de cluburi de noapte şi de rock mizere.

- Aici găseşti mai multe prostituate pe metrul pătrat decât în tot Times Square din New York, îi spuse Seth.

- Par foarte tinere, şopti cu tristeţe Laura în timp ce Seth îi arăta două puştoaice slăbănoage cu priviri disperate.

- Sunt adolescente, confirmă Seth, în majoritatea lor fugite de acasă sau copii abandonaţi.

- De ce nu se ocupă cineva de ele?

Ei îi aruncă o privire piezişă.

- Simt de departe că acum a vorbit asistenta socială din tine.

- Exact. Nu există nicio instituţie care să aibă grijă de ele?

- Laura dragă, nu toată lumea s-a născut cu vocaţia de a sări în ajutorul amărâţilor de pe tot pământul ăsta.

- Nu-ţi reproşez nimic ţie, vorbeam în general.

îşi luă ochii de la acel spectacol trist şi puse o casetă cu Beatles. *Lovely Rita, Meter Maid* îi făcu să-şi recapete

buna dispoziţie.

Atunci când ajunseră la casa lui Seth, Laura sună imediat la familia Gonzalez.

- Alo! îi răspunse o voce feminină.

- Courtney?

- Prezent! răspunse Courtney folosind una din formulele preferate pe care le inventa împreună cu Rita.

- Laura la telefon. Fiica mea este acolo?

- Da, ţi-o dau acum.

Laura auzi nişte exclamaţii şi râsete de bucurie.

- Mama? Te simţi bine în California?

- Evident. Ascultă-mă cu atenţie, scumpa mea, şi concentrează-te. Minutul de convorbire costă o avere. Ce mai faci?

- Foarte bine. Azi m-am jucat de-a pedichiura cu Courtney. Când o să te întorci, n-o să-mi mai recunoşti picioarele.

Laura ridică ochii în tavan cu un aer exasperat.

- Te-ai purtat frumos cu mama lui Courtney?

- Mamă! scânci Rita.

- Bine, bine, nu mai insist. Nu te reţin mult, pentru că trebuie să te uiţi la *Lumea Actualităţii şi Spectacolului*. Apar în seara asta.

- Nemaipomenit. O să-l văd şi pe Seth?

- Da, a fost filmat şi el.

- Mişto! Si cum mai stau lucrurile între voi?

- Asta nu te priveşte pe tine, obrăznicătură mică ce eşti, răspunse Laura încercând să pară supărată pe ea.

- Si nu uita să fii atentă, spuse Rita pe tonul cel mai serios din lume. Betty LoCaffio zice că dacă rămâi gravidă când eşti bătrână, faci copii cu trei ochi sau o singură

ureche.

- Tu şi cu Becky abordaţi nişte subiecte de conversaţie cel puţin neaşteptate. Dar în loc să te ocupi de mine, mai bine te-ai apuca de
făcut temele. Oricum, n-am de gând să dau naştere unui monstru.

- Ne-am mai liniştit, atunci! Courtney! Deschide televizorul şi spune-i fratelui tău că măcar de data asta o să se lipsească de meciul de basebal.

- In regulă, scumpa mea. Mi-a făcut plăcere să te aud.

- Si mie. Aseară am ajutat-o pe doamna Gonzalez să spele vasele şi mâine eu şi Courtney o să ne smulgem sprâncenele. Acum te părăsesc, ca să văd emisiunea. Ard de nerăbdare să-l văd pe Seth.

- Pe curând, frumoaso! Ai grijă de tine. Mi-e tare dor să te văd.

- Si mie mi-e dor. Te sărut.

Laura mai rămase câteva secunde cu receptorul în mână, după care închise.

- Te-ai mai liniştit? întrebă Seth.

- S-ar părea că n-o să-i mai recunosc picioarele când o să mă întorc acasă, îi răspunse Laura râzând. Arde de nerăbdare să te vadă la televizor. Cred că te place foarte mult.

- Serios?

Faţa lui Seth se lumină.

- Prima mea admiratoare!

- M-ar mira să fie aşa. Nu e prin preajmă să se uite la filmele tale.

Laura îşi muşcă buza, temându-se că depăşeşte măsura.

- Ce-ar fi să pregătesc masa de seară? continuă ea cu o voce mai calmă. Cuptorul tău cu microunde mă atrage ca un magnet.

Seth vârî o casetă în aparatul video ca să înregistreze o emisiune şi se aşeză lângă Laura pe canapea. Terminaseră de mâncat o masă delicioasă udată cu un vin excelent de Burgundia, dar Seth încă nu reuşise să uite vorbele Laurei referitoare la Turnurile Watts şi adolescentele care băteau trotuarele de pe Sunset Strip. Chiar făcând un mare efort, nu reuşea să se imagineze scriind un scenariu despre un subiect atât de indecent, ca să se poată bucura în sfârşit de aprecierea Laurei.

începu genericul emisiunii şi Laura ridică paharul în direcţia lui Seth.

- în general beau foarte puţin, dar în seara asta cred că o să mă îmbăt ca să reuşesc să suport spectacolul care ne aşteaptă.

El o cuprinse cu braţul pe după umeri.

- Iat-o pe Connie Simmons! exclamă el imitându-l pe prezentatorul Ed McMahon.

- Oh, nu! gemu Laura. Aduc în prim-plan blestemata aia de fotografie!

- Nişte studenţi întreprinzători, o ironiză Seth, imitând-o în continuare pe Connie. Aşa ne-am spus noi?

- Adjectivul temerar mi se pare mai corect. Julianne e într-adevăr minunată.

- Da, are mult stil, recunoscu Seth.

în clipa aceea, Seth apăru pe ecran, extrem de relaxat şi cu ochelarii lui rotunzi cu lentile tip oglindă. Stătea la taifas cu ziarista. “Da”, scenarii, îi răspundea el zâmbindu-i amabil. Lucrând la *Dream,* am învăţat mai ales

să bat la maşină.

Laura izbucni în râs.

- Ai tupeu, nu glumă!

Seth fu urmat de Andrew. “Sunt absolut convins că de fapt noi nu ne-am schimbat”, spunea el. “Am învăţat să ne adaptăm la realităţile vieţii, dar am rămas cu picioarele pe pământ, conştiincioşi şi muncitori în faţa greutăţilor care ne aşteaptă!”

- Un profesor rămâne mereu profesor, suspină Seth.

- Taci din gură! Uite-o pe Kim. E şi mai fotogenică decât Julianne.

“Jurnalismul, relaţiile publice, redactarea discurilor, toate acestea fac parte din acelaşi domeniu”, spunea Kim cu minunatul ei accent tărăgănat din Sud. “Dacă n-aş fi cunoscut aventura numită *Dream,* n-aş fi îndrăznit niciodată să mă avânt în cariera pe care mi-am ales-o. Acum aparţin universului comunicării.”

- Nu spune decât banalităţi, se zburli Seth.

- E rândul lui Troy.

- Ah! Ăsta are cu adevărat tupeu! Si eu care credeam că m-am îmbrăcat într-un stil original! Mi-a luat-o înainte cu blugii şi cizmele lui vechi.

Ziarista îl întrebase pe Troy de ce se exilase în Canada. “La sfârşitul anilor şaizeci şi începutul anilor şaptezeci, mulţi tineri au emigrat în această ţară”, explică Troy stânjenit, legănându-se de pe un picior pe altul. “In ceea ce mă priveşte, nu vreau să vorbesc despre asta”.

Seth se foi pe canapea.

- Bun răspuns! Fără agresivitate, dar şi fără să cadă în capcana de tipul: “îmi pare rău că m-am sustras îndatoririlor militare, ca să nu fac războiul din Vietnam”.

- E evident că Troy nu e omul care să dea înapoi, răspunse Laura indignată.

- Nu se ştie niciodată. In ziua de azi, patriotismul e la modă.

Inainte să mai apuce să-i răspundă însă, ea scoase un strigăt.

- Arăt groaznic!

- Ba nu, eşti fermecătoare, o asigură Seth.

"Nu m-am considerat niciodată o mare scriitoare", spunea ea la microfon, "dar mi-am ales întotdeauna subiectele care-mi erau aproape de suflet. Cred că aceasta este însăşi definiţia oricărei munci de tip social: să te simţi profund implicat în problemele care apar zi de zi".

- Câtă aroganţă! scânci Laura ascunzându-şi faţa în mâini.

- Ba deloc! protestă Seth.

Si chiar credea ce spunea. Dacă există cineva care să fi refuzat să-şi "adapteze sufletul", conform expresiei lui Andrew, atunci ea era aceea. Laura nici măcar nu-şi pusese problema de a se adapta la realităţile vieţii.

în clipa aceea, emisiunea se termină şi intră publicitatea. Seth stinse televizorul şi se întoarse spre Laura.

- Vrei să vezi din nou emisiunea?

- Nu, nu acum.

El încercă să ghicească sensul zâmbetului ei tăios şi sclipirea ciudată din ochii ei mari, dar nu reuşi.

- Ce s-a întâmplat? Te asigur că ai fost nemaipomenită.

- Mi s-a părut că sunt prea grasă.

- Lasă prostiile! Laura ... spune-mi ce te frământă.

Ea îi susţinu privirea vreme de câteva secunde, apoi întoarse capul.

- Seth ... mi-a făcut multă plăcere să-ţi folosesc cuptorul cu microunde.

- Poftim? Nu înţeleg.

- Nu? suspină ea. Pentru mine, tu ai fost fost mereu bărbatul petrecăreţ care vrea să se bucure de viaţă, dar eu sunt mai puritană. Am trăit în comunitate, am învăţat să coc pâinea într-un cuptor cu lemne, am dispreţuit maşinile de lux de tipul Porche şi cuptoarele cu microunde şi acum ... mă port ca o ipocrită, pentru că îmi place maşina ta şi bucătăria ta care seamănă cu un laborator mă umple de încântare! Poate mi-ar plăcea şi filmele tale, dacă le-aş vedea.

- Pe scurt, am reuşit să te corup.

- Nici chiar aşa ... Numai că mă forţezi pur şi simplu să mă privesc în faţă.

El o sili să-şi pună capul pe umărul lui.

- Avem tot dreptul să ne placă luxul şi filmele proaste dacă ne fac plăcere. E omenesc, nu-i aşa?

- Si dacă deodată m-aş schimba radical? Dacă aş refuza să-mi reiau viaţa de unde am lăsat-o?

- Nu ne putem întoarce înapoi, Laura.

- Stiu. E grea maturizarea, nu-i aşa?

El o sărută pe obraz, în sinea lui simţindu-se încântat de slăbiciunile ei.

- Nu şi atunci când ai prieteni.

- In special unul, şopti ea ghemuindu-se la pieptul lui.

Capitolul 8

-Altceva? întrebă vânzătorul.

Seth cercetă diferitele obiecte pe care le pusese pe tejghea: un zmeu care după ce urma să fie montat ar fi căpătat formă de fluture, un joc cu titlul “Crima organizată” şi un altul cu săgeţi.

-Asta e tot, mulţumesc. Ah, stai puţin!

Il opri pe tânăr înainte ca acesta să tasteze suma totală în casa de marcat.

- O să mai iau şi două trompete.

Alese una albastră şi una galbenă, suflă în ele ca să vadă cum sună şi le adăugă la celelalte cumpărături.

- Aceea are un sunet ciudat, spuse Seth arătând spre cea albastră.

Angajatul izbucni în râs şi-i întinse nota de plată lui Seth.

- Patruzeci şi trei de dolari şi nouăzeci şi cinci de cenţi.

- E foarte scump, se plânse Seth în timp ce-i întindea cartea de credit. De fiecare dată când vin aici cheltuise o avere.

- Unele persoane pleacă din magazin fără să scoată din buzunar niciun ban. Cred că dumneavoastră vă lipseşte voinţa.

Seth zâmbi, semnă chitanţa şi ieşi din butic. După-amiaza era superbă şi însorită.

Sufla o briză uşoară. Dacă şi mâine va fi la fel, ar putea să înalţe zmeul pe plajă. Azi n-avea rost să se gândească la aşa ceva. După cum mergeau lucrurile, ar fi zis mersi dacă ar fi reuşit s-o ducă pe Laura undeva să

ia cina.

Seth urcă în Porche şi suspină supărat. De ce trebuise ca Laura să-l implore să-i dea să citească din scenariile lui vechi? Se certaseră pe marginea acestui subiect în timpul micului dejun. O avertizase totuşi că scenariile respective o vor plictisi de moarte, dar ea insistase. în cele din urmă Seth cedase şi o lăsase în faţa unui teanc de manuscrise.

Dar era mai bine aşa. Acum îşi va da şi ea seama că n-avea anvergura necesară ca să se lanseze în genul acela de subiecte şi vor putea să se ocupe în sfârşit de lucruri mai serioase, de exemplu de jocul “Crima organizată” sau tragerea la ţintă. N-o invitase în California pentru ca să-l enerveze trecând prin ciur şi prin dârmon nenorocitele lui de lucrări.

- Mincinosule, şopti el cu voce tare.

De fapt, chiar pentru acest motiv îi plătise drumul până aici. O invitase pentru că simţea că pluteşte în derivă şi aştepta de la ea să-l aducă din nou în port. Era cu atât mai bine dacă îi dădea peste cap viaţa lui liniştită.

Din păcate însă, nici ea nu ştia prea bine cum stătea situaţia cu viaţa ei.

O luă pe drumeagul care ducea la vila lui, manevrând cu îndemânare schimbătorul de viteze. Când parcă în faţa casei, se miră că nu fu întâmpinat de Barney. înălţă din umeri, scotoci prin geantă, scoase trompeta galbenă şi intră în casă. Aici, era tăcere totală.

Când intră în birou, îl găsi pe Barney dormind dus pe covor şi pe Laura prăvălită într-un fotoliu de piele cu scenariile pe genunchi. Seth inspiră adânc aer în piept şi

intonă un cântec de fanfară din trompetă. Laura şi Barney tresăriră brusc. Câinele deschise un ochi şi apoi îl închise la loc gemând.

Se părea că era obişnuit cu intrările zgomotoase ale stăpânului său. Laura însă îşi revenea destul de greu de pe urma şocului.

- Seth! M-ai speriat! exclamă ea râzând. Ce e asta?

-O trompetă. Am cumpărat una şi pentru tine. O să încingem un duet îndrăcit.

Ii arătă instrumentul. Laura suflă tare în el, dar nu ieşi niciun sunet.

- Nu, trebuie să şi cânţi în acelaşi timp, îi explică Seth.

- Deci, aşa ...

Incercă un marş militar şi scoase nişte sunete fonfăite.

-Ah! Super! exclamă ea cu un aer încântat. Am vrut întotdeauna să învăţ să cânt la trompetă!

Apoi îşi coborî privirea asupra scenariilor. Când ridică ochii spre el, privirea ei părea ciudat de distantă, iluminată din interior.

- Putem sta puţin de vorbă? îl întrebă ea pe un ton foarte oficial.

Seth se trânti pe un scaun, îşi scoase ochelarii de soare şi-şi
încrucişă cuminte mâinile pe genunchi.

- Dă-i drumul. Poţi să tragi, sunt gata.

- Seth ... vorbesc serios. Ai un talent nemaipomenit. E ... magnific. Nu folosesc acest cuvânt cu sensul pe care i-l atribuie regizorul tău. Iţi sunt foarte recunoscătoare că mi-ai oferit ocazia să-ţi citesc

lucrările.

Părea atât de serioasă, încât Seth nu mai reuşi să-şi plaseze glumele obişnuite. Ea îl sili să se ridice în picioare şi-l strânse în braţe, cu ochii aburiţi de lacrimi.

- Dacă toată lumea ar reacţiona la fel ca tine, aş fi cel mai fericit om din lume, şopti el.

- Dacă publicul ar avea ocazia să vadă un scenariu ca "Bariera" pe ecran, pur şi simplu te-ar ovaţiona. Seth ... în timp ce citeam era ca şi cum te-aş fi regăsit în sfârşit pe tine, cel adevărat. Nu poţi să ignori la nesfârşit tot ce fierbe în tine, toată generozitatea ta ...

Niciodată Laura nu i se păruse mai atrăgătoare, aşa cum stătea cu faţa radiind de fericire ridicată spre el. Cuprins de un elan brusc, se aplecă s-o sărute şi ea nu-l opri.

- Laura, îţi dai seama unde o să ne ducă treaba asta? îi şopti el la ureche. Eşti sigură că n-o să regreţi?

- Chiar îţi închipui că am bătut atâta drum până aici ca să dorm în camera de oaspeţi?

- Incepusem şi eu să-mi pun întrebarea asta.

- Atunci, de ce nu mi-ai spus nimic, prostuţule?

In loc de răspuns, el o prinse de bărbie şi-şi cufundă privirea în ochii ei. Un zâmbet fericit apăru pe buzele ei atunci când o luă de mână şi o conduse spre coridor.

- Vino aici, frumoasă Laura, îi şopti el întinzând braţele spre ea când ajunseră în faţa patului imens.

Ea îl ascultă cu bucurie şi buzele li se uniră.

- Crezi în dragostea la a patru mia şaptezeci şi şasea vedere? o întrebă el râzând.

- Evident, răspunse ea cât se poate de serios.

- Mă bucur să aud aşa ceva.

El începu să-i descheie bluza şi păru surprins să descopere că Laura era goală pe dedesubt. Nu mai rezistă plăcerii de a-i prinde sânii în palmele lui.

- Femeie-floare, suspină el.

- Poftim?

- Nu porţi sutien.

- Nu, n-am purtat niciodată. Asta e de-ajuns să mă consideri o bigotă? Dar cum se face că n-ai observat acest lucru în una din cele patru mii şaptezeci şi şase de dăţi anterioare când ai dat cu ochii de mine?

- In primele patru mii de dăţi n-aveai nevoie de aşa ceva, îşi aminti el.

- Si acum?

-Acum, ai cei mai tulburători sâni de pe pământ.

Se aplecă să-i atingă cu buzele şi simţurile li se treziră. într-o clipă, hainele de pe ei zăceau pe mochetă. Laura nu fusese niciodată prea atrasă de bărbaţi musculoşi şi trupul înalt şi zvelt al lui Seth o încântă. Palmele ei îi mângâiau pielea, linia elegantă a umerilor, oasele şoldurilor şi picioarele atletice.

Degetele lui Seth alunecară încet sub sânii ei, de-a lungul taliei cu rotunjimi feminine, în jurul coapselor care i se ofereau.

- Nu ţi-am spus niciodată că te consideram frumoasă? şopti el cu răsuflarea tăiată.

Ea gemu încet la contactul cu mâinile lui, care deveniseră dince în ce mai pasionate.

- Si tu îmi plăceai, rosti ea cu greu.

Vocea i se transformă într-un geamăt în timp ce Seth devenea din ce în ce mai îndrăzneţ.

- Seth ... şopti ea abia mai respirând.

Laura îl trase spre ea tremurând, cerând mai mult de la el. El o privi drept în ochi şi îngăimă:

- Stii la ce mă gândesc acum, iubirea mea?

- Nu.

- Vreau să înălţăm împreună pe plajă zmeul pe care l-am cumpărat azi după-amiază.

- Asta are legătură cu ce facem acum, nu-i aşa? spuse ea cuprinsă de emoţie incontrolabilă.

în loc de răspuns, el o pătrunse, cedând în faţa dorinţei care-l chinuia.

Cu trupul încordat, Laura i se oferea, conştientă de plăcerea pe care i-o oferea. Ea închise ochii, plină de o senzaţie de exaltare totală a simţurilor. Timp de o clipă care i se păru o veşnicie, pierdu legătura cu ce exista în jurul ei. Niciodată nu-şi imaginase că poate simţi o asemenea voluptate. Atunci când Seth îi strigă numele în timp ce trupul i se scutura în spasme lungi, Laura îl strânse tare la pieptul ei. Intre ei se lăsă o linişte apăsătoare, care fu ruptă de vocea emoţionată a lui Seth.

- A fost nemaipomenit, Laura.

- Ce anume? îl necăji ea.

- Să fac dragoste cu tine. Mă aşteptam să fie ceva minunat ... dar nici chiar aşa.

Seth se făcuse ecoul propriilor ei gânduri. Nici ea n-ar fi crezut niciodată că era posibil să se dăruiască unui bărbat atât de total. Il adorase pe Neil, dar trecuse multă vreme de atunci şi ea era foarte tânără. Tocmai se pregătea să-i spună şi lui Seth ce gândea, când observă o schimbare de expresie pe faţa lui.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea îngrijorată.

- Laura ... începu el şovăind. Nu-mi dă pace un gând. Ai făcut dragoste cu bărbatul care a scris “Bariera” sau cu cel care a realizat “Bărbatul cu pumnal”?

-Tu ai născocit monstruozitatea aia? Probabil că am greşit patul!

- Chiar asta mă întreb şi eu.

Părea atât de neliniştit, încât Laura se simţi vinovată că-i slăbise încrederea în forţele lui. Gândindu-se mai bine la această problemă, constată că avusese mare tupeu să-l critice în permanenţă, acceptând totuşi să-i plătească biletul de avion, să locuiască în casa lui, să-i folosească maşina şi cuptorul cu microunde ... Se purtase ca o ipocrită, fiindu-i teamă să recunoască faptul că era îndrăgostită de el înainte să găsească o motivaţie în scenariile pe care i le dăduse să le citească.

- Cum reuşeşti să mă suporţi? scânci ea. Sunt îngrozitor de ...

- Adorabilă, o completă Seth. Si ce sâni ai! Mult mai frumoşi decât cei ai lui Liz Taylor!

Ea izbucni în râs, încercă să-l lovească, dar el o prinse de
încheieturi şi o imobiliză.

- Eşti rău că râzi de mine. Serios, chiar să mă compari cu Liz Taylor ... De fapt, asta îmi aminteşte de ...

Laura sări din pat.

- Hei, Laura!

- Mă întorc imediat.

Se duse în birou, luă manuscrisul de la “Bariera” şi se întoarse în dormitor.

- Deschide-l.

Seth se uită la ea cu un aer bănuitor.

- N-ai prefera să te distrezi cu zmeul pe plajă?

- Nu, răspunse ea pe un ton sever.

- Bine, dar sper că atunci când o să lucrez bine, o să-mi faci o surpriză.

Ea se încruntă şi el începu să citească. Laura văzu pe faţa lui că era mirat de ineditul acelui scenariu pe care nu-l mai citise de câţiva ani. Din când în când zâmbea la apariţia autenticităţii unei imagini, a vioiciunii unui dialog, iar uneori îşi muşca buza sau schiţa o grimasă, dar atenţia îi rămase intactă până la sfârşitul lecturii.

- Ce părere ai? îl întrebă ea după ce termină de citit.

- Sunt emoţionat până la lacrimi, răspunse el înălţând din umeri.

Prin ochii mari şi negri ai Laurei trecu umbra unei îndoieli.

- Eşti dezamăgit?

- Nu, lucrurile se leagă frumos.

-Atunci?

- Nu e comercial

- Spune-mi de ce crezi asta.

- Mai întâi de toate, n-are nicio scenă erotică şi apoi nu există nicio scenă de violenţă.

- Cum să nu? protestă ea. Dar agresiunile emoţionale suportate de către familie? Respingerea acelor oameni din cauza culorii pielii lor de către vecinii lor care chipurile sunt nişte oameni cu vederi largi? Si fanatismul cu care trebuie să se confrunte copilul la şcoală? Secvenţa în care nu reuşeşte să ajungă la echipa de baschet a colegiului şi unde i se spune în

derâdere “Harlem Globe-Trotter”? Toate aceste scene sunt extrem de dureroase.

- Da, pentru câteva persoane cu inima sensibilă, dar te rog să mă crezi că nimeni n-ar citi până la capăt acest scenariu la Los Angeles.

- Cum o să-l modifici ca să-l faci vandabil? insistă Laura.

- Pentru început, l-aş rupe în bucăţi!

Ea nu-i luă în seamă comentariul ironic.

- E evident că ar trebui să-l refaci, dar lucrând la serialul “Bărbatul cu pumnal” ai căpătat o experienţă preţioasă în domeniul filmului comercial. In plus, nu uita că eşti un nume. N-o să fii tratat ca un oarecare în studiouri.

- Hmm ...

Părea să fie pe jumătate convins. Mai stătu câteva clipe pe gânduri. Faţa i se lumină de un zâmbet.

- In orice caz, am descoperit câteva pasaje care pot fi salvate.

Laura fu cuprinsă de o senzaţie de bucurie intensă. Se agăţă de
gâtul lui şi-l sărută apăsat pe gură.

- Dă-i drumul, îl îndemnă ea, şi o să salvezi lumea.

- N-am vrut să păstrez copilul.

Laura încasă lovitura uitându-se în ochii Sandrei Miller, care stătea de partea cealaltă a mesei, în cămăruţa care-i servea Laurei drept birou. Bebeluşul Sandrei se agita pe genunchii ei aplecat înainte şi încercând să apuce un capsator. Sandra zâmbi cu un aer speriat. Părea mult mai tânără decât cei şaptesprezece ani ai ei şi pentru o clipă Laurei îi veni să

plângă.

Se abţinu însă. Lângă ea stătea Susan Trevor, ziarista trimisă de Julianne, care o silea să se concentreze mai mult decât de obicei.

- Eşti sigură că nu e o păcăleală? o întrebă Laura pe un ton rece.

- Da? E întâi aprilie? o întrebă Sandra cu un aer prostesc.

Laura suspină.

- Da. Deci nu e vorba de o glumă. Vrei să vorbeşti despre cum s-a întâmplat?

- Nu ştiu.

Sandra dădu din umeri.

- Dumneavoastră eraţi în vacanţă şi Denis m-a convins să merg la un medic.

- Aşadar, a fost ideea iubitului tău?

- Da, dar cred că a avut dreptate. Nu reuşesc să mă descurc nici cu un singur copil şi el nu mă ajută absolut deloc.

- Iar tu cum te simţi?

- M-a durut puţin, dar doctorul zice că o să mă fac bine.

Laura se uită într-un dosar.

- De ce n-ai anunţat-o pe doamna Springs?

- N-o cunoşteam prea bine. Nu vă bucuraţi, doamnă Brodie? Mi-aţi spus că trebuie să-mi asum nişte responsabilităţi. Al doilea copil ar fi însemnat un cec mai mare ca alocaţie, dar Denis m-a convins.

- Dar am discutat despre un eventual avort ultima oară când ne-am văzut şi tu te-ai opus.

- Nu-l cunoaşteţi pe Denis ... Vorbeşte atât de

frumos! Am crezut că o să fiţi de acord, spuse Sandra ca să se justifice.

- Ce mi-ar plăcea, ar fi să-ţi iei soarta în propriile mâini, suspină Laura. Nu trebuie să-l mai asculţi pe Denis. Nu se rezolvă totul printr-un avort. Mă rog, sper că ai luat o hotărâre bună. Ţi-ai pregătit bugetul pentru săptămâna asta?

Sanda îi întinse un carnet. Spre deosebire de celelalte fete de care se ocupa Laura, Sandra îşi folosea banii în mod cumpătat, fără să-i cheltuie pe farduri sau discuri. în timp ce analiza socotelile Sandrei, Laura se simţea uşor vinovată că o abandonase. Degeaba încerca să gândească logic. Tot nu reuşea să-şi învingă neliniştea.

De fapt, începea să devină conştientă de o mulţime de lucruri. Se cam săturase până peste cap de biroul minuscul situat într-un cartier mizer din Brooklyn. Dorea să se întoarcă în California, lângă Seth. îi era dor de soare, de vila lui frumoasă, de plajă, de miresmele canionului şi de restaurantele bune ...

Laura îşi spuse că faptul că se îndrăgostise de Seth era curată nebunie.

- Scuză-mă ...

Laura se uitase spre Susan. Sandra ieşise din încăpere.

- Ce este?

- Nu înţeleg reţinerile tale în legătură cu întreruperea sarcinii. Eu una consider că fata aceea are perfectă dreptate. O a doua naştere în situaţia ei s-ar fi dovedit a fi un adevărat dezastru.

Laura se ridică în picioare şi închise dosarul cu un

zgomot sec.

- Părerea mea despre acest subiect n-are nimic de-a face cu reportajul pe care-l faci. Se face şi avort, discut despre el cu persoanele de care mă ocup aici şi cred că e benefic atunci când e folosit în cunoştinţă de cauză, ceea ce se întâmplă destul de rar aici.

- Ce ai face dacă Rita ar rămână însărcinată? Ce discutăm acum rămâne bineînţeles între noi.

- Eu? Aş omorî-o cu mâna mea! spuse Laura, după care izbucni în râs. Nu, îndrăznesc să sper că va hotărî ea când să facă acest pas. Până acum, Rita nu mi-a făcut multe probleme. E un copil foarte cuminte. De altfel, şi Sandra Miller e la fel, doar că mintea ei e uşor înceţoşată.

- Evident ...

Susan îşi strânse aparatul de fotografiat şi o însoţi pe Laura până afară.

-Te deranjează dacă o să vin şi mâine? Am început să întrevăd ce potenţial are acest articol.

- Deloc, dar pune-ţi nişte pantofi cu tocul jos. Marţea e zi de vizite.

Atunci când Susan îi propusese Laurei s-o ia cu maşina ei, acceptă bucuroasă. Era frig şi ideea de a lua metroul n-o prea încânta.

- Mi-a spus Julianne Robinson că săptămâna trecută ai fost la Los Angeles, aduse vorba Susan.

- Aşa este.

- Imi place grozav sudul Californiei, îi mărturisi Susan. Stii că nu e prea bine ca un newyorkez să spună aşa ceva.

- Sunt absolut de acord cu tine.

Se întrebă însă dacă s-ar mai fi dat în vânt după California dacă n-ar fi existat Seth.

- La facultate împărţeam un apartament cu o prietenă din Santa Cruz, continuă Susan, şi i-am făcut o vizită sau două, în apropiere de Big Sur. Ai fost pe acolo?

- Nu.

- Data viitoare să nu ratezi zona aceea. E superbă.

"Dacă va mai exista o dată viitoare", îşi spuse în sinea ei Laura. Apoi se supără pe ea pentru că gândea atât de negativ. Totuşi, era obligată să recunoască faptul că Seth n-o sunase nici măcar o singură dată. Cariera şi starletele lui îi ocupau probabil tot timpul. Era convinsă că nu regretă lipsa vocii conştiinţei lui întruchipată de Laura.

Cu toate astea, şederea ei acolo decursese foarte bine. Laura învăţase să conducă Porsche pe drumurile pustii de ţară. Intr-o dimineaţă, jucaseră mingea cu Barney, care-i antrenase într-o cursă frenetică printre tufişurile care înconjurau casa. Timp de o oră, Seth se chinuise să scoată scaieţii din părul des al Laurei. Altă dată se duseseră pe plajă ca să încerce zmeul. Aripile acestuia vopsite în culorile curcubeului se înălţaseră pe cerul albastru şi alergaseră după el până li se tăiase răsuflarea, după care se prăbuşiseră pe nisip. Laura se plânsese că anii care trecuseră îi slăbiseră forţele. Seth o ironizase şi o luase în braţe. Se rostogoliseră pe pietriş râzând, ca doi adolescenţi îndrăgostiţi lulea, fără să le pese de cei câţiva turişti de lângă ei.

Dar de fapt Seth n-avea nevoie de Laura. El putea foarte bine să se distreze doar cu Barney, să-şi conducă

maşina de lux şi să se bucure de plăcerile vieţii fără s-o mai aştepte pe ea. Atunci când se despărţiseră la aeroport, el îi interzisese să-l sune. “Te sun eu pe tine, altfel te-ar costa prea scump”, pretextase el. Si acum, el nu dădea niciun semn de viaţă.

- Locuiesc acolo, lângă gura de incendiu, îi spuse Laura Susanei. îţi mulţumesc că m-ai condus acasă.

- Nu m-a deranjat deloc, o asigură Susan. Trec şi mâine dimineaţă să te iau?

- Nu, nu e în drumul tău şi o să ai bătăi de cap cu circulaţia. Să ne întâlnim la birou.

- Bine. Bună seara.

Laura trânti portiera şi-i făcu cu mâna Susanei.

Rita stătea pe scaun în bucătărie, bălăngănindu-şi picioarele şi cu telefonul lipit de ureche.

- Nu! strigă ea în receptor.

Laura îi făcu semn cu mâna şi-şi agăţă jacheta în dulapul din coridor. Apoi, ca să nu întrerupă conversaţia Ritei, încercă s-o facă să coboare de pe taburet comunicând cu ea prin semne. Rita n-o luă în seamă, studiindu-şi cu atenţie unul din picioare, care avea unghiile vopsite într-o culoare ţipătoare şi pe care şi-l adusese la nivelul coapsei.

- Ce înţelegi prin gras? Chiar e obez sau e doar dolofan?

Laura împinse picioarele Ritei ca să poată ajunge la sertarul cu
tacâmuri. Ca de obicei, acesta era înţepenit. Rita îşi duse genunchii
la bărbie.

- Mai bine l-ai uita, comentă ea jucându-se cu unul

din cercei. Stii care-mi place mie cu adevărat? Tipul acela care a murit, Jim Morisson. Cânta împreună cu o trupă care se numea “The Doors”. Cine ţi-a zis asta? Becky LoCaffio? Nu mai pot s-o sufăr. Stai puţin. Laura tocmai scoate nişte mâncare din frigider ... ceva cu linte. Mamă, Courtney spune că lintea n-are niciun gust.

- N-are nicio importanţă, ea oricum nu e invitată azi la masă, răspunse Laura în timp ce începea să pregătească o salată.

- Bine, mai bine închid, suspină Rita. In curând stăm la masă. Apoi sări de pe masă şi se repezi spre Laura.

- Stii, a fost o emisune specială pe MTV cu “Monkees” şi Courtney zice că Mickey Dolenz s-a făcut obez.

- Pe măsură ce îmbătrâneşti arăţi din ce în ce mai rău.

- Ţi aduci aminte de Jim Morisson?

- Da, a murit. E mai bine să pui ceva grăsime pe tine, nu?

- Becky LoCaffio zice că n-a murit, spuse Rita punând şerveţele de hârtie pe farfurii. Cică ar trăi în sudul Franţei. Dar Becky spune numai aiureli. Ai muncit cu spor astăzi?

- Aşa şi aşa.

In general, Laura evita s-o plictisească pe Rita cu problemele ei.

- Te înţelegi bine cu ziarista?

- Da. Susan e o femeie foarte simpatică.

- I-ai pomenit ceva despre Seth?

- Sigur că nu!

Laura tăia salata verde cu o energie sporită. Când

era singură, îi era greu deja să nu se gândească la Seth, dar când era cu Rita, nu trebuia să mai aibă asemenea preocupări.

- Pun pariu că ar fi fost impresionată şi ar fi scris ceva despre asta în articolul ei.

- Rita! Reportajul n-are drept temă subiecte atât de neserioase.
Povesteşte-mi mai bine ce ai mai făcut la şcoală.

- Ca de obicei. Crezi că Seth o să sune diseară?

- Nu, dacă o să stai tot timpul agăţată de receptor.

Rita luă două pahare din dulap.

- îţi jur că pentru seara asta am terminat. Sper că Seth o să se gândească la noi.

- Si eu sper, nu se putu abţine să răspundă Laura.

Privirea ei o întâlni pe cea a Ritei pentru câteva secunde, apoi Laura întoarse capul. Reuşea să ascundă mare parte din supărările ei faţă de Rita, cu excepţia unora. De exemplu, Seth.

Rita se apropie de mama ei şi o prinse cu mâinile de talie.

- O să vezi, mamă, în curând o să dea un semn de viaţă. E un tip de treabă.

- Eşti drăguţă, scumpa mea, şopti Laura cu lacrimi în ochi.

Rita o enerva uneori. Nu era întotdeauna un copil ascultător, dar cu toate astea Laura dorea tuturor mamelor să aibă o fată ca a ei.

Capitolul 9

- Eşti în oraş acum?

- Mai stau câteva ore, răspunse Andrew. Aveam nişte probleme de rezolvat la Los Angeles şi am terminat mai devreme decât mă aşteptam. M-am gândit că am putea să luăm masa de prânz împreună, înainte să iau avionul înapoi spre Boston. Stiu că e cam din scurt, dar ...

- Nu face nimic, spuse Seth oprind maşina de scris. Incă n-am mâncat. Unde eşti?

- La “Best Western” în vestul Hollywoodului. Stii unde e?

- Da. E la câteva minute de mine.

- Câte, adică?

Seth izbucni în râs. Numai Andrew avea pretenţia la răspunsuri atât de exacte.

- Dacă nu ajung într-o jumătate de oră, lasă-te păgubaş.

- O jumătate de oră? repetă Andrew. Ce-ar fi să ne potrivim ceasurile?

- Numără doar secundele, Andrew.

Inchise telefonul şi aruncă o privire fugară foilor de hârtie întinse pe masă. Telefonul lui Andrew sosise tocmai la ţanc. Chiar simţea nevoia de o pauză. Apoi scutură din cap, încercând să revină la realitate. Seth nu mai ştia ce oră e şi în ce zi se află. Avea mintea confuză. Puţin aer curat îi va umple din nou bateriile.

Tocmai ajunsese în pragul uşii, când observă că nu-şi pusese pantofii. Barney veni spre el ţopăind şi-i mirosi picioarele.

-îmi pare rău amice, şopti Seth câinelui, dându-i o palmă uşoară la fund, ca să-l trimită înapoi în curte.

în ultimele zile, Seth nu mai avusese timp să se ocupe de doberman. Barney acceptase acest compromis deocamdată, dar cu siguranţă în curând îşi va manifesta proasta dispoziţie.

-Ai noroc că nu uit să-ţi dau să mănânci! exclamă Seth.

De când plecase Laura, şi el sărise peste câteva mese. Intră repede în casă ca să-şi pună sandalele şi aruncă o privire imaginii lui din oglinda din baie. De când îl părăsise Laura, nici măcar nu se răsese. Spera ca Andrew să nu-l judece greşit. Dar şi el purta barbă în studenţie.

O briză uşoară şi caldă adia în Porsche, care rula cu toate geamurile deschise. Fascinat, Seth privea peisajul din jurul lui ca şi când nu l-ar mai fi văzut niciodată înainte. Lumea exista în continuare, populată cu oameni precum Darla Dupree, Zeke Montgomery şi toţi ceilalţi neisprăviţi care socoteau că "Bărbatul cu pumnal" avea vreo importanţă. Din fericire, echilibrul era restabilit prin persoane ca Andrew şi Laura. Primul îl trezea cu spiritul lui ironic şi strălucit, iar a doua îi amintea că are o inimă şi un suflet.

Laura va fi mândră de el atunci când îi va povesti ce făcuse între timp. încercase s-o sune, dar telefonul suna ocupat. Si-o imaginase imediat pe Rita agăţată de telefon. Doamne! Ce mori stricate erau adolescentele! De mai multe ori fusese prea adâncit în hârţoagele lui ca să mai ţină cont de diferenţa de fus orar. Era prea târziu ca să dea de Laura. Trebuia neapărat s-o contacteze în cel mai scurt timp. în seara asta, îşi propuse el.

Făcu drumul până la hotelul lui Andrew în douăzeci de minute.

Când ajunse în faţa recepţionerului, se aplecă peste pupitrul acestuia.

- Am întâlnire cu cineva care s-a cazat la dumneavoastră: Andrew Collins. Doctorul Andrew Collins, adăugă Seth ca să se amuze.

Se întreba dacă Andrew îi spusese funcţionarului ce profesie avea. Acesta se uită în registru, dădu din cap şi formă numărul camerei lui Andrew.

- Sunteţi aşteptat, domnule ... ăă ... doctore Collins.

Seth zâmbi. Abia închise telefonul recepţionerul, că Andrew îşi şi făcuse apariţia în hol. Purta nişte pantaloni din pânză kaki, o cămaşă albă proaspăt călcată şi semăna perfect cu un profesor universitar.

- Seth! Ai venit mai devreme! Ce bine!

Işi strânseră mâna cu emoţie.

- Ce mai faci, amice? De ce nu m-ai anunţat că vii?

- A fost o chestie petrecută în ultimul minut şi am fost tot timpul contra cronometru. Am aterizat aici ieri după-amiază, m-am întâlnit cu un coleg la cină, am stabilit o întâlnire pentru azi-dimineaţă şi mă urc în avion din nou peste două ore şi jumătate.

- Mă bucur că m-ai sunat. Unde propui să mergem? La McDonald’s?

- Restaurantul hotelului e foarte bun şi mai câştigăm şi timp pe deasupra. Au licenţă pentru consumul de alcool?

- Da.

- Atunci e bine.

Comandară hamburgheri şi două beri. In timp ce aşteptau să fie serviţi, Seth îşi frecă obrazul şi zâmbi când auzi fâşâitul bărbii lui, pe care de altfel avea de gând să şi-o radă. In ceea ce-l privea pe Andrew, faţa lui fără păr îi

dădea un aspect şi mai clasic. Acum încărunţise pe la tâmple şi tunsoarea destul de scurtă îi oferea o înfăţişare respectabilă.

- Ia spune, domnule doctor Collins, ce te aduce în colţul ăsta de
lume?

- Dar de când îmi zici “domnule doctor”? protestă Andrew. Auzindu-te, am impresia că ar trebui să port un stetoscop agăţat de gât.

- E din cauză că mă impresionezi. Aduci cu un profesor celebru de la universitatea Amherst căruia îi dă mâna să facă şase mii de kilometri în două zile pentru a participa la nişte conferinţe.

- Cred că şi tu călătoreşti destul de mult.

Seth clătină din cap.

- Te înşeli. Din când în când sunt trimis la locul filmărilor ca să refac o scenă, în general în Mexic, unde costurile de producţie sunt mai ieftine. Atunci când merg la New York, o fac pentru propria mea plăcere.

Se gândi la Laura, a cărei prezenţă îi lipsea teribil. Cât n-ar fi dat să poată merge la ea! îşi propuse s-o vadă imediat ce va avea să-i arate ceva mai de doamne ajută.

Chelneriţa puse pe masă două halbe de bere şi Seth o ridică pe a lui.

- Să bem pentru cât mai multe călătorii în California.

Andrew zâmbi.

- Ca să-ţi spun sincer, nu-mi doresc aşa ceva, mai ales dacă sunt organizate în stilul în care am avut parte în ultimele două zile. Sunt sleit de puteri. Am fost nevoit să anulez nişte cursuri şi am vorbit mai mult limba spaniolă în ultimele douăzeci şi patru de ore decât în patru ani de

studiere a limbilor străine la Universitatea Columbia.

- Exagerezi, protestă Seth. Stiu că unii americani consideră California de Sud o ţară străină, însă cei mai mulţi dintre noi vorbim aici americana.

- Nu e şi cazul oamenilor cu care am stat eu de vorbă.

- Erau emigranţi mexicani? întrebă Seth.

- Nu, salvadorieni. Fac nişte lucrări de cercetare despre El
Salvador şi am fost pus în contact cu nişte refugiaţi care trăiesc aici.

Li se aduseră hamburgherii şi Seth îşi puse pe ei mult ketchup

- Scrii altă carte?

- S-ar putea, răspunse Andrew laconic.

- Atunci când o să apară, o să mă asigur că prietenii mei au s-o cumpere.

- Nu te sfătuiesc să faci ceva în sensul ăsta. Rişti ca aceştia să nu-ţi mai rămână prieteni pentru multă vreme. Sunt convins că lucrarea mea nu va face parte din lista de best-selleruri a ziarului *NewYork Times* şi de altfel nici nu sunt interesat să apar în ea.

- Spune-mi, Andrew, îndrăzni Seth, chiar sunt curios ... Când scrii genul ăsta de literatură încerci să fii obiectiv sau te năpusteşti asupra ţintei respective mânat de intuiţia ta pe care o crezi dură ca oţelul?

Andrew reflectă îndelung.

- Procedez astfel încât să-mi impun părerile personale cu orice preţ, dar mereu sub aparenţa obiectivităţii, îi mărturisi în cele din urmă Andrew. Bineînţeles, sunt convins că gândirea mea reflectă realitatea şi că e bazată pe o analiză exactă a situaţiei; dar trebuie să recunosc că

uneori sunt destul de fățarnic.

- Ca în ‘72? întrebă Seth. De fapt, ce se întâmplă în Salvador? Eu unul mă simt cam dezorientat de toate crizele astea prin care trece lumea.

- Da, ele există, recunoscu Andrew. In ‘72 eram mai preocupat de Asia de Sud-Est decât de America Centrală, dar punctul meu de vedere a rămas aproape neschimbat. Sunt pentru păstrarea conceptelor “Un om, un vot”, “Puterea Poporului”. “Daţi pământul celor care-l muncesc” etc.

- Odată ce ai împărtăşit idealurile revoluţionare e greu să mai renunţi la ele, trase concluzia Seth.

In ciuda ţinutei sale la patru ace, postului demn de invidiat dintr-o universitate la modă şi propriile ambiţii, Andrew nu părea să se fi vândut sistemului. Seth îşi dorea din toată inima să fie aşa. Andrew presimţea şi el că urma să aibă o schimbare profundă în conştiinţa de sine a lui Seth.

- Vorbeşte-mi şi mie puţin despre tine. Pari a fi în plină formă.

- Serios? se hlizi Seth.

îşi tăie o bucată mare din hamburgher. Astăzi, mâncarea avea pentru el un gust delicios. Oare când mâncase ultima oară? Un măr azi-dimineaţă şi cafea, multă cafea. De trei zile, nu mai bea altceva.

- Lucrezi la un nou film?

- Da, de fapt, nu prea. Refac un scenariu mai vechi de existenţa căruia uitasem şi simt că parcă m-aş regăsi pe mine însumi. Rareori am fost atât de entuziasmat de un proiect.

- E vorba despre un nou episod din “Bărbatul cu

pumnal”?

- Deloc. Ba dimpotrivă. Acest scenariu înseamnă foarte mult pentru mine, Andrew. în el este vorba despre rasismul din anii optzeci. E o poveste simplă, omenească. Poate o să-ţi par cam arogant, dar sunt destul de mulţumit de ce a ieşit.

- Se simte că lucrezi la ceva care te pasionează, observă Andrew.

- Mă afund în povestea asta, mă las înghiţit de ea şi mă distrez la nebunie, exclamă Seth, nemaireuşind să-şi stăpânească entuziasmul. Dacă o să fie văzut vreodată pe ecran ...

- Cum adică “dacă”? Acum ai devenit celebru la Hollywood şi nimic nu te poate împiedica să îţi impui o creaţie la care ţii foarte mult.

- Aici te înşeli. Dar ştii ce? Puţin îmi pasă. Important e să reuşesc să scriu povestea aşa cum o simt eu. în caz contrar, o să-mi pierd respectul faţă de mine însumi.

Andrew începu să se legene cu scaunul de sub el. Pe buze îi apăru un zâmbet.

- Pentru cine faci toate astea?

- Pentru Laura, răspunse Seth fără să stea pe gânduri.

Apoi făcu ochii mari de uimire.

- Cum ai ghicit?

- N-a fost prea greu. Pari a fi un tip cuprins de chinurile iubirii. Te cunosc de multă vreme, aşa că am căutat muza care te inspiră.

Sorbi puţină bere.

-Vorbeşte-mi despre ea, Seth. Cine e această Laura? Vreo starletă de la Hollywood?

Seth aproape se înecă în timp ce înghiţea o frunză de

salată.

- Nu, fraierule, Laura Brodie.

Fu rândul lui Andrew să fie surprins.

- Laura Brodie? De la *Dream?*

- Evident. A făcut minuni cu mine, mi-a insuflat curajul de a întoarce spatele personajelor mele psihopate. Andrew ... a fost nemaipomenit că ne-am întâlnit cu toţii acum o lună.

Andrew clătină din cap.

- Sunt îngrijorat în privinţa lui Troy, dar îmi pare bine că a venit la aniversarea revistei. Cât despre Julianne, ea o să mă uimească întotdeauna.

-Ai uitat-o pe Kimberly. N-aş fi crezut niciodată că o femeie de treizeci şi cinci de ani poate părea atât de dulce.

- Dulce e termenul potrivit pentru ea, spuse Andrew pe un ton plin de dispreţ.

- Stiu că voi doi nu vă puteţi suferi, dar ar fi mai bine să laşi deoparte vechile reproşuri, amice. Kim s-a descurcat extraordinar în viaţă. Frecventează cercurile puterii, ia prânzul cu senatori şi munceşte pe brânci având totuşi mereu aerul că parcă ar fi ieşit dintr-un salon de frumuseţe în urmă cu câteva minute.

Andrew înălţă din umeri.

-Aşa e, mereu s-a priceput să păstreze aparenţele.

- Mai are şi alte calităţi, dacă ai binevoi să ţi le aminteşti.

- Ai dreptate, se descurcă mai bine decât mi-aş fi imaginat, recunoscu Andrew cu părere de rău.

- Si e una din cele mai frumoase femei pe care le-am întâlnit vreodată.

- Dacă eşti îndrăgostit lulea de Laura, de ce eşti atât de sensibil la farmecele lui Kimberly? îl întrebă Andrew cu un aer posac.

- Kim e superbă, dar Laura e magnifică, spuse Seth cu calm.

Apoi, doar la pomenirea numelui Laurei, faţa îi fu luminată de un
zâmbet.

- Ea crede în mine, Andrew, e sigură că sunt în stare să scriu toate genurile şi a reuşit să mă convingă şi pe mine.

- Mă bucur grozav pentru voi doi.

Andrew făcu o pauză.

-Asta înseamnă că renunţi la toate starletele de la Hollywood? îl întrebă el cu o sclipire maliţioasă în ochi.

- E foarte posibil, mărturisi Seth. Vedeta ultimului spanac la care am colaborat m-a invitat aseară la cină şi am refuzat-o. După părerea ta, ce înseamnă faptul că prefer să stau în birou şi să lucrez, în loc să ies cu o femeie frumoasă?

- înseamnă că eşti îndrăgostit. De ce nu mi-ai trimis-o mie pe tânăra aceea drăguţă? Sunt sigur că mie mi-ar fi făcut plăcere să mă aflu în compania ei.

- Neştiind că eşti în Los Angeles, nu puteam să-ţi fac acest serviciu. în plus, oricum ... sunt convins că Darla nu e genul tău. Degeaba e superbă, pentru că n-ai fi putut s-o suporţi mai mult de trei secunde. Tu ai căutat mereu fete inteligente.

- Aşa este, dar simt nevoia din când în când să verific dacă nu cumva mi s-au schimbat gusturile.

Se uită la ceas şi suspină.

- Nu-mi place deloc să alerg după ce am mâncat, dar am un avion de luat.

-Asta înseamnă să fii un tip celebru, glumi Seth ducând mâna la buzunar. Dă-mi voie să achit eu nota. Mă simt vinovat că nu m-am ocupat de tine în timpul şederii aici.

- Nu trebuie, Seth. Toată călătoria îmi este plătită de instituţia care-mi finanţează cercetările şi factura asta se va adăuga celorlalte.

- Iată o firmă generoasă, observă Seth.

In lumea filmului acest sistem era unul obişnuit, dar îşi imagina că în mediul universitar lucrurile stăteau cu totul altfel.

- N-am de ce mă plânge, recunoscu Andrew. Sunt foarte bine tratat, dar tare mi-e teamă că aşa-zisele mele păreri obiective să nu-mi joace o festă. Nu mi-ar plăcea să ajung şomer.

- Siguranţa locului de muncă nu e totul în viaţă, îi răspunse Seth.

Pentru prima oară de când îşi câştiga pâinea scriind scenarii,
lucra la un proiect care risca să nu-i aducă nimic, în afară de laude prefăcute şi refuzuri politicoase. N-avea nicio importanţă. Pentru el, era esenţial să câştige respectul Laurei şi chiar dacă aceasta era singura lui răsplată, îi va fi pe vecie recunoscător pentru asta.

Un telefon care sună în toiul nopţii poate speria pe oricine şi Laura nu făcea excepţie de la regulă. Clipi din ochi, se sprijini într-un cot şi văzu după acele fosforescente ale ceasului că era ora două şi jumătate.

-Alo? şopti ea cu o voce dogită.

- Laura? Te-am trezit?

Seth ... Fu cuprinsă de un val de emoţii, dintre care sentimentul de uşurare era cel mai puternic.

- Bineînţeles, îi răspunse ea, ştii ce oră este?

- Da, da, exclamă el cu o voce puternică în care nu se observa niciun pic de vinovăţie. Si aici e destul de târziu, dar în ultima vreme am avut de lucru până peste cap. De altfel, din cauza ta am ajuns să fac asta şi din acest motiv te ador.

- Cum ai zis?

- Ascultă, îmi petrec zilele şi nopţile refăcând "Bariera". îţi aminteşti de acel scenariu? De fapt, n-a mai rămas practic nimic din el. Am păstrat totuşi scena cu meciul de baschet ...

Laura auzi un foşnet de hârtii.

- Si pe cea cu şedinţa coproprietarilor, pe care am transformat-o în ...

- Seth ...

Bucuria de a-l auzi fu înlocuită de furie.

- Chiar crezi că am chef să analizez scenariul tău în clipa asta?

-Ăăă ... poate că nu.

- Bravo!

- Scuză-mă că nu te-am sunat mai devreme, dar am fost ocupat tot timpul cu scenariul. Am crezut că te interesează ce fac.

- Evident, la o oră decentă.

- Vrei să te sun mai târziu?

- N-are rost. M-am trezit deja. Si până la urmă ce se petrece în scena aceea cu coproprietarii?

Seth izbucni în râs.

- Toate astea se întâmplă din cauza ta, se plânse el. Locuieşti prea departe de mine.

-Asta cam aşa este.

- De ce nu te întorci aici?

Pe buzele Laurei rătăci un zâmbet ezitant. Lui Seth îi era chiar dor de ea, sau voia doar un punct de vedere critic din partea ei referitor la scenariu?

- Seth ... Ai fi putut să mă suni mai devreme.

- îmi era tare dor de tine, spuse el pe un ton stăruitor.

- Si mie de tine.

-Atunci, te aştept.

- Seth, nu pot să apar şi să dispar de la serviciu de fiecare dată când am chef. De exemplu, atunci când m-am întors de la tine, am
găsit-o pe una din fetele de care mă ocup într-o stare groaznică.

- Povesteşte-mi.

Laura suspină adânc. In după-amiaza aceea se dusese la Sandra, adolescenta care cedase nervos din cauza disperării. Dennis pretinsese că glumise atunci când o sfătuise să avorteze, îi explică Sandra printre lacrimi. Acum nici nu mai voia să audă despre o femeie care se lepădase de copilul ei. Laura îi spusese imediat că totuşi Dennis nu se ocupase niciodată nici de primul copil şi că doar căuta un pretext ca să-şi recapete libertatea. Laura considera că Sandra s-ar fi descurcat mult mai bine fără Dennis, dar nu era în stare s-o convingă pe Sandra că avea dreptate într-un asemenea moment.

In seara aceea era prea târziu ca să intre în amănunte cu Seth. Laura se simţea obosită. Măcar dacă Seth ar fi putut să-i aducă puţină alinare prin simpla lui prezenţă...

Si acum se confrunta cu inutilitatea de a avea o relaţie cu un bărbat care trăia la capătul celălalt al Statelor Unite.

- Laura, mai eşti pe fir?

- Da, da ... e vorba doar despre o fată care trece printr-o criză şi mă simt complet neputincioasă.

Seth rămase tăcut vreme de câteva secunde.

- Uite ce este ... tu stai pe loc, o să vin eu la tine.

- Poftim?

- Ai o maşină de scris?

- Nu, e defectă.

- N-are importanţă. O s-o aduc pe a mea. Sosesc mâine sau poimâine.

- Atât de repede?

- Da, doamnă. Nu mai pot să trăiesc fără tine.

- Oh, Seth ... cum nu mi-ai dat niciun semn de viaţă am crezut că...

- Că nu te iubesc? Laura, ce e cu tine? Până acum ai avut foarte multă încredere în mine.

- Ei bine, te-ai înşelat.

-Am înţeles. Ascultă-mă ... te ador.

Laura avu impresia că-i stă inima în loc. Fu cuprinsă de un fel de ameţeală.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă Seth. Ai adormit iar?

- Nu, Seth, dar am crezut că n-am auzit bine.

- Stai liniştită! O să-ţi repet în curând aceste cuvinte prin viu grai.

“Si eu te iubesc”, îşi spuse Laura în sinea ei, nereuşind să
pronunţe cuvintele cu voce tare. Apoi însă fu din nou cuprinsă de îndoieli. Poate că Seth avea nevoie doar de un punct de vedere critic referitor la manuscrisul lui?

Faptul că urca într-un avion cu atâta uşurinţă nu însemna decât că era bogat.

- Vorbeşte-mi despre ultimul episod din serialul "Bărbatul cu pumnal".

-Filmarea începe săptămâna viitoare. Sper că nu vor avea nevoie de serviciile mele ca să refac nişte scene idioate. Dacă nu te deranjează, o să-i dau numărul tău de telefon lui Zeke sau poate o să i-l las pe cel de la salvare. Aşa o să înveţe să se descurce de unul singur. Ah, uitasem să-ţi spun ceva. Refuz să dorm pe canapeaua din sufragerie. Te sărut, draga mea.

- Si eu te sărut.

El închise telefonul.

A doua zi după-amiază, Laura îşi termină treaba la birou în jurul orei şase. Chiar înainte să plece, Susan îi dăduse un exemplar din articolul pe care-l redactase pentru *Dream.*

-Aştept comentarii, spuse ea.

- O să te sun imediat ce-l citesc, îi promise Laura.

Când ajunse pe coridorul care ducea spre apartamentul ei, în aer mirosea a "chili cu carne". Strâmbă din nas, suspină şi deschise uşa.
Când auzi vocea Ritei, se aştepta s-o găsească pe fiica ei lipită de telefon, ca de obicei. De data asta însă, îi descoperi pe Seth şi pe Rita instalaţi confortabil pe canapea şi cufundaţi într-o discuţie aparent aprinsă.

- Ai sosit deja? exclamă Laura, căreia nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Ise părea că Seth aterizase în camera ei de zi în mod miraculos. Purta un sacou şi nişte pantaloni verzi, asortaţi la o cămaşă de un roşu-aprins şi părea cât se poate de

real. Inainte să apuce să-şi revină, el o strângea deja în braţe.

- Mai încet, şopti Laura râzând, jenată de prezenţa Ritei.

- Nu-i nimic, mamă, o linişti Rita. Si-a dus valiza în camera ta, aşa că acum ştiu totul.

- Câtă indiscreţie! exclamă Laura la adresa lui Seth.

- Ai dreptate, protestă Rita. Ce rost are să-ţi mai complici viaţa? Ai văzut? Si-a adus cu el maşina de scris, cea la care îşi scrie scenariile pentru filme.

- Era şi timpul să te întorci acasă, interveni Seth. Fiica ta e moartă de foame. Dacă mai întârziai puţin, o duceam să mănânce o banana split şi o pizza la restaurantul din colţ.

- Ai auzit, mamă? Banana split!

- Invitaţia mea rămâne valabilă.

Rita o zbughi spre camera ei ca să-şi ia geaca.

- Of, of ... şopti Seth după ce rămase singur cu Laura.

O sărută pe buze cu tandreţe.

- Cum ai făcut de-ai venit aşa de repede? îl întrebă Laura.

- Dragostea mi-a dat aripi.

Ea izbucni în râs şi se ghemui la pieptul lui.

- Hei, porumbeilor, le strigă Rita, lăsaţi sărutările pe mai târziu, am stomacul gol.

- Să mergem, spuse Laura luându-l de mână pe Seth.

Restaurantul era aglomerat şi din difuzoare se auzeau nişte rockuri bubuitoare. Acest lucru îi provocă dureri de cap Laurei, căreia pizza i se păru prea grasă şi prea picantă, dar Rita era în culmea fericirii.

- Păcat că nu m-am întâlnit cu nimeni de la şcoală în

seara asta, spuse ea. O ştii pe Tara Drake? O dată a făcut cunoştinţă aici cu Weird Al Yankovich şi de atunci vorbeşte întruna despre asta.

- Aşa cum faci tu cu Seth, spuse Laura.

- Când mănânc nu vorbesc, pentru că nu pot să deschid gura, îi răspunse Rita râzând.

Când se întoarseră acasă adolescenta insistă să se uite la televizor, dar Laura o trimise în camera ei să-şi facă lecţiile.

- Si eu am de lucru, spuse ea luând în mână un dosar.

- Ce e asta?

- Articolul care urmează să apară despre mine în *Dream*. Ziarista vrea să-mi spun părerea despre subiectul acestuia.

- Eşti foarte solicitată de către noi, conţopiştii, glumi Seth. Mâine, o să fii nevoit să-mi citeşti şi mie capodopera.

Laura zâmbi, îşi scoase pantofii din picioare şi se întinse pe canapea. Set deschise televizorul şi se uită la un meci de basebal.

- Ei, cum e? o întrebă Seth când Laura termină de citit.

- Nu e rău, dar ... nu ştiu ... mă face să par atât de ...

- Angelică? o completă Seth.

- Nu, oarecare. Sunt o biată asistentă socială foarte cuminţică.

- Si asta îţi displace?

- Oh, Seth ...

Ea suspină.

- Mi-am dorit atât de mult să schimb lumea şi acum totul mi se pare lipsit de valoare.

Avea un aer total descumpănit. Seth îi mângâie

stângaci obrazul şi o forţă să se întoarcă spre el.

- De cât timp te simţi aşa?

-Adică epuizată, sfârşită?

El o sărută pe frunte.

- Toată lumea trece prin perioade de descurajare, mai ales în meseria pe care o ai tu. Nu te ajută cu nimic dacă o să faci o criză de culpabilizare.

- S-ar putea să ai dreptate.

-Lasă-i în pace pe ceilalţi, îi şopti el la ureche. Dacă ai salvat unul sau doi oameni, înseamnă că ţi-ai făcut pe deplin datoria.

Ii căută buzele, o sărută îndelung şi o privi drept în ochi.

- La ce oră se culcă Rita?

Laura aruncă o privire spre uşa fiicei sale. Nu se mai vedea lumină sub uşă.

-Avem cale liberă, şopti ea.

Ieşiră din camera de zi în vârful picioarelor. Cum rămaseră singuri în dormitor, Seth îi descheie nasturii de la bluză şi-i atinse rotunjimea sânilor.

- Dumnezeule, ce sexy eşti! exclamă el încântat.

- Nu mi-a mai spus nimeni aşa ceva.

- Inseamnă că eşti înconjurată numai de nişte tâmpiţi, dar asta e în avantajul meu. In felul ăsta, o să te păstrez numai pentru mine.

Se dezbrăcară rapid, după care se întinseră în pat. Seth mângâia trupul Laurei ca şi cum i-l descoperea pentru prima oară. Se jucară şi se provocară, fiecare luând şi dăruind la rândul lui. Palmele alunecară spre curbele senzuale ale Laurei, care fu cuprinsă de un val de senzaţii magice, recreând atmosfera voluptuoasă a

primelor lor îmbrăţişări. Pasiunea se împletea cu prietenia şi tandreţea. Relaxându-se, se lăsară în voia meandrelor plăcerii. La vârsta lor, învăţaseră să nu se mai teamă de fericire, să se bucure de viaţă fără să-şi mai pună întrebări.

- Eşti aici ... şopti ea lipindu-se şi mai tare de el.

Laura se lăsă invadată de valul de extaz care o străbătea din cap până-n picioare. în braţele lui Seth, iubirea devenea reală. Niciodată Laura nu mai cunoscuse clipe atât de intense.

Peste câteva minute, în timp ce se odihneau, fericiţi şi satisfăcuţi, tăcerea fu ruptă de vocea lui Seth.

- Nu numai că eşti o amantă nemaipomenită, dar eşti şi o mamă minunată.

Surprinsă, Laura se ridică în capul oaselor şi se sprijini într-un
cot.

- Ce vrea să zică asta?
- Ţin foarte mult la Rita. E un copil deosebit.
- Mulţumesc.
- Probabil că n-am dreptul să te întreb asta, Laura, şi cred că o să consideri că mă amestec în ceea ce nu mă priveşte, dar ...
- Ce anume?
- Aş vrea să-mi vorbeşti puţin despre tatăl Ritei.

Laura făcu o pauză lungă înainte să-i răspundă.

- Ce anume vrei să ştii?
- Ce fel de om era?
- Era un tip calm, liniştit şi aparent serios ... dar aparenţele au fost înşelătoare, realitatea fiind cu totul alta. Era originar din Virginea de Vest şi vorbea cu un

accent simpatic muntenesc. Studiase literatura la Universitate.

- Era frumos?

Laura zâmbi.

- Da, foarte frumos.

- Ţineai mult la el?

- Normal. Crezi că aş fi făcut un copil cu el dacă lucrurile ar fi stat altfel?

- Ţi-ai fi continuat planul dacă ai fi ştiut că te va părăsi?

- Vezi tu, viaţa e extrem de imprevizibilă. Neil a fost cuprins de
panică.

- Cum ai suportat şocul provocat de plecarea lui?

- Rita mă face fericită. Faptul că eram mamă mă satisfăcea pe deplin.

- Bănuiesc că nu ţi-a fost uşor în viaţa de zi cu zi.

- Evident, dar atunci când un copil ... şi chiar un om matur, are nevoie de tine, problemele se pun în mod total diferit. Eşti forţat să răspunzi prin “prezent”.

-Am înţeles, şopti Seth sărutând-o uşor pe buze.

Capitolul 10

A doua zi dimineaţă, Seth încerca în zadar să mai doarmă în timp ce auzea ecourile unei dispute între Laura şi Rita, care insista să-şi dea cu rimel pe gene înainte să plece la şcoală. Argumentul Laurei cum că acel rimel putea să-i provoace o infecţie la ochi îl amuza foarte tare pe Seth. Nu se pricepea deloc la adolescente, dar era ferm hotărât să înveţe.

Işi amintea cu melancolie de primele lui iubiri cu puştoaice de treisprezece ani care organizau petreceri-surpriză. Atunci când le săruta printr-un colţ întunecos al camerei, avea impresia că fusese foarte îndrăzneţ.

Gândurile lui Seth se întoarseră din nou la Rita. Aseară, când stătuse de vorbă cu ea, copilul acela îl uimise cu vioiciunea de spirit şi inteligenţa lui. Avea păreri extrem de competente referitoare la muzica pop, sistemul şcolar şi chiar politică.

Seth aşteptă ca uşa de la intrare să se închidă în urma celor două, după care se ridică din pat. Cafeaua era caldă încă. Işi turnă o ceaşcă, împinse cu dispreţ cerealele pe care i le pregătise Laura, îşi unse o felie de pâine cu unt peste care turnă din belşug dulceaţă şi umplu un pahar cu suc de portocale.

După ce termină de mâncat, se apucă de lucru.

Bâzâitul maşinii de scris îl stimula într-un mod ciudat. Nu ducea lipsă de nimic: nici personajele, nici intriga, nici încrederea în el. Nu-l deranja nici diferenţa de fus orar, aşa că se cufundă cu plăcere în conceperea acelui scenariu care-l obseda zi şi noapte.

Pe la ora unu, foamea îl mână înapoi în bucătărie. Când deschise frigiderul, descoperi un rest de pastramă

cu linte, pe care-l mâncă rece, ca să nu mai piardă timp. Rita sosi de la şcoală pe la ora patru şi se repezi imediat asupra manuscrisului lui Seth.

- Despre ce e vorba în el? exclamă ea curioasă. I-am spus lui Courtney că o să scrii ceva la noi acasă şi nu m-a crezut. Pregăteşti un nou episod din “Bărbatul cu pumnal”?

- Nu, Rita, răspunse Seth în timp ce-şi fricţiona ceafa amorţită. De data asta este vorba despre un scenariu serios.

- Ah, da?

Dispăru apoi în bucătărie ca să-şi toarne un pahar de lapte şi se întoarse imediat.

- Stii ceva? Ar trebui să joace Emilio Estevez în filmul tău. Am văzut “Patinele lui Jodi” la televizor şi mi s-a părut tare de tot.

- Da, dar el e alb şi filmul meu e despre viaţa unui copil negru.

- Atunci, Todd Bridges, îi propuse Rita. N-a apărut decât zece minute în filmul “în răspăr”, dar nu reuşesc să-l uit în rolul de copil paralizat şi capricios.

Seth zâmbi.

- Nu e deloc o idee rea. De fapt, poate ai calităţile necesare să te ocupi de pregătirea castingurilor.

Rita începu să ţopăie în jurul mesei.

- Serios? Nu râzi de mine? O să discut cu Courtney despre asta. Voiam să deschidem un butic în East Village, dar am auzit că acolo chiriile sunt îngrozitor de mari.

- Dacă te hotărăşti să practici această meserie, ar trebui să te muţi la Los Angeles, observă Seth.

Ea se opri brusc şi se uită fix la el cu ochii ei negri şi pătrunzători, mărginiţi de gene lungi, care în mod sigur n-aveau nevoie să fi rimelaţi. Când întâlni privirea insistentă a Ritei, Seth înţelese exact sensul propriilor lui cuvinte. El îi cerea Ritei nici mai mult nici mai puţin decât să vină să se stabilească împreună cu el la Los Angeles.

Rita pricepuse şi ea perfect implicaţiile propunerii lui Seth. Se trânti pe un scaun, îşi încrucişă picioarele şi-şi trecu mâna prin părul ei des.

- Ce-ar fi să stăm puţin de vorbă, Seth?

- Despre ce?

- Ce se întâmplă între tine şi Laura? Vrei să se mute cu tine sau ceva de genul ăsta?

- Dar tu ce părere ai despre eventualitatea asta?

- Unde ar urma să locuim?

- In casa mea. Am o vilă imensă. Si un câine. Iţi plac animalele?

- Destul de mult ... dar prefer maşinile.

-Atunci când o să fii mare, o să te învăţ s-o conduci pe a mea.

- Super! Dar ... Courtney?

-O să vă petreceţi vacanţele împreună. Ea ar veni în California şi tu te-ai duce la New York.

- Si mama e de acord?

-Nu ştiu. Incă n-am abordat acest subiect, dar mi s-a părut brusc că asta e o idee foarte bună.

Rita se ridică rapid şi se plimbă cu paşi mari prin încăpere, după care se aşează cu fundul pe masă, lăgănându-şi picioarele.

-Mama e foarte ciudată ... s-ar putea ca ei ideea să

nu-i placă. Stii foarte bine că e în stare să te asculte liniştită până la capăt şi să închidă discuţia spunându-ne că nu-şi poate părăsi adolescentele aflate în pericol.

- Mă sperii!

Seth rămase pe gânduri şi trase concluzia că era posibil ca Rita să aibă dreptate. Laura îşi făcea uşor procese de conştiinţă în legătură cu datoria sa faţă de "lume".

- Doar o cunoşti pe mama, continuă Rita. E plină de prejudecăţi. După ce ar ajunge în California, unde oamenii se îmbracă după ultimul răcnet al modei, s-ar putea să se simtă inferioară acestora.

- Ce vrei să spui? Mie îmi place foarte mult cum se îmbracă Laura.

- Serios? Dar ai văzut cum îşi poartă părul?

-Ajunge, Rita! Are un păr superb. Si acum, spune-mi în ce tabără o să te afli? Te-ai hotărât să mă susţii sau mă laşi baltă?

- O să te ajut, Seth, şopti lăsând capul jos.

- Bine, atunci lasă-mă pe mine să acţionez.

Rita se răsuci pe călcâie şi plecă în camera ei. Seth încercă să se apuce din nou de lucru, dar nu mai reuşea să se concentreze. Nu-şi mai găsea locul la gândul că Laura l-ar fi putut refuza. El avea mai multă nevoie de ea decât toate fetele de care se ocupase la un loc. Niciodată până atunci nu-i ceruse unei femei să vină să locuiască împreună cu el şi de aceea era foarte emoţionat.

Atunci când Laura dădu buzna în apartament după aproape cinci ore, scoase un plic roz pe care-l flutură pe sub nasul lui Seth..

- Uite! Kim mi-a trimis o scrisoare.

- Kim Belmont?

Seth se simţea ciudat de uşurat de răgazul care-i fusese acordat.

- Ce spune?

Laura se încruntă uşor în timp ce descifra scrisul graţios al prietenei sale.

- Biata Kim! Pune la punct ultimele detalii ale divorţului.

- Kim se desparte de soţul ei? Eu mi-am imaginat-o mereu ca eroina perfectă din basmul cu zâne care se termină cu “şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi”.

- Nu trebuie să te încrezi în aparenţe.

Laura împături scrisoarea şi şi-o vârî în geantă.

- Are aerul că e tare pe poziţii, dar tare mi-e teamă să nu se prăbuşească atunci când se va termina ce e mai greu. Ce ciudată e viaţa! ... Suntem convinşi că am dobândit fericirea şi aceasta dispare fără să-ţi dai seama ...

- Nu întotdeauna se întâmplă aşa. Uneori, fericirea durează mult.

- Ai dreptate.

Chipul Laurei se lumină de plăcere şi se aruncă în braţele lui Seth.

- Mă bucur tare mult că eşti aici. Cum ţi-ai petrecut ziua?

- Lasă-mă să te ajut să-ţi scoţi haina, îi propuse el făcând să alunece geaca bleumarin de pe umerii Laurei cu un gest de curtoazie neobişnuit la el.

In realitate, se simţea extrem de stingherit.

- Ce s-a întâmplat? Ai spart ceva? îl întrebă Laura

râzând.

-Mamă! Ce mâncăm? o întrebă Rita făcându-şi apariţia în camera de zi.

-Intoarce-te în camera ta şi ai puţintică răbdare, îi ordonă Seth. Eu şi mama ta avem ceva de vorbit.

Rita se uită la el cu un aer năucit, apoi îşi aminti brusc de discuţia
lor.

-Ah, da, bine ...

Se duse imediat în camera ei şi trânti uşa în urma sa.

- De ce totuşi simt la tine o oarecare jenă? îl întrebă Laura. Ce puneţi la cale voi doi?

- Nimic rău, răspunse Seth.

Neliniştea lui începea să se răsfrângă şi asupra Laurei.

- Să auzim! spuse ea cu o voce nerăbdătoare.

- Ţi-ar plăcea să te muţi în California?

Până la urmă o spusese.

- în California? întrebă Laura ca un ecou. Dar ce e în California?

- Eu sunt, prostuţo.

- Tu ... Vrei să te însori cu mine?

Oare de ce părea atât de surprinsă?

- Da, aş dori să trăiesc alături de tine. Rita e de acord. Are intenţia să înveţe să conducă maşina.

- Dar de ce ai întrebat-o mai întâi pe Rita?

- îmi închipuiam că ea o să fie mai greu de convins.

El îi luă mâna şi o duse la buze.

- îţi jur că dragostea noastră va dura mult. Mă simt bine cu tine. Am nevoie de tine, înţelegi?

Ea lăsă ochii în jos şi în camera de zi se lăsă o tăcere adâncă.

- Da, sunt bună pentru tine ... mai degrabă o voce a conştiinţei tale.

- Nu, Laura, ca soarele, ca aerul pe care-l respir. Mă ajuţi să-mi găsesc drumul.

Laura părea foarte tulburată. Se desprinse de el şi privi în altă parte.

- Eşti sigur că nu-ţi sunt necesară numai pentru munca ta?

- Laura ...

El o prinse de umeri şi o forţă să-l privească în ochi.

- Te iubesc, asta nu e de-ajuns?

- Ba da, şopti ea.

- Vrei să-ţi cânt ceva îngrozitor de romantic precum “Ai intrat în inima mea”?

Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi se lipi de el.

- Dacă am fi serioşi, am analiza mai pe îndelete această hotărâre, dar s-o ia dracu’ de raţiune! Tu trezeşti în mine dorinţa de a deveni mai indiferentă la evenimente şi a mă bucura intens de viaţă, Seth. De aceea, răspunsul meu e afirmativ.

- El zâmbi. Ce simplu şi luminos i se părea acum totul!

Laura îl iubea pe Seth şi credea în sinceritatea vorbelor lui, dar nu suflase nicio vorbă despre o anume legătură care, conform formulei consacrate, ar dura “până ce moartea îi va despărţi”. Laura nu era obsedată de legitimitatea relaţiei lor, dar el trebuia să ţină cont de anumite aspecte practice. Dacă relaţia cu Seth se va

dovedi a fi un eşec, ce se va întâmpla cu ea? Ca să-l urmeze, ea ar renunţa acum la tot.

Pe vremea când era mai tânără, Laura nu se preocupa de genul acela de probleme, dar acum avea o fiică în întreţinerea ei. De aceea, îi propuse lui Seth o perioadă de probă în timpul vacanţei de Paşte.

- Iţi admir simţul practic, Laura, observase Seth pe un ton uşor supărat.

Până la urmă fusese de acord cu ea, cu condiţia ca el să rămână în Brooklyn până la plecarea lor. Laura n-avea nimic împotrivă. Astfel, Rita urma să aibă timp să se obişnuiască şi ea cu situaţia nou creată şi în sinea ei Laura se bucura că nu se despărţea de Seth atât de repede.

- Mişto! exclamă Rita în timp ce se dădea jos din taxi.

Exprimase aceeaşi opinie şi la aeroportul John Fitzgerald
Kennedy, în Boeingul care-i ducea în California şi acum, în faţa vilei din Topanga Canyon.

- Cred că sunteţi moarte de oboseală, spuse Seth ocupându-se de bagaje. Faceţi-vă comode cât timp dau fuga până la familia Morgan ca să-l iau pe Barney şi corespondenţa.

- Merg şi eu cu tine, îi propuse imediat Rita. Cine este Barney?

- Câinele meu.

Seth deschise uşa de la intrare şi Rita se năpusti înăuntru.

- Mamă, ia uite ce cameră de zi. E mişto, nu?

- Fiica mea dispune de un vocabular compus dintr-

un singur cuvânt, se plânse Laura.

Călătoria decursese bine, dar se simţea uşor dezorientată, din
cauza diferenţei de fus orar.

- Du-te şi culcă-te puţin, iar eu o s-o iau pe Rita cu mine, îi spuse Seth. O să cumpărăm ceva de mâncare pe drum.

Laura era prea obosită să mai stea la discuţii. Primi cu recunoştinţă propunerile lui Seth şi se prăvăli pe patul din camera ei.

Peste două ore, lătratul vesel al lui Barney o trezi. Merse împleticindu-se spre baie, unde făcu un duş ca să se trezească. Atunci când ajunse în bucătărie, Seth şi cu Rita desfăceau ambalajele proviziilor.

- Acum că ne-am făcut aprovizionarea, spuse Seth, vă invit la restaurant. Trebuie neapărat ca Rita să guste din mâncarea mexicană. Pe drum, o să ne oprim la Melinda. Vreau să-i las un exemplar din “Bariera”, ca să-l citească.

Seth îi explicase Laurei că Melinda era impresara care-l lansase la Hollywood, forţându-l să scrie scene de violenţă. Laura socotea că acea femeie făcuse destui bani pe seama lui Seth, ca să-l mai ajute să plaseze şi “Bariera” , care în noua versiune se dovedea a fi şi mai reuşită.

Bineînţeles că Rita fu fascinată de casa Melindei, care era situată pe plaja Malibu.

Melinda era o femeie între două vârste, cu părul blond-platinat, care mesteca permanent gumă. îi spuse Ritei “scumpa mea” şi-i propuse lui Seth să-i citească scenariul până a doua zi.

- Acorzi o mare importanţă acestei lucrări, nu-i aşa? îl întrebase ea pe Seth. Si nu conţine nici măcar o tăiere?

- Nici măcar una. Ia-ţi inima în dinţi.

- Ce e aia tăiere? întrebase Rita, după ce ajunseseră în maşină.

- O decapitare, îi explicase Seth. Fiecare film din seria "Bărbatul cu pumnal" avea cel puţin una. "Victoria femeilor Ninja" avea două. în industria cinematografică mi-am căpătat faima de a fi unul din cei mai buni tăietori de capete de la Hollywood.

- Ce oribil! şopti Laura strâmbându-se.

- Mie însă nu mi se pare nemaipomenit, strigă Rita. Doamna Tashki, profesoara mea de istorie, spune mereu că trebuie descoperite punctele tari ca să le pui în valoare.

Vorbele Ritei o enervară pe Laura. Ea o suspecta pe Rita că-l aprecia pe Seth din nişte cauze nocive. Pe de altă parte însă, îi era recunoscătoare lui Seth că era plăcut de fiica ei. Din o mulţime de motive, acest fapt simplifica foarte mult lucrurile.

După cină, se întoarseră acasă la Seth şi deschiseră televizorul. Rita observă imediat aparatul video.

- Inchiriezi filme porno? îl întrebă ea.

Seth izbucni în râs.

- Scriu scenarii pentru filme imorale şi asta îmi ajunge cu vârf şi îndesat. Am totuşi ceva interesant să vă arăt.

Vârî o casetă în aparat şi reveni să se aşeze lângă Rita şi Laura pe canapea. Pe ecran apăru genericul emisiunii *"Lumea Actualităţii şi Spectacolului".*

- Chiar suntem obligaţi să vedem asta? protestă Laura.

- Da, răspunseră ceilalţi doi în cor.

-Ai fost nemaipomenită, mamă, trase Rita concluzia, după ce se termină emisiunea.

Laura o privi înduioşată pe fiica ei.

- Eşti sigură?

-Absolut sigură. N-ai spus nimic de care să-ţi fie ruşine.

Laura izbucni în râs, o luă în braţe şi o sărută. Adolescenta se
depărtă de ea bombănind. Rita era stânjenită de manifestările deplasate ale afecţiunii, îşi spuse Laura, părându-i rău uneori că fiica ei avea crize de independenţă.

Vioiciunea adolescentei scădea văzând cu ochii. Acceptă să se ducă la culcare fără să mai facă nazuri. Diferenţa de fus orar începuse să-şi facă efectul. Imediat după plecarea ei, Seth şi Laura se retraseră în camera lor.

- Seth, şopti Laura ghemuindu-se la pieptul lui. Trebuie să stăm de vorbă.

- Te ascult.

- Tu duci o viaţă total diferită de a noastră, mai plăcută şi mai confortabilă ...

- Da, pentru că am mijloacele materiale necesare, pentru tine şi pentru noi trei.

- Dar, Seth ... nu-ţi putem cere să ne întreţii.

El o mângâie pe păr.

- Contul meu din bancă e destul de mare. Aş dori tare mult să ne bucurăm de el împreună.

- Si munca mea?

- Dă-ţi demisia. Tu ai nevoie de o pauză de gândire, Laura, să stăm o vreme departe de problemele de până acum.

- Dar ce se va întâmpla cu adolescentele mele aflate în pragul depresiei?

- Or să supravieţuiască, nu-ţi face griji. Se vor ocupa alţii de ele şi cred că o să fie mai bine aşa. Tu treci printr-o criză şi eşti mai puţin dispusă să apleci urechea la durerile altora ... E o chestie normală. Dă-mi voie să-ţi relatez povestea unei doamne care se numeşte Shirley Stone.

- E o rudă de-a ta? întrebă Laura lăsându-şi zâmbind capul pe pernă.

- Mama. O ador. Stii ce i s-a întâmplat?

- Nu. Spune-mi.

- Născuse trei băieţi şi nu avea serviciu. Pentru femeile din acea generaţie era exclus să poată alege între viaţa activă şi cea de femeie casnică. Mama suporta destul de greu faptul că stătea acasă şi asta se simţea şi în comportamentul ei zilnic. într-o bună dimineaţă ne-a
spus că se săturase ... şi şi-a căutat o slujbă.

- Nu e ceva original.

-A fost angajată ca secretară, continuă Seth atingând o buclă din părul Laurei. Tatăl meu era furios. Salariul mamei ne făcuse să trecem la o categorie de impozit mai mare, aşa că venitul pe care-l aducea acasă era aproape egal cu zero. Dar tata se temea mai ales că vecinii îşi vor închipui că el nu câştigă destui bani ca să-şi întreţină familia. Orgoliul lui Alan Stone era afectat!

- Si ce s-a întâmplat apoi?

- Shirley a refuzat să cedeze. Peste câteva săptămâni, tata se obişnuise cu ideea. Mama se schimbase complet, slăbise cu cinci kilograme, râdea tot timpul şi tata era încântat de situaţie.

Depărtându-se de familie, până la urmă se apropiase de fapt de
ea.

-Foarte interesant, şopti Laura. Dar ce legătură are asta cu mine?

-Nimeni nu-ţi cere să demisionezi pentru totdeauna, Laura, dar trebuie să-ţi acorzi un an de pauză.

- Seth, am luptat atâta pentru independenţa mea şi cu toate astea ideea de a trăi pe spinarea ta nu mă şochează aşa de mult. Crezi că sunt normală? Cu ce o să-mi ocup timpul? O să gătesc şi o să fac treabă în gospodărie?

-Distrează-te cu cuptorul cu microunde dacă vrei, dar în ceea ce priveşte menajul, se ocupă o firmă de asta. Tu trebuie doar să te relaxezi, să citeşti şi să mergi la cinematograf. Lenea e o artă care trebuie cultivată, Laura.

Ea izbucni în râs.

-Eşti sigur că nu e prea târziu s-o învăţ?

- Nu. Această nouă provocare a picat la ţanc şi tu trebuie să-i răspunzi, spuse Seth, după care o sărută cu patimă.

-Deja te-ai trezit? exclamă Seth intrând în bucătărie.

Laura stătea la masă şi-şi lua micul dejun.

-La New York e ora unsprezece, îi explică ea.

-Cum de nu s-a trezit Rita?

-Nici măcar o turmă de elefanţi care ar trece pe sub ferestrele ei n-ar reuşi s-o scoale din somn. în fiecare dimineaţă trebuie s-o scutur bine de tot.

Seth îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză lângă ea.

-Am întâlnire cu Melinda la nouă şi jumătate. Dacă vrei, trec să te iau pe la prânz.

-Aş prefera s-o duc pe Rita să se plimbe prin Los Angeles. Te deranjează?

-Dimpotrivă. Mă laşi la Melinda şi poţi să iei tu maşina.

-Simt că eşti nervos, şopti Laura. Ce s-a întâmplat?

-Ca să fiu sincer, mă tem de întâlnirea asta cu Melinda.

Ea îi luă mâna şi i-o strânse cu afecţiune.

-Ea nu e decât impresara ta, Seth, şi lucrează în colaborare cu tine de ani de zile. Nu înţeleg de ce eşti atât de emoţionat.

-N-o să-i placă deloc “Bariera”, se plânse el. Simt asta.

-Dimpotrivă. Orice fiinţă umană ar fi emoţionată de scenariul tău.

-După părerea mea, tu nu eşti persoana cea mai obiectivă de pe pământ!

-“Bariera” e cel mai bun scenariu al tău, Seth. Dacă nu-i place Melindei, schimbă-ţi agentul.

-Nu e aşa uşor cum crezi tu, suspină el.

Dar încrederea Laurei în el îl mai linişti puţin. Cu toate astea, respecta şi părerea Melindei şi pe cea a Laurei. Melinda era o profesionistă, cunoştea piaţa şi realităţile din branşă. Dacă ea respingea “Bariera”,

trebuia să recunoască faptul că ţintise prea sus şi ar fi riscat s-o piardă pe Laura.

Ea se uită la ceas, împături la loc ziarul de pe masă şi-i spuse că se duce în camera Ritei, s-o pregătească de plecare. Seth o urmări cu privirea în timp ce ieşea din încăpere. Cât de mult îi învidia buna dispoziţie! Spre deosebire de el, ea nu ştia nimic despre greutăţile industriei cinematografice şi ignoranţa putea fi socotită uneori o binecuvântare, îşi spuse el punând pe masă linguriţa cu un aer posac. In dimineaţa aceea nici măcar cerealele lui preferate n-aveau vreun gust.

Oare Laura o să accepte să trăiască împreună cu un bărbat care scria scenarii pentru filme mediocre? Pentru ea, pauza aceea de un an însemna doar să se ocupe de Rita şi să se dedice bucuriilor grădinăritului şi gătitului. După aceea va pleca din nou în misiune, pentru a “salva lumea”. Laura nu se va schimba niciodată.

Pentru Seth, scrierea “Barierei” fusese mai plăcută decât petrecerea unei vacanţe lungi într-o ţară îndepărtată, dar după această pauză, s-ar putea să trebuiască să se întoarcă la ocupaţia dinainte.

Auzi nişte scâncete în camera Ritei, apoi vocea Laurei care-i spunea că dacă voia să se plimbe pe Sunset Strip, n-avea decât să se mişte mai repede.

- Sunset Strip? exclamă Rita cu o voce ceva mai vioaie. Râzi cumva de mine?

Peste o jumătate de oră, se urcau în Porsche şi o luau pe autostrada ce mergea de-a lungul coastei.

-Cică asta e o şosea rapidă, glumi Seth, în timp ce stăteau blocaţi în trafic.

-E nemaipomenit să te duci la serviciu în cămaşă

înflorată, spuse Rita. Să nu uiţi, Seth să-i spui Melindei că-l vrei pe Todd Bridges să joace rolul băiatului.

- Bine, spuse Seth, gândind că era mai uşor să se înţeleagă cu Rita decât cu mama ei.

Era de-ajuns să scrie un rol pentru Todd Bridges în viitorul film "Bărbatul cu pumnal" şi Rita ar fi căzut la picioarele lui. Până la urmă, le luă trei sferturi de oră ca să ajungă la biroul Melindei, situat într-un zgârie-nori cu geamuri fumurii, din centrul cartierului de afaceri al Los Angelesului.

- Aici ne despărţim, spuse Seth inspirând adânc aer în piept.

îi întinse cheile Laurei şi deschise portiera.

- Ne întâlnim peste două ore. Urează-mi noroc.

- N-ai nevoie de nicio urare, protestă Laura.

El o privi în timp ce ea se instala pe scaunul şoferului, pornea motorul şi dispărea după colţul străzii. Pentru câteva secunde de nelinişte îngrozitoare, avu impresia că pleca din viaţa lui pentru totdeauna. N-ar suporta s-o piardă pe Laura şi gândul că viitorul lui depindea de verdictul Melindei îl speria de moarte. Seth îşi dorea din toată inima ca Melinda să-l întâmpine cu o sticlă de şampanie şi felicitări. Luându-şi inima în dinţi, se îndreptă spre uşa de intrare în clădire.

- E prea puţin o jumătate de oră, se plânse Rita în timp ce mama ei o scotea afară din magazinul de discuri Tower Records de pe Sunset Boulevard.

- Deja am întârziat. Mi-am dat întâlnire cu Seth peste douăzeci de minute.

- Dar mi-ai promis să mergem la grădina zoologică.

- Mergem altă dată. Mi-a plăcut foarte mult posterul

acela cu Sting. Ţie nu?

- îţi place Sting?

- Mi se pare că e sexy, recunoscu Laura.

- Seamănă puţin cu Seth. Are aceeaşi aură ca şi el.

Laura o aprobă zâmbind. îl zări de departe pe Seth. Se plimba de colo-colo prin mica piaţă din faţa zgârie-norilor. Atunci când îi întinse cheile, el le luă fără să sufle un cuvânt.

- Ei, cum a fost?

- O să vorbim mai târziu despre asta.

Ea îi respectă tăcerea în timp ce o luau pe autostradă, dar în loc să se întoarcă la Topanga Canyon, Seth continuă drumul spre nord, depărtându-se din ce în ce mai mult de centrul oraşului. După ce comentă puţin frumuseţea peisajului şi a băieţilor de pe plajă, Rita tăcu şi ea.

In cele din urmă, Seth se opri pe o plajă aproape pustie. Un bătrân căuta nişte comori cu un detector de metale şi două tinere făceau plajă ceva mai departe. Seth, Laura şi Rita se dădură jos din Porsche.

- Ce mişto! exclamă Rita.

- Ce-ar fi să te duci să faci o baie scurtă? o grăbi Seth.

Rita îşi scoase imediat pantofii şi alergă spre malul mării. Seth o luă de mână pe Laura şi începură să se plimbe agale pe nisip.

Până la urmă, nemaiputându-se abţine, tânăra femeie îndrăzni să spună:

- Nu i-a plăcut Melindei.

- Exact.

Laura îi studie profilul feţei şi şopti:

- Imi pare tare rău, Seth. Ce-a spus?

El dădu din umeri.

- Scenariul e prea clasic, prea cuminte, imaginile n-au forţă, conflictele nu sunt conturate cu destulă precizie. Pe scurt, nu merge.

- Asta e părerea ei! se enervă Laura.

- Femeia asta mă stimează, Laura, şi ţine la mine. I-a părut sincer rău că mă dezamăgeşte. Ca să-ţi spun drept, cred că ... nu sunt suficient de bun pentru tine.

- Dar ce legătură e între mine şi povestea dinainte?

- Pentru tine am scris blestematul acela de scenariu! Tu m-ai obligat să-l fac, ca să mă testezi.

- Poftim?

Laura avu impresia că se năruie pământul sub ea.

- Cum poţi să spui aşa ceva? Te-am îndemnat să scrii "Bariera" pentru că ştiam că în el te-ai fi exprimat mult mai bine decât în filmele tale obişnuite.

- Ai avut încredere în mine şi eu am dat-o în bară.

- Dar eu cred în continuare în tine. Stii foarte bine că n-ai scris niciodată ceva mai bun decât "Bariera". Ai un talent excepţional, aşa că mai bine schimbă-ţi impresarul. Dacă aş avea bani, aş investi în tine fără nicio ezitare.

- Ţie îţi plac provocările, dar mie nu.

- Idioata aia de agentă a ta îţi cere scene spectaculoase, dar nu numai aşa ceva are succes. Luptă-te, nu te lăsa!

Un zâmbet forţat rătăci pe buzele lui Seth.

- Stii, ce o să te întreb n-are legătură cu ce discutam, dar ... De ce mă iubeşti, Laura?

- Pentru că eşti aşa cum eşti şi îţi împarţi visele cu

mine. Nu abandona, Seth!

- Si dacă n-o să am succes, n-o să mă părăseşti?

- Nu, dacă ai încerca totul ca să fie filmată “Bariera”.

Seth o trase spre el.

- Si eu te iubesc ... pentru că te încăpăţânezi să dai viaţă viselor mele cele mai nebuneşti.

El zâmbi şi observă:

- Tu de fapt nu m-ai forţat să fac un lucru care îmi repugna, Laura, aşa că dacă îţi închipui că mă las uşor dus de nas, ar fi bine să te gândeşti de două ori înainte!

- Aşadar, o să rezişti influenţei exercitate de mine? îl necăji Laura.

- Nu-ţi mai rămâne decât să-ţi încerci puterile cu mine, scumpa mea.

- Dacă e o provocare cum să nu-i răspund?

El îi studie atent chipul şi o privi în ochi.

- Vrei să spui că o să rămâi cu mine?

- Evident. Incă n-am terminat de învăţat să mă folosesc de cuptorul tău cu microunde.

- Imi închipuiam totuşi că e vorba despre nişte motive mai romantice ...

- Precum iubirea pentru tine? Te iubesc la nebunie, Seth!

Izbucniră amândoi în râs şi Seth o ridică de la pământ în braţele
lui puternice şi o învârti până îi veni ameţeală.
Strigătele şi chicotelile lor vesele se amestecară cu zgomotul valurilor care se spărgeau de ţărm.
Ajunseseră la capătul tuturor obstacolelor care-i despărţeau. Stiau că viitorul se anunţa luminos, la fel de strălucitor precum soarele care zăbovea acum în înaltul

cerului.

Sfârşit